

27-01-2016

Varde Kommune

The Position of Vulnerable Young Girls in Varde Municipality

Internship at Varde Municipality

Department: Children, Prosperity and Health

Author of the Report:

Debbie H. M. Schenning
MSc Cultural Sociology

Supervisor:

Gunnar Lind Haase Svendsen

Keystrokes:

36.837

"I hereby solemnly declare that I have personally and independently prepared this paper. All quotations in the text have been marked as such, and the paper or considerable parts of it have not previously been subject to any examination or assessment"

Debbie H. M. Schenning

List of Content

1. Introduction	1
1.1 Research Question.....	1
2. Literature Review	3
3. Theory by Erving Goffman	4
3.1 The Presentation of Self in Everyday Life.....	4
3.2 Stigmatization	5
4. Methodology	7
4.1 Scientific approach	7
4.2 Data Collection	7
4.2.1 Observations.....	8
4.2.2 Focus Group Interview.....	8
4.2.3 Formal Interviews	9
4.3 Data Treatment	9
4.3.1 Validity.....	10
5. Analysis	11
5.1 The Presentation of Self in Everyday Life.....	11
5.2 Stigmatization	12
6. Discussion	15
7. Conclusion	17
8. Literature List	18
9. Appendix	20
9.1 Appendix 1: Observations.....	20
9.1.1 Observation 1: Dinner with the girl group (06/09-2016)	20
9.1.2 Observation 2: With Citizen 1 (08/09-2016).....	20
9.1.3 Observation 3: With Citizen 2 (08/09-2016):.....	21
9.1.4 Observation 4: With Citizen 3 (08/09-2016):.....	22
9.1.5 Observation 5: With Citizen 4 (12/09-2016):.....	23
9.1.6 Observation 6: With Citizen 5 (12/09-2016):.....	24
9.1.7 Observation 7: With Citizen 6 (14/09-2016):.....	25
9.1.8 Observation 8: With Citizen 7 (14/09-2016):.....	26
9.1.9 Observation 9: With Citizen 1 (15/09-2016):.....	28
9.1.10 Observation 10: With Citizen 8 (15/09-2016):.....	29
9.1.11 Observation 11: With Citizen 3 (15/09-2016):.....	30
9.1.12 Observation 12: With Citizen 8 (20/09-2016):.....	31
9.1.13 Observation 13: "Out in the nature" with the girl group (18/10-2016):.....	33
9.1.14 Observation 14: Dinner with the girl group (25/10-2016):.....	36
9.2 Appendix 2: Interview guide for Focus Group Interview	39
9.2.1 Transcription of Focus group interview	41
9.3 Appendix 3: Interviews with contact persons at Varde municipality	50
9.3.1 Transcription 1: interview with Contact Person 1.....	51
9.3.2 Transcription 2: Interview with Contact person 2	67
9.3.3 Transcription 3: Interview with Contact Person 3.....	80
9.4 Appendix 4: Coding of observations	90
9.5 Appendix 5: Description of the "Girls in movement" Group.....	97
9.6 Appendix 6: Description of the contact persons.....	98
9.7 Appendix 7: Contract with Varde Municipality	99
9.8 Appendix 8: Logbook over Internship.....	100

Overview over appendix

Appendix number	Content of appendix
Appendix 1	Observations
Appendix 2	Interview guide for focus group interview Ethical issues Transcription of focus group interview
Appendix 3	Interview guide for formal interviews Transcriptions of three formal interviews
Appendix 4	Coding of observations
Appendix 5	Description of the "Girls in movement" group
Appendix 6	Description of the contact persons
Appendix 7	Contract with Varde Municipality
Appendix 8	Logbook over internship

1. Introduction

Vulnerable young individuals are characterized by having needs for additional support, which can range from preventive measures to being placed in care (dst.dk, 28.09.2016). According to *Danmarks statistik* 44.805 young people were vulnerable in Denmark in 2014 and the largest age group, in need for additional support, were individuals between 12-17 years (dst.dk, 28.09.2016). The problems these individuals might experience can range from criminal, physical, mental or social problems. Some of the preventive measures, which this vulnerable youth is offered, consists of relief care and regular contact with a coordinator or/and an adviser (ibid.). Furthermore, family directed initiatives are offered, such as conversation groups, economic support in relation to leisure time activities, practical support in the home and family treatment (ibid.). Through these initiatives, vulnerable young people are expensive for the municipalities, and in 2014, the total public expenditure used on these individuals, was measured to be 14.710 million Danish Kroner (ibid.). According to the council for social vulnerable individuals, it is important that these individuals are being accepted and respected in relation to politics as well as on the societal level (udsatte.dk: 5, 29.09.2016). Nonetheless, are we living in a world, where individualization is increasing, which decreases the solidarity and understanding amongst individuals. Thereby a lack of understanding about differences appears, and a shaping of groups in society between “losers” and “winners” arises (ibid.). According to the council for vulnerable individuals, the ideal society is based on inclusion and equal rights, which dissolves the discrimination between winners and losers (ibid.: 7). When seen as being vulnerable in society, this can result in a feeling of losing power over one’s own life and the individual might see themselves as being the losers in society (ibid.: 8). Furthermore, this stigmatization of the vulnerable individuals, makes them belong to a group of individuals, who do not have a “good” life (ibid.).

1.1 Research Question

In 2006, Varde municipality had 50.289 inhabitants and was the fifth biggest municipality in Denmark, measured on area (vardekommune.dk, 29.09.2016). In 2014, Varde municipality offered 210 children between 0-17 preventive measures in relation to their vulnerability in society. These preventive measures involves relief care, a personal adviser, a permanent contact person as well as other forms of support (statistikbanken.dk(a), 29.09.2016). Additionally, these statistics shows, that in 2011, 427 families in Varde municipality received family-directed support, because they had a vulnerable child (statistikbanken.dk(b), 29.09.2016). In Varde municipality an initiative called “girls in movement” was furthermore established, to help young girls at the age of 16-18, with complex and continuing problems. The purpose of this group is, to help these young vulnerable girls become independent, create stability,

accomplish education and to create social relations (App.: 9.5). In relation to this group of vulnerable young girls, this report will seek to answer the following research question:

How does the attachment to the “Girls in Movement” group at Varde municipality, influence young vulnerable girls’ position in society?

To answer this research questions, this assignment will start by presenting already conducted studies on this field in section 2. Section 3 will present theory by Erving Goffman, which will be used in this study to analyze the gathered data consisting of observations, focus group interview and additional interviews, which will be outlined in section 4. The analysis will be produced in section 5 and a discussion of this section, in relation to already conducted studies, will be presented in section 6. Section 7 will sum up the assignment and outline the conclusions shaped through this study.

2. Literature Review

In society, a number of young vulnerable individuals are not able to finish their education or acquire a job, due to social or personal difficulties (Facijs, 2013: 56). These individuals belong to a group, that experience many requirements from society in relation to the labor market, and this can cause these individuals to feel lost in society (ibid: 56-57). According to Facijs, many vulnerable individuals express, that they feel like a strain and a burden to society (ibid: 58).

Through a study, conducted by Aalborg University, three different strategies to handle life by vulnerable individuals are constructed (Katznelson et. al. 2015: 33). These strategies are used, to some extent in different periods in life and in different connections, by the vulnerable youth (ibid.). The first strategy is the *"I-can-manage-myself"* strategy, which is defined through individuals having managed life themselves, also through difficult challenges (ibid.). They might, through this strategy, not be able to handle the challenges they meet in the long term, but they are able to find solutions in the short run. Individuals, who handle their life through this strategy, are aware that their life deviates from *"normal"* life, and they are conscious about, holding on to their circle of friends and trying to stay within the *"normal"* youth (ibid.). This strategy might lead to vulnerable individuals feeling lonely, because of their fear of showing their real situation (ibid: 34). The second strategy is the *"Isolation-strategy"*, where individuals often try to forget their problems, by isolating themselves and hoping that their problems will eventually disappear (ibid: 36). What defines this group is, that they often turn things inwards, they isolate themselves and get help when they are in deep trouble. The individuals in this group might struggle with depression, borderline, self-harming behavior and might have attempted suicide (ibid.). The last strategy is the *"value-strategy"*, where individuals are very aware of morals, values and how other individuals, animals and nature should be treated (Ibid: 38). These individuals are seeking to be decent people and are defined through being well arguing and reflecting individuals, who try to save themselves, by saving others (ibid: 38f).

This study furthermore looks at everyday life of vulnerable young individuals, and conclude that everyday life mainly displays the *"normal youth"*. In relation to this, the vulnerable young individuals, indifferent of which strategy they live through, are very engaged in the normal (Katznelson et. al. 2015: 43f). They are constantly balancing between; on one side their vulnerability and a feeling of being left out, and on the other side, they are trying to act out dimensions of a normal life (ibid: 44). When these young individuals attain new friendships, even through municipality offers, these vulnerable individuals are able to feel normal (ibid: 47). Through this study, the authors conclude that these individuals are constantly striving for normality through education and work, which for some might be unrealistic, based on their challenges (ibid: 62).

3. Theory by Erving Goffman

Due to Erving Goffman's contribution of classical publications, he is today a recognized and frequently mentioned sociologist. Goffman has contributed with a long line of theoretical perspectives in relation to, amongst others: deviation, stigmatization and communication (Goffman, 2014: 8).

3.1 The Presentation of Self in Everyday Life

"When an individual enters the presence of others, they commonly seek to acquire information about him or to bring into play information about him already possessed" (Goffman, 1956: 1). This information might amongst others be the socioeconomic status one possesses, self-perception and attitudes towards one and might be gained by comparing individuals' behavior, with already known stereotypes (Goffman, 2014: 53). According to Goffman, individuals play a role, which they implicitly want others to take serious, and thus individuals carry out their performance for the sake of others (ibid: 67).

Facade and Performance

During performances, the *facade* defines the situation, for those who are observing. It can be important to distinguish between parts of the facade, such as the *scenery* in which the performance appears and the *personal facade* (Goffman, 2014: 71f). The personal facade includes factors such as age, clothing, posture, speech patterns and gestures, which might be changing, depending on the situation one is positioned in (ibid: 72). According to Goffman, individuals are attentive towards illustrating values that are recognized in society through their performance (ibid: 82). When individuals want to perform according to ideal standards, they usually have to conceal actions, which do not measure up to these standards, and thereby attempt to present oneself as a socially appropriate individual (ibid: 87, 120). The term *performing team* is used about groups of individuals, who present a performance, which will develop an understanding of this particular team (ibid: 119).

Frontstage and Backstage

Goffman furthermore introduces the terms *frontstage* and *backstage*, where frontstage is the position where activities are visible for the audience, while the activities are hidden at the backstage (Goffman, 2014: 145). At the backstage, the members of the team, are able to conceal their secrets through *impression management*, which contributes to the illusion, they present at the frontstage (ibid: 147). Furthermore, individuals are able to perform *information control*, when they want to hold back harming information from the audience (ibid.).

3.2 Stigmatization

Goffman introduces the term *stigma* to explore the interaction between the *stigmatized* and “normal” individuals (Goffman, 2009: 19). Stigma is defined as “a quality, which is deeply discrediting” and as a social process, where individuals’ social identities are destroyed based on the reactions, categorization and judgments from surroundings (ibid: 20). Through this process, individuals are placed in devalued stereotypes, if they display qualities that are culturally unacceptable (ibid.).

Three Types of Stigmatization

Goffman presents three types of stigmatization: *bodily abomination*, *personal traits* and *tribal stigma*. The bodily abomination is related to physical deformities (Goffman, 2009: 46). The personal traits appear when individuals display exaggerated passion, dishonesty or lack of willpower. This type of stigmatization occurs, when elements such as drug abuse, mental illness, suicidal attempts or imprisonment has appeared in the life of individuals (ibid.). The tribal stigma is related to religion, race or national affiliations (ibid.). These three types of stigma all attract attention from the surroundings and might result in a lack of recognition and social refusal (ibid: 21). According to Goffman, individuals who do not possess these forms of stigma are “normal” individuals (ibid.). Stigmatization involves a categorization of individuals, who display different qualities, and thus unique qualities and characteristics vanishes in society (ibid: 22). Furthermore, the stigmatization of individuals, will exclude their ability to develop as individuals and a lack of respect will as well appear (ibid.).

Discredited or Potentially Discredited

The managing of stigmatization in social situations depends on, whether the individual is *discredited* or *potentially discredited* (Goffman, 2009: 22). For individuals potentially discredited, there is a possibility of hiding the stigma one possesses, through *information control* and thereby concealing certain information (ibid: 22f). If the individual is able to hide the stigmatization, this individual has *passed*, and will thereby maintain the identity as being “normal” (ibid: 23). In opposition to this, the discredited individuals are not able to hide their stigmatization, because it is already known, and this might affect both the individual and the surroundings (ibid.). When the stigmatized individuals and the “normal” individuals encounter in social situations, the stigmatized might feel the burden of having to perform, which results in the individual being very aware of one’s own appearance (ibid: 55f).

Sympathetic individuals

In most situations, stigmatized individuals will experience *sympathetic individuals*, who are able to put themselves in the situation the stigmatized is situated in and see this individual as being normal, in spite of the characteristics connected to the stigma (Goffman, 2009: 61). There are two types of sympathetic individuals: *the own* and *the wise*. The own, are individuals, who possess the same stigma and might thus share experiences and compose a group of equals. This group is able to share concerns, get moral support and shape a relaxed environment (ibid.). In spite of this, the group might also result in boredom and a constant sharing of negative experiences, which can be seen as the worst punishment one might suffer (ibid.). The wise individuals, who are also sympathetic, are “normal” individuals, who have a close relation to the stigmatized. These individuals are situated in the periphery of the group, and the stigmatized do not feel any shame or need for self-control, in the interaction with these individuals (ibid: 69). The wise individuals can be either employees at a certain institution, who work with the stigmatized, or family members (ibid: 71).

4. Methodology

Due to this assignment being written in connection with an internship at Varde Municipality in the department of children, prosperity and health, this is the research field, which I entered. Because this study emphasizes on vulnerable young girls in Varde municipality and attempts to study this phenomenon in its real-life context, this study, is a case study (Yin, 2004: 1). By basing this study on only one municipality, and thereby conducting a single case study, I am able to research this case in-depth (ibid: 2f, 5). This project, is furthermore based on an inductive approach, because the observations conducted has led to the theory and research question of interest (Jacobsen et. al, 2012: 41).

4.1 Scientific approach

The scientific approach of this project is the hermeneutic approach, because this assignment from the starting point, was based on a constant interpretation process (Jacobsen et. al, 2012: 218). This process has three phases, the first being *to understand*, the second *to interpret* and the last *to apply* (ibid.). When using this approach, we as researchers are able to acquire actual social reality, through studying the respondents' own understandings and interpretations (ibid: 219, 216). The hermeneutic approach is illustrated through the *hermeneutic circle*, which shows that the process of interpretation should appear as a constant movement, between the part and the whole, in which it appears (ibid: 221). According to Gadamer, we as individuals always have a *preunderstanding* of a phenomenon based on our own experiences, and therefore, we are not able to understand a phenomenon, without already having prejudices. Through the hermeneutic circle, we are able to be critical towards our prejudices, and show openness towards the phenomenon by interpreting (ibid: 222). Through this project, the hermeneutic circle is essential for interpreting the phenomenon of interest. Before entering the research field, I might have had a preunderstanding of vulnerable young girls, but through constantly interpreting the phenomenon, I am able to acquire a new understanding and a more realistic conclusion, based on the statements of these vulnerable girls (ibid: 226).

4.2 Data Collection

The data collection constitutes of three different data collection methods, namely observations, a focus group interview and formal interviews. As stated above, this project is a single case study, and these studies might benefit from having multiple sources of evidence, because it can make the conclusion of the research more robust (Yin, 2004: 9). What furthermore makes the conclusion more robust is, that the data gathered, are primary and therefore specifically directed towards the research question of this assignment (Hox & Boeije, 2005: 593). Through gathering data for this project, the focus was furthermore on qualitative data, which is used for gaining concrete information (Olsen & Pedersen,

2011: 237). Because this project studies the position of vulnerable young girls, I found it relevant to conduct qualitative data, which consists of the respondents' own words and opinions (ibid: 236).

4.2.1 Observations

The data collection began with observations of the work between the professionals at Varde municipality and the vulnerable individuals, to experience the research field firsthand (Olsen & Pedersen, 2011: 232). To get the most realistic understanding of this field, I strived to conduct non-disturbing observations (ibid: 319). Some of the weaknesses connected to observations is, that it can easily be influenced by the presence of the researcher, but to a great extent I was able to be non-disturbing, because they were fully concerned with their own problems (ibid: 232). I conducted 14 observations in total, 11 meetings with two family consultants and 3 meetings with 3 contact persons. The families I met were not intentionally chosen, because the purpose of the observations was to understand the research area. The three meetings with the girl group were in contrast planned, because the intention of this study, was to interview these girls and emphasize on their position in society.

4.2.2 Focus Group Interview

Following, I conducted a focus group interview with the young vulnerable girls, to understand their experiences with being attached to the municipality, through their own words (Kvale & Brinkmann, 2009: 165). The focus group interview was preferred, because the group dynamic can create a wanting to share, when the project involves emotional topics (ibid.). The topic of this study is the experience with being attached to the municipality and how this affects their position in society, and therefore this topic might be emotional for the respondents. During the focus group interview, I was responsible for presenting the themes of interest, and to create a non-judgmental sphere (Ibid: 170). In advance, I had prepared an interview guide, consisting of nine questions (App.: 9.2), which included the themes I found relevant to discuss, and furthermore the girls had the opportunity, to bring up other themes as well. Focus groups typically consists of 6-8 respondent, but because some of the girls were not interested in participating, I was only able to gather five girls (Kvale & Brinkmann, 2009: 170). These five girls are all attached to the "girls in movement" group, which is established to help young girls at the age of 16-18 with complex and continuing problems (App.: 9.5). These five girls had all experienced different issues, and therefore I was able to get different perspectives, on their attachment to the municipality. The interview was conducted in the house the girls are meeting in, because the girls feel safe here and because it was quite.

4.2.3 Formal Interviews

To gain another perspective on the attachment of the young girls, I found it important to conduct formal interviews with the contact persons, working with these girls. These contact people experience the girls in society and in the girl group, and therefore, I through these interviews, were able to ask them how they experienced the girl's behavior in different social settings. Before conducting the interviews, I composed an interview guide, with questions sought to be clarified from the contact peoples' perspective (App.: 9.3). The interviews were conducted as semi-structured lifeworld interviews, and were therefore neither an open everyday life conversation, nor a closed survey (Kvale & Brinkman, 2009: 45). Instead, there were some guiding questions, which led to follow-up questions, to ensure that the respondents were able to express their perspective. The interviews were conducted face-to-face at the office, where I was able to talk with each respondent alone and quietly. Through these interviews, which on average had a duration of one hour, I was aware, that these contact persons are very happy for their job, and they might therefore not be interested in sharing the negative experiences with the girls. The interviews were conducted with three contact persons, who are all working with the "girls in movement" group. Their main work is to guide and support the youth, prepare the girls to be independent and create a safe environment, where they can work on their issues (App.: 9.6).

4.3 Data Treatment

The first type of data, were the observations, which were immediately written down after every meeting, to remember as much as possible. I experienced that bringing a note pad, to write down the most important things, influenced the meetings and therefore, I choose to write the notes afterwards. When all the observations were conducted, I made a coding of the data, to see what it was showing (App.: 9.4). These codes were the base for my further data collection, and set the frame for this assignment. Afterwards, I conducted the focus group interview with the vulnerable young girls (App.: 9.2). This interview was recorded, after asking for permission, which made it possible for me to transcribe the interviews into a written text. Since I conducted the interviews myself, I choose to transcribe them myself immediately, to make the transcriptions as detailed as possible (Kvale & Brinkmann, 2009: 202). These transcriptions includes expressed emotions, words such as øh and (...) when the respondents were having a pause for thought, to give the reader a greater understanding of the interview. After the interviews with the contact people, these interviews were transcribed in the same manner as well. After writing the transcriptions, these were all transmitted into the computer program Nvivo, to: "*organize, analyze and find insights in unstructured, or qualitative data*" (QSR international, 28.12.2016). The coding started as an open process and afterwards, I was able to connect these codes and find patterns in the data (Guvå & Hylander, 2003: 41f).

Name	Sources	References	Created On	Created By	Modified On	Modified By
Acknowledge each other	1	1	16-11-2016 11:35	DS	16-11-2016 11:35	DS
Acquaintances indifferent	1	1	15-11-2016 11:10	DS	15-11-2016 11:10	DS
Acquaintances attached to the municipality	1	3	15-11-2016 09:24	DS	15-11-2016 09:24	DS
Acquaintances do not have problems with ones attachment to municipality	1	1	15-11-2016 09:37	DS	15-11-2016 09:37	DS
After the process	1	17	15-11-2016 13:39	DS	16-11-2016 13:31	DS
Age	1	5	15-11-2016 09:18	DS	16-11-2016 11:45	DS
Arrangement outside the house	1	10	15-11-2016 12:10	DS	16-11-2016 10:49	DS
Associate with wrong people	1	3	15-11-2016 10:53	DS	15-11-2016 13:08	DS
Attachment become a natural part	1	1	16-11-2016 12:36	DS	16-11-2016 12:36	DS
Attachment becoming a habit	1	1	15-11-2016 11:09	DS	15-11-2016 11:09	DS
Attachment does not concern others	1	2	15-11-2016 09:35	DS	15-11-2016 09:38	DS
Attachment following one	1	1	15-11-2016 09:33	DS	15-11-2016 09:33	DS
Attachment not concerning others	1	1	15-11-2016 11:02	DS	15-11-2016 11:02	DS
Attachment to psychologist	1	1	15-11-2016 09:23	DS	15-11-2016 09:23	DS
Avoiding talking about the old times	1	3	16-11-2016 11:27	DS	16-11-2016 11:34	DS
Aware of appearance	1	2	15-11-2016 12:26	DS	15-11-2016 12:26	DS
Bad reactions to attachment	1	1	15-11-2016 09:30	DS	15-11-2016 09:30	DS
Becoming a normal citizen	1	2	16-11-2016 11:42	DS	16-11-2016 11:44	DS
Behavior in society	1	2	16-11-2016 10:48	DS	16-11-2016 10:55	DS
Being a step ahead in society with the girls	1	3	15-11-2016 12:22	DS	15-11-2016 12:23	DS
Being alike in girl group	1	1	15-11-2016 10:56	DS	15-11-2016 10:56	DS

Figure 1: Outline of some of the codes made in Nvivo

The coding process resulted in 249 codes, which gave me an overview, over the themes the respondents chose to accentuate during the interviews, and a greater insight into the data.

4.3.1 Validity

Validity seeks to understand to which degree, the results can be used, and is the most important quality category (Olsen & Pedersen, 2011: 195). It appears in four forms:

- **Technical validity:** is related to the use of a correct operational data representation, and to ensure this validity, the researcher can use multiple sources (Olsen & Pedersen, 2011: 195f). Through this study, multiple sources of empirical data has been gathered, which gives a broader picture of the phenomenon of interest.
- **Internal Validity:** is related to working from a specific reason, throughout the data gathering. This can be ensured through connecting and focusing on patterns in the data (ibid). Through the data gathering, the focus was constantly on the position of the vulnerable young girls and through coding the transcriptions in NVivo, it was possible for me to search for patterns in the data.
- **Statistical Validity:** means that the study should consist of a relevant number of observations, which the researcher is able to handle (ibid). Through gathering the data, I found the sample relevant and through using NVivo, the data material was nevertheless manageable.
- **External Validity:** means specifying, which generality the study has (ibid.). Because this study is related to vulnerable girls in Varde municipality, we might not be able to generalize. According to Flyvbjerg the statement: *“One cannot generalize from a single case”* is a misunderstanding, but instead the generalizability, is related to the type of case one chooses (Kvale & Brinkmann, 2009: 291). Because vulnerable individuals appear in every municipality, we through this study might be able to falsify common understood perceptions, but we have to be careful with generalizing, because this study is based on statements by these specific individuals.

5. Analysis

In this section, an analysis of the empirical data will be conducted, based on terms by Erving Goffman. This analysis will blend data, from the contact persons and the vulnerable girls, as they comment on many similar aspects, which will hopefully give the reader a thorough understanding of the position of young vulnerable girls in Varde Municipality.

5.1 The Presentation of Self in Everyday Life

The young girls attached to the “girls in movement group” all experience challenges in their lives, which causes their attachment to the municipality. Some of the issues these girls experience are problems at home, drug abuse (9.2.1, R1: 41), social problems (9.2.1, R2: 41) and suicide attempts (9.2.1, R4: 41). These challenges results in these girls having additional need for support, which this group can provide them with. Thus, the municipality creates a *team* of young vulnerable girls, who are put together based on challenges and needs. These girls have a house available, which can be termed as their backstage, where they are not constrained to conceal their secrets (Goffman, 2014: 147). The outcome of this backstage is a place, where: *“one is safe (...) I can be myself there, without others writing on Facebook that I am an idiot”* (9.3.1: 57) and *“They can relax and when they can relax, they (...) dare to take some new steps”* (9.3.2: 69). This indicates that the backstage provides the girls with a space, where they dare to take some steps, in order to work on themselves. When the girls, in contrast are situated in society, and thus are in the frontstage position, where their activities are visible for others, some problems occur (Goffman, 2014: 145). One contact person expresses the following: *“They think that they should perform when they are out”* (9.3.1:55). This statement indicates that the girls are aware, of their performance at the frontstage (Goffman, 2014: 87, 120). The same contact person follows by stating that: *“I believe that young individuals (...) are very aware of their appearance.. øh.. especially when they are in public space and therefore (...) they actually do not want, that anybody knows that they have a contact person”* (9.3.1: 56). This indicates, that the performing team, consisting of the vulnerable girls, are very aware of their appearance, and they are interested in others not knowing their attachment to the municipality, because this might influence others view on them. One of the girls state that: *“People do not have to know what happens around me all the time (...) It does not concern them”* (9.2.1, R1: 43) and another girl expresses some problems with being open about the attachment: *“(..) perhaps I should not have told you, because I had not expected that you would see me as another person”* (9.2.1, R4: 43). This respondent had a negative experience with being open about her attachment, which made someone look differently at her. The same girl utters that: *“and then it moves from one knowing it [attachment] (...) and then suddenly a big crowd knows that you are attached to the municipality (...) then stories are being composed about why one is at the municipality”* (9.2.1, R4: 47). This indicates, that this girl is

hesitant about telling others about the attachment, because rumors might be composed, thus she is keeping this part of her life secretive at the frontstage. According to Goffman, individuals are focused on uttering values that are recognized (Goffman, 2014: 82). When being in the public space, some of the girls are aware of reactions on their behavior, from other citizens: *“Now I try to be like this or this and is that than okay? How do other people react on it?”* (9.3.1: 55). This indicates that the girls are trying to act according to the recognized values and they are aware of, how other individuals are reacting on this attempt. The girl who experienced problems with uttering her attachment to the municipality at the frontstage, might in the future try to conduct information control, to hold back harming information from the audience, and thereby avoid being looked upon differently (Goffman, 2014: 171f). One of the girls say that *“I keep a lot of things to my self øh.. or if they are really close friends then.. I of course tell them everything”* (9.2.1: R1: 42). This same respondent argues that she has not met problems with being attached to the municipality, but in spite of that, she conducts information control in social situations as well. Information control is something, which one of the contact persons also performs: *“If (...) others think, that I am their mother, then I do not say that I am a municipalitywoman”* (9.3.3: 83). This shows that this contact person is holding back harming information, to avoid that the audience will get knowledge about their actual relation, and thereby show that the girls are attached to the municipality.

5.2 Stigmatization

Stigmatization is defined as a process, where reactions, categorizations and judgments from surroundings destroy individuals' social identity (Goffman, 2009: 20). By being attached to the “girls in movement” group, they are being categorized as girls having additional needs. The categorization and judgments from surroundings, is expressed in the following statement, by one of the contact persons: *“socially disadvantaged children and youth (...) there will be some, who say, well have a negative attitude towards this type of young individuals”* (9.3.3: 84). This indicates that this group, is a certain type of youth, and thus a categorization appears, which some individuals have judgments towards. The stigmatization, which this group are experiencing, is based on personal traits, because it is related to problems such as drug abuse, social problems and suicidal attempts and might cause a lack of recognition (Goffman, 2009: 46, 21). This lack of recognition appears, according to a contact person, at educational institutions: *“they feel left out at school (..) the other youth have heard in town who they are and what they have done, and then some distances themselves from them”* (9.3.3: 85). The same respondent furthermore says that: *“young people, who actually feel excluded in normal society (...) and this leads to, their (...) lack of belonging, getting bigger”* (9.3.3: 85). These negative feelings comes from the stigmatization that appears, and thus might exclude their ability to develop as individuals in society (Goffman, 2009: 22). One of the girls state that: *“It depends on which problems one has and that it can*

be provoking not to be like everyone else (...) and then it is just easier to be silent" (9.2.1: R2: 43). The girls might not want to tell others about their problems, because this might influence how others see them: *"if others see that I am a part of the municipality, they might look down on me"* (9.3.1: 58). These statements all indicate that the girls do not want to share their problems with others, because they might then experience exclusion and lack of recognition. Nevertheless, because of the problems these girls experience being mostly mental, they might through information control, be able to hide their stigma and thus, these girls are potentially discredited (Goffman, 2009: 22f). One of the contact persons says: *"Some of these girls, are very neatly dressed (...) but have a lot problems inwards"* (9.3.1: 56). Furthermore, one of the girls says: *"(...) I do not feel that it says municipality on us everywhere"* (9.2.1: R4: 44). This indicates that these girls are able to hide their attachment to the municipality and thereby pass like a "normal" group of girls (Goffman, 2009: 23). Therefore, some of the signs, which makes the attachment visible in society, are trying to be avoided by the girls. One of the girls state that: *"when we drive in a municipality car (...) then I sometimes sit like this [hide face in hands] or look the other way, because I do not feel like.. øh that everyone has to know.. that I am at the municipality"* (9.2.1: R4: 44). In these situations, where the stigmatization gets visible for the surroundings, some girls are trying to avoid this. The same respondent though says later, that: *"In some ways, I do not care, that I am sitting in it [municipality car]"* (9.2.1: R4: 47). This indicates, that this girl does not know, how she should feel about being discredited, because she shifts, from being embarrassed to not care about others seeing her attachment to the municipality. In addition, all the contact persons have experienced, that the girls want to hide their attachment to the municipality: *"They many times decline that we wear it [municipality sign] (...) because one of the most important things when being young is, that you are like everyone else"* (9.3.1: 56). This statement indicates that these girls are different from others, but that they are able to hide their stigmatization, by not being visibly attached to the municipality. Another contact person has experienced that: *"some of the young say (...) that it would be nice, if our municipality cars did not have stickers on it (...)"* (9.3.2: 73). Both statements indicate that the girls are aware of their appearance in society, and that they do not want their stigma to be visible for others. The girls attempt to hide their stigmatization, to display themselves as normal individuals, but nonetheless one of the girls state, that: *"(...) you are not different, just because you have some things under your belt (baggage)"* (9.2.1: R1:45). This indicates that although they are part of a group for girls with additional needs, she does not conceive herself as different, but they are nevertheless avoiding signs, that makes their attachment to the municipality visible.

In the "girls in movement group", the girls are able to interact with sympathetic individuals. The *own* are the other girls in the group, who possess the same stigma and thus might be able to share experiences, concerns and get moral support (Goffman, 2009: 61). The interaction between girls having similar issues, seems to give the girls a positive outcome: *"(...) you are not looked*

down upon (...) because we are alike in some way" (9.2.1: R4: 46). This utterance indicates, that the girls do not look down upon each other, because they might have experienced similar things. Thus, they might learn from each other and share certain concerns. Another respondent expresses the importance of the group: *"I believe that it is important to be out here. It is not like depri, where you sit in a circle and talk about your problems at all (...) you can come and go as you want"* (9.2.1: R2: 46) and another respondent follows by stating that: *"you can be yourself"* (9.2.1: R3: 46). This indicates, that they are able to be themselves at the backstage, whereas they at the frontstage are very aware of their appearance. Furthermore, one of the contact persons states that they are able to support each other: *"(...) they understand, how it feels to be left outside (...) they can help each other with this"* (9.3.1: 60). They might have had similar experiences and thus they can share concerns and talk about it with each other. Thus, the girls get a positive outcome from the group of *own*, where they are able to interact in a safe environment, share experiences and concerns and learn from each other. The *wise* consist of the contact persons, as they are considered *"normal"* individuals, who do not possess the stigma, but nonetheless have a close relation to the girls (Goffman, 2009: 69). One of the contact persons expresses that: *"I love those girls (...) they make big progress øh.. just by feeling that there is a support, which is not the parents (...) I think that I experience a øh.. a big openness and a trust towards me"* (9.3.2: 69). This indicates, that the girls do not feel ashamed and a need for self-control in the interaction with the contact persons, but that they trust them and are open towards them (Goffman, 2009: 69). Although there is a need for the girls to be open towards the contact persons, they are very aware of their professional position: *"I should not be friends with these girls, because I am professionally employed"* (9.3.1: 61). Thus, it is important for the contact persons, that they get a trustworthy and close relation to the girls, which should still be professional. One of the girls state that: *"(...) it is always great to know (...) that there is always someone, apart from the girl group"* (9.2.1: R1: 47). This indicates, that the girls also feel, that these relations to the *wise*, are very important. Although, the *own* and the *wise* are important for the girls, there is a great emphasis on arrangements outside the group as well. One contact person states, that her job includes: *"(...) to make them self-reliant, self-supporting and to stay in the normal (...) I should not clientize them"* (9.3.2: 68). Thus, although these girls rely on their contact persons and gain a lot of positive outcome from the interaction in the girl group, it is important, that these girls are kept in normal society, so they are not being clientized.

6. Discussion

As stated in the literature review, young vulnerable individuals belong to a group, that experience many requirements from society, in relation to the labor market (Facijs, 2013: 56f). The girls in Varde municipality are between 15-17 years, and thus they might not have experienced the same requirements regarding the labor market. The exclusion of the vulnerable girls, according to the contact persons, instead occurs in relation to education. They express, that other student avoid these girls because of their past, which might lead to a lack of self-worth and belonging amongst the girls. They have a different background than the other students, and thus as Facijs writes, they feel lost, which the contact persons describes as a lack of belonging (ibid.). Because of their background, which they can never change, they are met with different requirements. The girls in this study, are still experiencing these problems, because they are still attached to the municipality, but will this feeling of being lost ever disappear? We can assume that these issues will always be remembered as a difficult stage in their early life, but when they get past this stage and are able to manage a job and an education; will their past still make others avoid them? The attachment to the municipality is related to mental issues, and thus not necessarily visible, which makes it possible for these girls, to hide their past. Furthermore, the girls in this study are not homeless or neglected, and therefore they through information control, are able to avoid being excluded in society and at their educational institution.

When interpreting the strategies composed by Katznelson et. al. to handle life, we can see that these strategies appear to be mixed by the girls, according to which situation they are positioned in (Katznelson et. al. 2015: 33). When they are not openly talking about their attachment, they can be considered to employ an *"I-can-manage-myself"* strategy (ibid.). The girls are not telling everybody about their attachment to the municipality, and therefore they are not seeking help from others. In this strategy, the girls are aware that their life deviates from the "normal" life and thus they are seeking to keep this information to themselves and thereby stay within the "normal" life. Furthermore, this strategy occurs when individuals are afraid of showing their real situation (ibid.: 34). In the analysis, one of the girls states, that she regretted telling others about her attachment to the municipality, because they started looking differently upon her. Thus, this strategy appears, when the girls are in social situation outside the "girls in movement" group, because they do not want to show their real situation. If the girls were not part of the "girls in movement" group, this fear of being looked down upon, could have led the girls to take on the *"isolation-strategy"* (ibid.: 36). In the analysis, it is though indicated, that the girls are able to talk to each other about their experiences and get help from each other, and thus they are not isolating themselves. Although the characteristics of this strategy, such as suicide attempts and self-harming behavior are appearing in the girl group, this strategy may have been implemented, before they became a part of the group (ibid.). The contact persons are

furthermore emphasizing on keeping the girls in “normal” society, and thus they are trying to avoid, that the girls will isolate themselves from normal everyday life. The “*value-strategy*”, where individuals are very aware of morals and values, is also appearing in the analysis (Ibid.: 38). One of the contact persons expressed, that the girls were very aware of the reactions other people had on them, and that they feel they should perform, when in society. This indicates that they are very aware of their performance in society and that they want to be seen as decent individuals in social settings. As Katznelson presents, these girls are furthermore very engaged in the “normal” (ibid.: 43f). They do not share their attachment to the municipality, because they are afraid of being looked down upon, and instead they attempt to live their life as other normal youth. They are keeping their issues to themselves, but they still know that they have to work on these problems. As concluded in the study by Katznelson, the vulnerable individuals are constantly striving for normality, which the respondents also express. They are keeping their attachment to themselves and their closest friends, and they are trying to avoid all signs, which makes their attachment to the municipality visible in society.

7. Conclusion

The results this research has produced will, in the following section, answer the research question:

How does the attachment to the “Girls in Movement” group at Varde municipality, influence young vulnerable girls’ position in society?

The young vulnerable girls all experience a stigmatization, because they through their attachment to the municipality, are being characterized as a type of youth, having additional needs. Because of this stigmatization, the girls are experiencing being excluded at school, being looked down upon and rumors being composed about them. Therefore, the contact persons have all experienced, that these girls do not want their attachment to be visible, and they are furthermore aware of their appearance in social situations. Thus, these girls are trying to behave as socially appropriate individuals, by hiding their actual challenges in life, because being different can be provocative.

The stigma these girls possess is not necessarily visible, because the issues are mostly mental, and thus they are potentially discredited, through performing information control. To avoid being looked down upon, these girls are trying to avoid situations, where the attachment becomes visible, to pass as *normal* individuals. Because they in society keep their attached to the municipality to themselves, the “girls in movement” group gives them the opportunity to share opinions, and get the help they need. Nonetheless, there is a great focus on remaining and creating social relations with individuals outside the group, and thereby avoid that the girls are being clientized, and instead being kept in *normal* society.

8. Literature List

Danmarks Statistik – dst.dk (28.09.2016)

<https://www.dst.dk/da/Statistik/emner/de-kommunale-serviceindikatorer/udsattebornogunge>

Danmarks statistik – Statistikbanken (29.09.2016) (a)

<http://www.statistikbanken.dk/statbank5A/SelectVarVal/saveselections.asp>

Danmarks statistik - statistikbanken (29.09.2016) (b)

<http://www.statistikbanken.dk/statbank5A/SelectVarVal/saveselections.asp>

Facius, Rikkeline (2013): *Man ved jo godt, man er en belastning for samfundet: tålmodighed og tillid er nøgleord i arbejdet med udsatte unge*, Illustreret, Stof Nr. 22.

Goffman, Erving (2014): *Hverdagslivets rollespil*, 1. Udgave, Samfundslitteratur.

Goffman, Erving (2009): *Stigma – om afvigerens sociale identitet*. 2. Udgave. Forlaget.

Goffman, Erving (1956): *The presentation of self in Everyday life*, University of Edinburgh Social sciences research centre, Monograph No. 2.

Guvå, Gunilla & Hylander, Ingrid (2003): *Grounded theory – et teorigerende forskningsperspektiv*, 1. Udgave, 1. Oplag, Hans Reitzels Forlag.

Hox, Joop J. & Boeijs, Hennie R (2005): *Data collection, Primary vs. Secondary*, Encyclopedia of Social Measurement, Volume 1, Elsevier Inc.

Jacobsen, Michael Hviid & Lippert-Rasmussen, Kasper & Nedergaard, Peter red. (2012):

Videnskabsteori – I statskundskab, sociologi og forvaltning, 2. Udgave, 1. Oplag. Hans Reitzels Forlag.

Katznelson, Noemi & Jørgensen, Helene Elisabeth Dam & Sørensen, Niels Ulrik (2015): *Hvem er de unge på kanten af det danske samfund? – om hverdagsliv, ungdomskultur og insatser der gør en positiv forskel*, Aalborg Universitet,

Kvale, Steinar & Brinkmann, Svend (2009): *Interview – Introduktion til et håndværk*, 2. Udgave, 4. Oplag. Hans Reitzels Forlag, København.

Olsen, Poul Bitsch & Pedersen, Kaare (2011): *Problemorienteret projektarbejde – en værktøjsbog*, 3. Udgave, 6. Oplag 2011. Roskilde Universitetsforlag.

QSR International (28.12.2016)

<http://www.qsrinternational.com/what-is-nvivo>

Socialpolitisk grundlag – *Rådet for Social udsatte* – udsatte.dk (29.09.2016)

http://www.udsatte.dk/dyn/resources/Publication/file/5/45/1335270142/radets-socialpolitiske-udgangspunkt-marts-2012-tilpdf_04.pdf

Varde Kommune (29.09.2016)

<http://www.vardekommune.dk/fakta-om-varde-kommune>

Yin, Robert K. (2004): *CASE STUDY METHODS*, revised draft. COSMOS Corporation

9. Appendix

9.1 Appendix 1: Observations

9.1.1 Observation 1: Dinner with the girl group (06/09-2016)

I arrived to the location, where we met the girls. This evening five leaders and/or contact persons and four girls in the “girls in movement” group attended. We started by sitting outside and small talking until the dinner was ready. Then we went inside and started eating. The atmosphere in the room was relaxed and safe, and the girls were open to share their experiences they had in their everyday life. During dinner, one of the girls talked about her experiences with a group for young people in Varde, where she was just declared as member of the month, because she had done some good things in relation to keeping their location clean. She told about this declaration as very positive and that she was proud of it. Furthermore, the same girl told, that she just got a new family consultant, although she was happy for the old one. She is not very happy about this, but wants to give the new consultant a chance. After eating, one of the leaders asked the girls where we should sit and talk, and the girls chose to sit in the couches, where they, at their request, started to share their concerns about their “house”. The leaders did not interrupt the girls, while they shared their opinions, which gave the girls the opportunity to express their feelings. The meeting was regarded an e-mail they sent to the leaders, because they wanted a new location to stay. They reasoned their wish for finding another place, by arguing that they wanted a space, which was their own, where they could talk together without being interrupted by others and where they were responsible for their own place. The house they have today, they are sharing with a club, but mostly the house is used by the girls. The leaders were open to the idea, but made the girls responsible for finding another location, which the girls seemed very pleased with. They were very happy, that they were listened to, and they said, that they were not expecting this. Furthermore, they seem thankful and they tell that they are happy that they got a quick answer on their e-mail, which they did not expect either. Through this meeting/evening, it gets clear that the leaders and the contact persons are aware of letting the girls lead the meeting and expressing their concerns.

9.1.2 Observation 2: With Citizen 1 (08/09-2016)

Citizen 1 is schizophrenic, which makes it difficult for her to state the rules and frames for the household with her son. The other mother (a lesbian couple) of the child died, but the mother has found a new girlfriend. We arrive at her home, and she invites us inside, because she wants us to see her home and how nice she has cleaned it. The consultant praises the mother for keeping it so nice and we take a seat in the chairs across the sofa, where the mother is sitting. The conversations starts, when the consultant tells the mother, that she thinks that her clothes looks good and that she looks much thinner and prettier in it, instead of jogging pants. The mother seems happy for that comment, and seems thankful that the

consultant noticed it. The conversation goes on about her family and her girlfriend, and the consultant seems focused on praising her first, and then go on to things that could be changed. The consultant starts out talking about the more general things, like the home and then goes on to talk about the mother's personal life, such as girlfriend. The mother expresses, that her brother wants her to break up with her girlfriend, and the consultant asks what she responded. She emphasizes on, that the mother is able to stand up for herself as an adult. Furthermore, the mother expresses, that she wants a new doctor instead of the one she has, and the consultant immediately lets the mother do that on her own. She lets her write on the computer and call the municipality and is only there to help her. Furthermore, the mother tells us, that she has been down lately, and that is why she had not been cooking for 14 days. It seems like she seeks for consolation, but the consultant does not praise that she has not made food for so long, instead she says that it is good that she started doing it again now. The consultant is very positive towards the mother, and recognizes her. The consultant asks the mother, if there is anything other she wants to talk about, but this is not necessary and then we leave. After this meeting, the second meeting was cancelled, because the girl (on a mental department) wrote that she was too tired to meet. Another citizen (2) had furthermore tried to call the consultant 7 times during our meeting with the mother, and therefore she called him back. He told that he was frustrated and mad because of many negative things in his life, and therefore we drove out to him earlier than first scheduled.

9.1.3 Observation 3: With Citizen 2 (08/09-2016):

Citizen 2 is a father, who has two children with his former girlfriend, but is with another woman now. The mother to the children has found another boyfriend, but the father and he cannot stand each other. The fathers connection to the municipality derived from an alcohol and drug disabuse. We arrive to his home and he and his girlfriend is sitting in their car outside the house. We go out of the car and they do the same. The father seems very mad and upset and tells us, that there has been a break-in in his house, where they have stolen things and tossed around with the furniture. He seems very upset and says many times, that this is not funny anymore. He says that he cannot handle it anymore and that he has been crying. This is not his only problem. We go out in the sun, because he cannot stand to be in the house. Here he furthermore tells us that he has some problem with his ex, because they have an event in the kindergarten for the children, but she wants to bring her new boyfriend. This means that the father does not want to attend the event because of him. Both the girlfriend and the consultant encourages him to attend because of the children, but he cannot handle it and he expressed that it is not funny anymore. The ex is constantly writing and calling the father and his girlfriend, which causes a friction between them. Earlier they have tried to put the phone away, when they are having the children, but without success. Furthermore, they feel that the mother is not able to take care of the children, because she puts them in too small clothes and shoes, which makes him very frustrated. He expresses, that he does

not feel able to take care of his children and does not understand why the municipality cannot help him, to get the children taken away from the mother. The consultant asks for the number to the kindergarten, because she wants to call them immediately. She talks with an employee at the kindergarten for some time, about a controversial conversation the father had started with the pedagogue, where he had difficulties controlling his temper. They have a long talk, while we are all listening. Then they furthermore tell that the ex is pregnant again with her new boyfriend, and they express, that they do not understand why the municipality does not do anything, because they see her neglecting their children. He is crying and very emotional during the conversation and can only talk for a short time before he says, that he cannot handle it anymore. The consultant assures him, that he can always call her and then we say goodbye and leave. He still seems very upset, but he does not want to talk anymore and therefore we leave. After this meeting, we drove to the office and during this drive, the consultant tells me, that there are some unsolved feelings between the mother and the father, which causes some frictions between them. She furthermore tells that the father calls her very often, because he has difficulties in determining what is very important to handle and what can wait. At the office, she states that his biological father has some disabuse problems, and therefore he had a strong connection to this grandfather, and when he died, his own abuse problem began. He was with his ex for 5 years, but it stopped when he was violent towards her. Now the ex and her family constantly accuses him of using drugs, which leads to blood tests of him very often, which have been negative for a long time, but this makes it hard for him to get on a "normal" path again.

9.1.4 Observation 4: With Citizen 3 (08/09-2016):

The purpose of this meeting with this family is, that the youngest boy in the family said to a friend in school that he could hit him harder, because he was used to that at home. A teacher heard this and contacted the municipality. The family consultant does not believe that there is a matter of violence at the home, because the boy and the father have a good relation, but the father has to know when to stop. We arrive to the home, and we are invited inside. The boy is eating a lollipop and sits on the chair on the other side of the table. The mother is also present, but the father is delayed. We start out with a little small talk, about their work, school and hobbies. The boy wants to read the report about his case, which the consultant gives him. He shortly reads it and puts it back on the table. The consultant starts by saying that the purpose of this meeting is to define what violence is for them. The mother starts by saying that it is violence, when the child is afraid, has blue marks and does not thrive at home. The boy agrees on this definition. The consultant asks him what the problem is here then, and he answers that the problem is, that the father does not always stop when it hurts. The consultant suggests, that they can agree on a code word for when to stop. He says that this is a good idea. The father comes home and greets us. He sits next to the child, and they are teasing each other. The consultant asks the father

what violence is, and the father does not agree with the others definition. Instead he utters that violence is when it hurts, and not only when the child gets bruises. Furthermore, the father expresses that it does not matter what his definition of violence is, because the municipality has a clear definition of it. The consultant tells the father about the code word, for when to stop, and the father seems to agree. Then we small talk a little again, because the definition is made, and the meeting is over. We leave the location, and the consultant says, that she does not see violence problems at this home, the only problem is that the father needs to know when to stop.

9.1.5 Observation 5: With Citizen 4 (12/09-2016):

Citizen 4 is connected to a family consultant, because she has been notified for neglecting her 8-year-old son. This neglecting was visible because he looked unkempt and had a rash over his whole body. The father and the mother are not together, and the father does not see the child. The purpose of the meeting is, that the mother said yes to get her boy in foster care every other weekend for four months ago and this day she is supposed to go and meet the foster family with her adviser. The child goes to a special school in Varde, with children with extra needs, because he has the diagnoses of being slightly retarded. We arrive to the house and we go into the kitchen where we can sit. A little small talk starts between the consultant and the mother. Then they start talking about the meeting with the family later, and the mother says that she did not receive the address and that she could not get a hold on the adviser and therefore does not know where the family lives. Immediately the consultant tries to call the adviser to ask for the address, but he is in a meeting. During the phone conversation with the office, the mother calls the hospital, because she had earlier had cervical cancer and now she has pain again. When they both ended their conversations, the consultant asked about the conversation with the hospital and to the time when she had cancer, which they talk a little about. The consultant helped the mother with getting on "skoleintra" last time, but because she bought a new phone, she has to install it again, but they need some codes. The consultant therefore calls the school to get the codes, but they are on their way on a trip to the ocean, which the mother had forgotten about. The consultant furthermore asks the schoolteacher if the boy can play with another boy, because the mother wants to know. Furthermore, they start talking about the meeting with the family today. The consultant asks if she is ready for it and if they should plan some questions for the family, because the consultant cannot attend the meeting herself. The mother keeps trying to avoid talking about it and it seems like she does not want it anymore. She knows that both her and her son needs it, but she feels like a bad mother, and she has heard many bad examples on respite care families, and therefore she does not want to send her child somewhere. She starts crying and argues that the school has made her distrust others, and therefore she finds it hard to send her child somewhere. She says, "*What if they make him eat more than he can with his intestinal system*", and seems to only focus on the bad things, and repeatedly says that she has heard

about so many bad examples, and she feels like a bad mom. Furthermore, she does not trust her adviser and thinks that he has a hidden agenda and that he will maybe go further and make it a fulltime foster family instead. They talk about it, and the consultant tries to make her understand, that it is important for them both, and that she should not say yes and sign today, but that she could go with her next time and ask some of the important questions. The mother says that she does not know if they can handle her child, because he has some special needs, but the consultant says that they should talk about it and make sure of that, but that she needs to give it a chance and meet them today. Then we leave the location. We drive to the next location and because we are 10 minutes early, we talk about the meeting we just ended. The consultant says that there has been some trouble with the school and that she therefore has difficulties with trusting people. Furthermore she tells, that maybe it could be relevant with a foster family instead, because the boy needs another environment.

9.1.6 Observation 6: With Citizen 5 (12/09-2016):

Citizen 5 has three children (11, 3 and 1,5 years old) and lives on her own with them. Her mother is visiting from Latvia and helps at home, because the mother has some irregular working hours through the night and weekends, which gives her some problems. The purpose of the meeting is, to talk about the oldest son. The father of this son is dead, but the grandmother states complaints about the mother's manner of raising the children. This time the grandmother states that the child is being neglected and has burn marks over the body. The mother is very frustrated with the system and of being accused all the time of neglecting her children. We arrive to the location and the mother comes home, after being at the ear doctor with the youngest son. We are invited inside and take place at the dinner table where we are served with coffee. The mother comes and sits with us, while the grandmother is feeding the child. The consultant starts the conversation slowly of by asking how the mother feels about the accusations. She says that she is tired of being in the system, because she has been in it since 2009, and she feels that the system is working against her. She does not feel like a bad mom, and gets frustrated about being labeled as a bad mom. The talk is very unformal, because the process with the mother is at its end and will soon be closed if there is no evidence that she gives the child burn marks. The mother is frustrated, because she is being accused for visible neglecting of her child, because she says that she has no visible marks, so it should be easy to dissolve this accusation. The consultant talks a lot with the youngest child and the same does the mother. Everything seems very peaceful, but still the mother is frustrated over being accused of being a bad mom. She repeatedly expressed that she does not like the municipality, but nevertheless she likes the consultant and asks her, if she can come after the process is closed also to help her move, help with the kids or just drink coffee. The consultant says, that unfortunately it is not allowed. It is clear in this conversation, that there is not much more to talk about other than small talk, such as presents to the children and the children's outdoor activities. The mother

says that she bought a MasterCard for her child at his birthday, so he could buy his own present and furthermore says that he has not already done it. They talk about, that it is clever to make the children understand the value of money and that it is good to make them buy things themselves, because they then understand that money disappears and that you have to save some of them. This is more a small talk than an actual meeting, and it is clear that they both listen to each other's experiences and that they are more equally grounded than some of the other families, where there are visible and practical problems. After sitting there for about an hour, we decide to go and say goodbye to the mother, the grandmother and the child.

After the meeting, we talk about the mother's situation in relation to money and the divorce she has been through. The mother is from Latvia, and therefore the different culture can give some difficulties, because she can seem very rough, but the consultant also says that the children does not seem mistreated. Furthermore, she says that some of the citizens sometimes want to drink coffee after the process is done, and that they have to be careful about making a clear division between personal and professional life.

9.1.7 Observation 7: With Citizen 6 (14/09-2016):

This meeting is held, because there has been some trouble with getting the daughter of 10 to attend school and because the mother is going to the state administration to get full custody over her three children. The reason for this is that the father drinks too much and can get violent and therefore the children are afraid of him. Still the mother has some contact to the father, but only sexually, when he wants to. The consultant thinks that he might take advantage of her. The mother furthermore has some difficulties with sending the daughter to school, because she finds it cozy when she is home, and therefore the girl was home for half a year. They are moving which also causes some stress, and which they have done every time they bump into a problem. Furthermore, the eldest daughter is attending the business school, while the mother herself has no education.

We arrive to the place, where we are sitting in the garden, because the daughter of 10 is home with pain in her head and stomach. The consultant asks, how it is going with the girl attending school, and the mother says that there have been some small issues, because the girl has been sick. The consultant asks, if the mother informs the school when the daughter is sick, but the mother cannot enter "*forældreintra*" because she does not have the code. Therefore, the consultant decides to call the school immediately to get the code. After she has talked to the school, she says that the teacher told her, that the girl has had a lot of absence recently. The mother says, that the girl has been sick, and to the dentist, where she got off two days because they had to remove a teeth. Furthermore, the father had written something on Facebook, which made the daughter sad and that the mother has difficulties with sending the girl to school when she is crying. The mother is blaming everyone else but herself and finds excuses

for having her daughter home. The consultant says that this is not very good, when they have the meeting with the state administration, because the father is better at sending the daughter to school, which is very important. The mother knows this, but still says that the child has been sick, and they do not know what is wrong with her, although they have made many tests to see if she had bowel disease, which was not the case. The consultant says, that it must be something psychologically, which causes her stomach to hurt. The mother furthermore says that the daughter sleeps a lot and does not eat a lot. She lays in bed all day when she is home, because she does not have any energy, but the teacher told the consultant, that she seemed very happy when she came to school and that the others always asked for her. Furthermore, the consultant asks why the girl has Facebook, when she is only 10 years old, and the mother blames the father for giving her access to Facebook. Furthermore, the mother says that the girl is very concerned about their meeting with the state administration. The consultant asks how the girl knows that they are going to the meeting and the mother says that she might have read it on her phone, but that she has not said anything, and that she has not spoken to the father for a long time. The consultant expresses that it is important that the girl is not on Facebook and that she should not be involved in all the formalities, because she cannot handle it at her age. The mother agrees but blames the father. It constantly gets clear that she blames the father for everything, and when she talks about him, she says "him" and nods her head. They arrange, that the next time they have a meeting, the consultant will pick up the girl at school and walk with her, which the mother agrees on. Furthermore, the consultant makes it clear that the girl should really go to school, and asks her when they plan if or if not she has to go to school, to understand how easy it is for the girl to stay at home, but the mother says that she wakes her up every morning. The consultant says that if she does not get ready for school tomorrow, she should contact the teacher and make an appointment at the doctor, because it is important to solve the problem.

9.1.8 Observation 8: With Citizen 7 (14/09-2016):

The next citizen is a divorced man, who has four children with his ex-wife. The problems are related to the oldest girl, because she has not been to school for three years, where she sat on her room all day which anxiety and a depression. She lives at her father's house constantly, while her smaller siblings have a 7days-agreement. The purpose of the meeting is to get knowledge about what the children get to eat, about a prioritizing of the action plan and about a floor, which he has been granted. The daughter is now attending a special boarding school in Esbjerg from Monday evenings to Friday, where she has her own room. Because she has lived at her father's house, there are some girl things, which she is not aware of, and therefore it is important for her to have some contact with the mother as well.

We arrive at the location and are invited inside, where everything seems a bit messy and unclean. We are sitting in the living room, where the consultant starts the conversation by presenting the new action

plan for him. She asks him to read it carefully and express if there are some details he does not want the ex to know about the plan, because then they will delete it, when they send her the action plan. Then the consultant asks him about the floor, because he has been granted some new for the living room, which is very dirty and spotty. The consultant has earlier told me, that the dog sometimes defecates on the floor, and that they had a rabbit in the house, which also defecated on the floor, which makes it very unsanitary. She asks him if he will wait, till there is new floor in the kitchen as well, because otherwise it will get dirty in the living room as well. He says that he can have money for the floor in the kitchen, hopefully within a month, because he has some holiday money to spare. The consultant asks him to find out how they can do it, by going to the store himself and talk to the manager about the prices and his options. He takes on this task, and she makes it clear, that he should not wait too long. This indicates that he normally is not that fast in making changes. She goes on talking about economy, to see if he is being cheated out of money from the ex, which is not the case. Then they go on talking about the daughter, and the consultant asks him how she is doing. He says that she is doing well, but that it is important that it is only four days, because she cannot manage a whole week. The father himself sleeps on the couch in the living room, because there is a mess in all the rooms. The oldest daughter has her own room, while the two smallest are sharing a room. The consultant wants to change this as well, so they can all get a room and he can get a normal bed. She helps him with seeing options and solutions, such as building a wall or making a room divider, so they all can have their own space. It seems like he understands the problems, but has difficulties getting things done. Then the consultant says to the father, that he should help her priorities the actions on the action plan, so he can be involved in the things they should do, instead of the consultant and the advisor planning it fully. This is another task for next meeting, and furthermore, he should write down what the children are eating for a whole week and how much candy they get, because the boy is obese while the youngest girl has a tendency to become it. She asks if he can remember all the things, but she writes it down so he will not forget. Furthermore, he agrees on that the oldest daughter should see the mother more, and says that they have a well-functioning relation (the father and mother) although she has a new boyfriend. He furthermore says that, when he has to drop the daughter of at school every Monday evening, they normally make a trip out of it, by driving alongside the water, or go to the animal park, which the consultant praises him for doing. Then the meeting ends and we leave the house.

After the meeting, the consultant tells me, that before she came it was an even bigger mess with the children sleeping in the mess and animal defecations on the floor. Furthermore, there was no food or fruit in the kitchen, but only candy and that they ordered food every day, because the kitchen was a mess. The consultant is mad at the system, for not having done something, when the daughter did not show up for school for three whole years. Sometimes the consultant doubts that her work has an impact, but when she thinks about it, she still finds it very positive, when some changes appear.

9.1.9 Observation 9: With Citizen 1 (15/09-2016):

At this second meeting with citizen one, she is sitting outside waiting for us. The consultant says that this is a good sign, because she normally does not like to be outside. We walk towards the mother and say hello. She immediately says that she has cleaned the house and done all the practical things, which we should do on this meeting, and she invites us inside to see the house. She seems very proud of her work and seems thankful that the consultant praises her work. We sit outside, and starts talking about how she feels. She says that she is happy and that she feels good. She also says that she was going to make food yesterday, but then the meat was not defrosted, so they had to buy a pizza. She says that she is happy, that she could only eat half a pizza anymore, and therefore the child got the rest of the pizza with him to school today, which he was happy for. The consultant asks her, what he normally gets in his lunch box, and she answers that it is difficult because he is choosy in relation to food, and therefore he buys something at school. Normally, she says, he buys a pasta, which he likes. Then the consultant asks her, what she has been doing yesterday, and she tells that she has been visiting her brother and that she has been to *Lysningen* in Varde with her son, where he has to play sensing games with an adult, to see how he behaves. Then they drove to Mac Donald's, where he got a menu and she got a burger and a soda. However, it is difficult for the mother to afford it, and sometimes she asks her mother for some money, which she gets, but still she is sad that the mother helps her brother much more with cleaning and she does not help her. The consultant asks her, what she does, if the mother asks her for help, and she answers that she says no, because she also gets no help. It is clear that the mother leads this conversation, and that she tries to gain recognition from the consultant by saying all the things she has managed since the last visit. She also tells us, that it goes well with her girlfriend, but that she is happy, that she is moving to the same city, so when they disagree on things, it is easier for her to leave instead of the mother driving her. The talk fades out, and it is clear that there is no reason to stay, because the mother has already done all the practical things, which this meeting was planned for, and therefore we leave the location.

In the car back to Varde we talk about the meeting with the mother, and about all the competencies a family consultant must have, because it involves many aspects of life both psychological, physical and practical. I ask her, if she has experienced people getting out of the system, but falling back again because of the personal relation. She answers, that she has experienced that some of the citizens have a lot of problems at the last meeting, which is a sign of dependency on the help they get, but then she talks with them and figure it out. She furthermore says, that many of the citizens have difficulties with detaching themselves because of the personal relations and that some find it hard to say goodbye but instead wants to keep in touch. Furthermore, she tells me, that a doctor is not just a doctor like it normally is for us, but that the families often have a close bond to them, because they might be the only

relation they have and often all the professional relations they have are the only relations they have. Therefore, it might be difficult for the citizens when this relation stops.

9.1.10 Observation 10: With Citizen 8 (15/09-2016):

This citizen is a 17 years old girl, who has been enrolled on the hospital in Esbjerg for 12 days, because her father and mother, who are divorced, both have a heavy alcohol problem. This causes some problems, because her father often drinks so much, that he sometimes pies on the couch and is unconscious, and then the daughter has to call an ambulance. She is embarrassed about her father, and therefore she does not have friends on visit at her house, but she is also very protective of him. The purpose of this meeting is, to pick her up at the hospital, pick up some things at her father's place, and then bring her to her aunt, where she is going to live for some time.

We get to the hospital and arrive at her room, but she is not there. She is in the schoolroom at the hospital, where she is playing a game with another girl. We go in there, and she tells us, that she is nervous for meeting her father. The consultant asks her why she is nervous, and she says that she is nervous for what he is going to say. She asks if we have to go now, but the consultant says that she can finish the game. The hospital teacher tells us, that we cannot be in the schoolroom when there are other children, so we go to the waiting room. The girl comes to us and says that she has finished the game, and that she will pack her things. We go into her room and help her. She asks the consultant if she will help her, with her father, if he starts saying inappropriate things to her and the consultant assures her, that she is there to help her. She looks at me, and asks me, if I will stay in the car while we are at her father's place. I do not ask why, but assures her that I will stay in the car. After packing, we have to wait for her medicine and meanwhile her mother calls her. She hangs up and says that the mother is drunk. The consultant asks her, how she could hear that she was drunk and the girl answers that she talked like she was drunk. The girl seems very sad after this phone call. Then the hospital employee comes with the medicine and they say goodbye to each other. Then we walk to the car, and drive to the father's house. Immediately, the girl starts talking about her medicine and about school. She is nervous that she will not get her medicine. She also thinks that it is a bad idea to go to school Monday, because she has a meeting at Thursday at the municipality. The consultant asks her, why she does not want to go to school, because she thinks it is better that the girl starts at school as soon as possible. The girl says that she would like to start with a clean slate at Wednesday. The consultant says that it might be better to start Monday, because she wants her to be social. The girl says that she is not nervous for being left out socially, but more about the academic level. She says that there are not so many groups at school and therefore she is not nervous of being left out. It seems that she would like to wait with going to school till Wednesday, but says *"alright then I will go on Monday"*. She asks the consultant about the medicine many times, and the consultant assures her, that she will pick up and bring the medicine to her on

Monday. Then the girl starts talking about her father and that she is nervous, but she has difficulties putting words to what she is nervous about. The consultant will call the adviser on the case, because the girl wants it, but she does not want her to drive to the house and call there, so we pull over before the house. She seems nervous and looks after the consultant (outside the car) and she seems impatient. Then we get to the house, and she immediately goes into the house with the consultant. I stay in the car. I sit in the car for some time and then the consultant comes out with a bag. She tells me that the father is not home and walks in again. Then I hear a motorbike pull up and some more time passes by. Then they both come out with a man. He is shaking from the abstinence and seems sad about the situation. Then we leave the place and drive to the aunt, where she will live. The consultant says to the girl, that she thought that the father seemed remorseful about the situation. The girl said that the father was fighting, because he was sober. She also says that the father asked her, if she was going to come home in the weekends, but the girl had answered that she did not know yet. The girl seems a bit sad but also tries to stay strong, because she needs to get out of that house. She tells us, that she has earlier left the home and that the fathers' wife also left, but that the stepmother came back very soon again. The girl stayed away for some time, and she says that this has open the father's eyes for the problem. She seems proud of the decision and feels strong. The consultant says: *"but you got a hug from your stepmother when you left"* and the girl says yes, but she did not really know how she should handle it. Then we arrive to the aunt's house, where we are let in. The adults are not home yet, so we are talking with her cousins. The smallest is very eager about showing the girl her room and seems to find it cozy that they are having a guest. Then the parents come home, and the consultant asks if they have any questions, but they just want her to settle in. The consultant tells them, that she is not at the office tomorrow, so if they have some questions, they should call her today and she says to the girl that she will bring the medicine on Monday. The girl sits on a chair and seems happy to be there, but also sad about leaving her father. Then we leave the house.

Later the consultant tells me, that the girl wanted me to stay in the car, because she did not want me to see all the misery in the house. She furthermore tells me, that the girl has some splitting, which means that she tells the consultant that she is happy about her as being the consultant, but to the advisor she says that she would like another consultant. The consultant confronted the girl with this issue and asks her what she thinks is the problem and the girl says that she just needs some space and does not want to call the consultant all the time. The consultant says that it is okay, but that they need an open dialogue to have a good relation.

9.1.11 Observation 11: With Citizen 3 (15/09-2016):

The next meeting is the second meeting with citizen 3. The purpose of this meeting is to follow up on the situation, but it seems like there is no purpose of starting a process with them. The boy clearly said,

that he did not think of his father as being violent, but that he sometimes had difficulties stopping, when the boy asks him to, and therefore this meeting was more a small talk about how they were doing. Everything seemed fine at the family in relation to the specified problem and therefore this meeting was more related to the mothers operation and the child's leisure activities, rather than on the violence problem. Therefore, the consultant said to the family, that she thought of the family as functioning and did not see a purpose in having a meeting with them before after two weeks.

9.1.12 Observation 12: With Citizen 8 (20/09-2016):

At this meeting with citizen 8, her parents, the adviser, the family consultant, two from the hospital and the education supervisor were all attending. They start talking about their expectations to each other. The parents do not feel that they are being involved in the work of the hospital, but that they are being worked against and being seen as dangerous. One of the employees from the hospital says that she does not know what has gone wrong. Furthermore, the parents say that there is a lack of information and that they do not feel welcome at the hospital, and therefore they are not visiting their daughter when she is at the hospital. The father feels like, the journal says that they should keep an eye on him. They start talking about, that the girl has had a boy visiting her and sleeping at her hospital room. The parents say that they want to know this, because the father has been skeptical about her meeting this boy from the internet. They seem very discontent about not being informed about this. The mother says that it is a principle and that there is a communication breakdown all the way round in relation to this. Some things are being said to some and not to others, which makes the process complicated. This time the parents feel that the communication from the hospital has been cut down. They get different information from the different hospitals, one saying that they should let the girl handle things on her own, because she is a curling child and has to know how the real world is, but the other say that they should take care of her, because she is sick. The adviser tells the others at the meeting, that their service level is quite high, with both a consultant, an adviser and a family therapist. The girl says that she is not dissatisfied and that there is an understanding, but that there is no chemistry between the girl and the consultant. The girl perceive the consultant as being mad, but she denies that she has said to others that she is dissatisfied with the consultant. The adviser says to the girl, that she should always contact the person, with whom she is not satisfied with and tell them herself instead of telling others. The girl says that the hospital is a second home for her and the girl does not feel that anyone does anything wrong, but the chemistry is simply not there for here. She furthermore says, that she would rather tell others, that the chemistry is not there than hurt the feeling of the consultant. They all agree, that the family therapist should be gentle, while the role of the consultant should be more hard on the girl. The fathers girlfriend feels, that it is too early for the girl to say if there is chemistry or not and the mother agrees on this, because the girl needs someone who can handle her. The girl goes against this, and says

that she does not want to be trashed anymore and that she can handle her life herself. The adviser says, that this is the work function of the consultant. The girl says, that she does not disagree on this, but that the chemistry is just not there. The girl furthermore express, that she is dissatisfied with, that the consultant calls 10 meters from the father's home. The girl makes a face expression of being dissatisfied towards the father, when he starts talking about, that he will not pay the bus card. He returns this face expression and says "*what face is that, it is ugly*". They start talking about school, and the adviser says, that she has a lot of absence, but that the teacher thinks that she is very clever. The teacher on the hospital says, that she feels like, she has had a good corporation with the parents earlier, but that this disappeared this time, but that she would like to chance this again. It is important for them all that, when the girl is not sick, she should go to school. The adviser asks if it would be okay to stop the psychologist conversations on the hospital, because she should get out of the hospital context and instead work with the municipality. The parents are both very content with this change. The hospital employee furthermore says, that an open dialogue is very important between the parents, the municipality and the hospital. The father says that he does not feel listened to and says: "*She was at the hospital for nothing*". The father thinks that she makes people believe a lot a lies. The girl looks angry and bites herself in the fingers. Nobody seems to know where the communication goes wrong, but they all want an open communication. The girl sits, sighs, and has tears in her eyes. The parents feel, that the girl is trying to cause confrontations and frictions between them and the professionals, but not maliciously. The girl is asked to leave the room, so the professionals can talk to the parents and the aunt where the girls now lives alone. The aunt, tells us that the girl gets mad at the aunts husband when he tells her to go to school and some confrontations appear between the aunt and the girl to. The aunt says that the girl's frustration threshold is high. The consultant tells some examples, where the girl has told her that she is "*fatsvag*" and not normal and that the girl says, that others at the meeting says that about her as well. The hospital employees and the aunt all look choked, but the father just says: "*Then you have learnt who [name] is*". The mother tries to defend the daughter, and says that they so many times have asked for help, and now they finally have the help they need. This has caused a distrust between the girl and the professionals and she might not know how to handle the help. The hospital teacher does not believe, that the girl does it on purpose, but that the girl is filled with frustration. The adviser expresses, that the girl has told her, that she does not trust the municipality. The aunt does not know, how she should handle the confrontation situation and when the girl tells others, that she does not like living with the aunt. The parents ask for some tools to handle the girl, which is their goal with this process. The father's girlfriend feels that they give the girl a good home. The aunt says, that she would like it, if the parents tried to contact the girl instead of pushing her away, but the father says that it is difficult, when she has been pushed away [from hospital] for the past two weeks. The hospital teacher says, that the alcohol disabuse is a big problem for the girl and the father says: "*but she just*

knows what to say, when she wants to be hospitalized... alcohol, medicine (...)". The meeting stops here and the girl comes back into the room. She starts crying and wants to know how long she can stay at her aunts, because she does not understand the term temporary. She is afraid, that she has to move back to her father's house when he shows just a little progress. The professionals are very clear in telling the girl, that the stay is only temporary, but they assure her, that she does not have to go home before the father has made great progress. They also make it clear, that they cannot remove her fully from the home, but that the goal of this process is to give her parents tools to handle her and get her home again. She is very sad, that she does not have a safe place that she knows she can stay in, but that everything is temporary. Furthermore, she is afraid that the municipality will declare her parents as well suited too soon. The consultant makes it clear, that many professionals will have to declare them as suitable parents, before she has to go home and that she should make herself comfortable at her aunt's house.

9.1.13 Observation 13: "Out in the nature" with the girl group (18/10-2016):

We arrive to the location, where they normally meet with the girl group. We are alone for some time, where we are planning what one of the contact persons should buy for our day in the nature. After some time one of the girls arrive to the house with her grandmother, they are both invited inside and we drink some coffee with the grandmother while the girl is smoking a cigarette outside. This girl, at the age of 15, has been in the girl group before because of drug abuse, she then got back to school and ended the abuse. She started on boarding school, but was expelled because they caught her smoking pot. Then she got back into the girl group and her feelings about being in the girl group is very mixed according to the contact persons. They say that some days she does not feel that she needs it, and other days she is very happy to get the help. For the last week, this girl has been smoking and drinking a lot, but she has been clean for 5 days today. I am observing while the grandmother and the contact person are talking about the girl. The girl lives with the grandmother, because her mother has an abuse as well and the father is often travelling and the stepmother has difficulties with involving the girl in the everyday life. The grandmother says, that the stepmother forgets about the girl and only focuses on the smaller kids. The contact person tells the grandmother, that the girl is very happy for her father and admires him and that she is furthermore afraid of disappointing him. The girl has difficulties with her school and getting her homework done. Therefore, the contact person suggest, that the girl should wait with going to school until she is ready, but that she should absolutely not stay at home, but instead she could maybe provide the girl with an internship, where she should help children from 0-3 grade. The grandmother thinks that it is a good idea, and the contact persons says that the girl always is very happy around children at the hospital, where she plays with them. The girl comes in and the grandmother goes home. The contact person tells the girl what they were just talking about and about the internship and the girl gets very happy, although she thinks it is a shame because she has some very sweet classmates

at school. Still the girl is aware of the fact, that it is better to wait with school until summer and she tells us about her smaller siblings and that she sometimes might be a bit harsh and impatient with them. The contact person tells her, that if the children do not listen to her, she should ask help from the teachers at school and that her main job will be to help them with homework and play with them. She seems very happy about this idea, and therefore the contact person tries to contact the school and the consultant on her case. In the mean time I talk a little with the girl, she asks me about my internship and we talk a bit about this. Then she goes out to smoke again. When she came in, she sat in the sofa and started playing cards, while the contact person was still on the phone.

After some time, the other girl also arrives. These are the only two girls joining today. The second girl comes in and says hello and then she goes out to help the male contact person with preparing food. In the meantime the other girl helps with chopping some cabbage and then she came back into the living room to play cards. The other contact person is still trying to contact the municipality and the school, to get this internship as soon as possible. When they were done in the kitchen, the contact person and the other girl comes into the living room as well. Here we sit and talk, until the other contact person was done talking on the phone. The contact person asks me about my education and the girls are listening interested. The first girl tells us, that she would like to be a helicopter pilot for the military, but she does not think that she can manage the education. The contact person tells her, that it sound very interesting and that it is good to dream, and that she should certainly try to reach the dream. Meanwhile the other girl is sitting and listening, but she does not say anything. Then the other contact person comes in, and tells the girl, that she should not go to school on Monday, because they have to talk about the internship. Then we pack our things, so we can drive to the lake. The other girl drives with the male contact person, because he does not drive in a municipality car, which both girls are very focused on. During the drive they talk a bit about the salary she will get at the internship and they talk some about the father and that they hope he will say that it is a good idea.

Then we arrived to the lake, where we take all the food and grill equipment with us to the shelter. Then we start unpacking, and the two young girls go to the playground, where they are for some time. In the meanwhile, we start boiling some water for chocolate milk and coffee. The two girls come back and we talk a bit, the 15-year-old talks a lot about her 5 days out of the abuse. The contact person gives us a bottle of whipping cream, which we should shake until it became butter. The silent girl starts, but soon it became hard and therefore we all helped each other. During this, the other girl makes a lot of sexual jokes during shaking the bottle, the contact persons do not comment on it, but she keeps going on. When the whipping cream became butter, the silent girl mixed it with some garlic and salt and then we start making bread over the bonfire and the contact persons starts making the potatoes, cabbage and the chicken. There is a lot of small talk while doing this. After the food was ready, we sat and ate. After eating the food, the 15-year-old girl starting talking about her abuse again. She

tells that she wants to drink, without doing drugs, but the contact person tells her, that it can be hard to divide those two after only 5 days, and that she should wait 6 months with drinking, until she was fully out of the abuse. The other girl tells, that there in her class is great focus on drugs, because the teacher had an abuse at a young age, and therefore she is very open about the consequences it has. She thinks it is very good with the openness. The other girl says, that she has sometimes said no to the boys, when they sit at school and share pot, and that she is very proud of her self. The contact persons praise her for saying no. Then the male contact person asks her, what she is trying to run from through drinking and using drug. She says that she likes not having control and that she has never had control over her life. Her mother has an abuse and she tells us, that her father also smokes pot in front of her small siblings, which she is mad about. She is very interested in what she has done last week, where she smoked a lot, because she does not remember very much. The contact person tells her, that she had two "*crutches*" (contact persons) because it was necessary, but now she only needs one, because she is on the other side. She is very aware of what it does to her and that she could have been raped if she was gone clubbing, and the contact persons praise her for reflecting on it. Then the other girl starts telling about her family situation, that she lives in a room shared with her brother and that she thus not uses her room very much. She is very closed and does not want to tell much about her situation. The girls multiple times tells the contact persons, that they find it very cozy and fun to be out in the nature and that they think it is a shame that the other girls did not attend. They would like to do it again, but then it should be better weather, because they are cold. The contact persons are very personal with the girls and talk about their own children and animals, they have a very close relation to the girls. During sitting and watching the sun go down over the lake, one of the contact persons tries to make the girls believe, that there are sharks and small crocodiles in the lake. It seems like, that this is to tease them. They start discussing the subject and the girls do not really believe it because of the water and because of the people walking around the lake. Both contact persons are answering all their questions, about who is feeding them and why they are having them, and they seem to have planted some doubt for the girls. But they keep saying that they do not believe it. There is a very open and fun atmosphere around the table.

After talking, the contact person asks the girls if they would like to help cleaning the place or if they rather would walk around the lake. They chose to walk around the lake, and we can see that they are looking into the water. After cleaning everything and the girls come back, they tell us that they did not see any sharks or crocodiles. Then we take all things and put them into the car and drive back to the municipality. While driving they talk about the internship again, and it seems like the girl is looking forward to it and that she hopes that it can be arranged. She is though nervous for what her father is going to say about it. When we got back to the municipality we put the dishes into the dishwasher and the girl and I are left for a moment. She tells me that she is going out to smoke and when the contact

person came back, she asked me where the girl went. She cannot go out on her own, because she makes stupid decisions, but she said that I could not know. When we went out she was sitting outside. We talked about the day and the girl seems very happy. We say goodbye and the contact person drives the girl home.

9.1.14 Observation 14: Dinner with the girl group (25/10-2016):

I drive to the location where I have to meet with the girl group and the contact persons. Some of them are sitting outside and I say hello to them. Then I go inside, where I am told that I can sit in the sofa with the girls and perform the interview with the girls. Not all the girls in the house are wanting to contribute to the interview, instead they are sitting in the living room or making dinner. I talk to the five girls and then I am invited to stay for dinner. I accept the offer and keep sitting in the sofa with the girls. They are talking about things they can, which not all people can. Such as bending only the ring finger and saying difficult words. The girls were helping each other a lot with pronouncing the words correctly and others were drawing on paper. The atmosphere was very open and the girls were furthermore talking about their problems. One of the girls has some trouble with another girl [Not in the girl group], which she tells one of the others girls about. She seems very angry and calls her a "so" and that she really hates her. I go outside to some of the others girls, where one is sitting at the table with her computer and the other is trying to play golf. One of the contact persons are out there as well, and the girl asks her when they are home, because her boyfriend wants to visit her. The contact person says, that she needs to get some sleep also, because she needs to be fresh for tomorrow. The girl says, that he will be thrown out around 11pm and that she will try to sleep afterwards. The contact persons says that it is alright then, and the girl says that she is just like a mother. The girl playing golf is yelling loud to make the contact person look at her, and she seeks to get the attention. This girl comes towards us, and tries to frighten the contact person by saying loud noises in her ear. After this, the food is put on the table, and we are called into the living room. I sit next to two of the girls, and one of them says to the other, that she should act normal, because they have a guest [me]. We laugh a bit about this, and all the others come and sit around the table.

The food circulates amongst us, but some of the girls are impatient and starts saying that they want the salt or the dressing. They keep saying it, until they get it. After everyone gets food on the plate and everyone begins to eat there is a silent moment. The girl next to me says, that she was in a club in Esbjerg yesterday, with vulnerable individuals who were elder then them. She got some questions about this topic, for example how it was and who the people were in the club. She was very positive about the experience, and said that it were normal people having some difficulties, but that she had enjoyed it, although she was nervous for it, because she did not know anyone. One of the contact persons start talking about an arrangement, they want to make, were the girls have to be together with

elder people. They have some very good experiences with this, because they might learn things from each other. Both the elder about the young generation and the young about how life was earlier. One of the other contact persons asks this contact person, what their main task will be, and she answers that it is only for being together. The girls should not do anything physical, such as helping them on the bathroom or lifting them. The girls seems positive towards this, and the same do the contact persons. The other girl next to me, wants to tease one of the other girls, and she starts asking her many questions fast, such as: *“Why are you eating like that? why do you wear glasses? why does your hair look like that”* but she does not let the girl answer. The girl being teased says, that she should stop, and that she probably would not have reacted like this half a year ago, but instead would have thrown with the fork. One of the contact persons praises her for being patient and that she would not be so patient. During this sentence, the girl starts asking her questions, but when she ends the sentence by saying, that she would not be so patient, the girl stops immediately. The contact person asks her, what she was saying, but the girl does not dare to say anything [just for fun]. Some of the girl take food for the second time, and the contact persons say, that they find it good, that they are eating something. Suddenly one of the girls asks, if people with a diagnose have another brain wave than other normal individuals. She continues, by arguing that it must be possible to see it on a MR scanner or something then. The girl on the other side says, that she had seen an idea like this on the news. The girl curses about that, and says silent, how do I then get famous. They talk a bit about the Scanner idea and how it would work, and the contact persons tells about a research made on the frontal lobes at men in jail and men who were not in jail and there was a difference. One of the girls goes outside to smoke, while we are all still sitting at the table. One of the other girls says, that she thinks that she has “unrest” in her head. Suddenly, one of the other girls says *“But what is normal?”* and then it gets silent around the table. Nobody has the answer, but one of the contact persons says, that it is what the majority of individuals do. Like working from 8-16 can be normal. One of the girls says, that everyone is trying to avoid being normal [boring], and therefore the abnormal gets normal. She says: *“we should fuck up the normal”*, because she does not like normal. They ask me what I think is normal, and I say that it is a very difficult question, because we can live a normal working life, but we can still have an abnormal love life [such as polyamorous] and that the word *“normal”* therefore can be difficult and unethical to define. Then the talk goes on to giving birth is becoming abnormal, because everyone suddenly wants a C-section instead, but that this is not good for the baby. One of the girls says, that she has heard, that after birth mothers forget about the pain. Both contact persons do not agree on this point, and say that they will never forget the pain, but that it is worth it. They tell that the love for their children are incomparable. They tell about a real story, where they in the news showed a father wanting to protect his child, by shielding him from bullets. They say that the feeling of wanting to take a bullet for someone really occurs when you get children. The contact person says, that their parents feel the same about them, and she asks them if they know it.

Two of the girls are nodding and one of them say that they tell each other that they love each other a lot, and that she is sure that they mean it. She furthermore says, that sometimes when they are fighting, they can say that they hate each other, but that she believes that they still love each other a lot. The contact persons asks the last girl how she feels, but she does not want to talk about it, and says that she will go out and smoke. She leaves the table. We stand up and start cleaning the table. The majority of the girls are outside smoking, while the rest take the dishes. It is silent while doing this, and the girls seem tired. One of the girls ask the contact person, if they can go to *Fakta* or a gas station, because she needs cigarettes. The contact person says okay, but that it needs to be the gas station. Then the girl asks, if she would go with her inside and stand next to her, so she is sure that she can buy the cigarettes. The contact person says, that this is a ethical problem and that she really does not like to get involved in this, so she says no. The girl says, that it is alright, but that she needed to try. When we are done we go outside, and some of the girls who did not contribute while cleaning, are told to empty the table. They do not really want to [they want to go home], but after a short discussion, they choose to clean it anyway. The girls want to go home, so the contact persons drive all the girls home.

9.2 Appendix 2: Interview guide for Focus Group Interview

This interview guide is directed towards the vulnerable young girls in the “girls in movement” group at Varde municipality. Because they are all placed in the same group, they are able to share experiences and feelings, and these girls are chosen as respondents, because this hopefully gives a thorough understanding of being vulnerable youth in Varde municipality.

This Interview guide is very open, which makes it possible for the respondents to lead the conversation into the issues they find relevant. The interview guide consists of 9 overall questions for the girls, which are all related to the problems they might experience in relation to their attachment to the municipality and also how they experience their position in relation to other citizens in Varde municipality.

1. Må jeg optage denne samtale? Formålet med undersøgelsen er, at forstå hvilke erfaringer I har gjort jer med at være tilknyttet kommunen og hvordan dette har påvirket jer.
2. Anonymt – varer 1 time, men der vil være en pause.
3. Runde med alder?
4. Vil I starte med at fortælle lidt om hvorfor I er tilknyttet kommunen?
  - Hvor længe har I været tilknyttet kommunen?
  - Er I åbne omkring jeres tilknytning til kommunen?
5. Er andre I jeres vennekreds eller familie tilknyttet kommunen?
6. Møder I udfordringer, når I begår jer i samfundet med de øvrige borgere fra Varde Kommune?
7. Hvordan oplever I generelt forholdet mellem de unge der er tilknyttet kommunen og de øvrige borgere i Varde Kommune?
8. Hvordan oplever du dit forhold til de øvrige borgere i Varde kommune?
9. Hvordan oplever I arbejdet med kommunen og har den betydning for jeres selvbillede?

Some challenges appearing through this project was the interviewing of young individuals. Often children have a tendency to tell adults what they think, they want to hear, which can result in misleading conclusions (Kvale & Brinkmann, 2009: 166). Furthermore, it is important to present the questions in an easy-to-understand way and ensure that the respondents feel comfortable in the situation, thus I conducted the interview in “their” house (ibid.). Moreover, I was aware of the fact, that the interview should be informative and therefore not too long, to reduce the boredom (Ibid: 184).

Furthermore, some ethical issues can occur when exploring and sharing knowledge about individuals’ private life, and thus I during this study emphasized on the ethical guidelines, consisting of four steps (Kvale & Brinkmann, 2009: 86). The first aspect is the *informed consent*, where we as researchers, are responsible for introducing respondents to the purpose of the study and ensuring that

the respondents are attending of their own free will (ibid: 89). The second part is *confidentiality*, which implies that the respondents are anonymous, to protect them (ibid: 91). The third consideration is the *consequences*, which the research might consider for the respondents, so they are harmed as little as possible (ibid: 92). The last part is the *role of the researcher*, which plays an enormous role in the gathering of data. This includes the presentation of data being accurate and valid and furthermore the path to conclusions being visible (ibid: 93). These four steps are all taken into considerations during the gathering and presentation of data.

9.2.1 Transcription of Focus group interview

I: Interviewer

R1: Respondent 1: 17 year old female

R2: Respondent 2: 15 year old female

R3: Respondent 3: 17 year old female

R4: Respondent 4: 16 year old female

R5: Respondent 5: 16 year old female

I ask for permission to record the interview, and all the girls accept this.

I: Yes, jamen øh.. Ja jeg er så ved at skrive den her opgave. Jeg hedder Debbie og jeg er 23 år og jeg kommer fra Grindsted og jeg læser Sociologi i Esbjerg og derfor er jeg i praktik nu ved Varde kommune øh.. og så skal jeg skrive den her opgave og så synes jeg det er meget interessant at finde ud af hvilke erfaringer I har gjort jer med at være tilknyttet kommunen, så det håber jeg at I vil dele lidt med mig. Og øh.. ja.. øh.. så tænker jeg om I har lyst til at starte med en runde hvor I fortæller mig jeres alder?

R1: Skal jeg starte?

I: Ja

R1: Jeg er 17

I: Ja

R2: Jeg er 15

R3: 17

R4: Jeg er 16

I: Okay, så. Det første spørgsmål det er, at jeg godt kan tænke mig at høre lidt om hvorfor I er tilknyttet kommunen? Sådan lidt om det.

R1: Øh.. bare sådan generelt?

I: Ja, altså hvorfor I er tilknyttet kommunen.

R1: Altså jeg har haft kommunen i røven i lang tid og øh.. jeg har sådan problemer sådan på hjemmefronten og har været i et stort misbrug og sådan noget, så jeg har haft kommunen til at hjælpe mig med samtaler og sådan nogle ting.

I: Okay. Hvad med jer andre?

R2: Det er også et misbrug

I: Okay

R3: Jeg har sociale problemer, så det er for at blive mere social.

I: Ja, og hvad med dig? [henvendt til R4]

R4: Ja.. øh.. jeg har også været ved kommunen i lang tid, sådan med selvmordstanker og sådan noget.

I: Okay, og hvor længe har I så været tilknyttet kommunen hver i sær?

R1: altså ved mig der.. jeg har også boet på Fyn.. jeg har været tilknyttet kommunen siden jeg var 4.

I: Ja. Og hvor lang tid her i Varde?

R1: Hvor lang tid har jeg boet her i Varde? Øh.. to eller tre år.

I: Okay og hvad med jer andre?

R2: Jeg var lidt, da jeg var halvanden og to eller der omkring og så startede det igen da jeg var tretten.

- I: Okay og var det i Varde kommune begge gange?
- R2: Nej, da jeg var lille var det i Esbjerg.
- I: Okay
- R3: Det er også omkring to år.. tror jeg
- I: Mmm.
- R4: Øh pas.. det ved jeg ikke, altså jeg har gået til psykolog siden tredje klasse
- I: Okay
- R4: Og så har jeg.. jeg ved ikke om det har noget med kommunen at gøre eller noget, men ellers har jeg været her de sidste par år.
- I: Ja, så det er også omkring to år?
- R4: Jaaaaa.. ja, sådan cirka.. tror jeg.
- I: Okay, ja. Er der nogen fra jeres omgangskreds der også er tilknyttet kommunen? Altså noget familie eller nogen venner?
- R1: Altså mange af mine venner og min søster er tilknyttet.. altså det har hun været, men mange af mine venner er tilknyttet kommunen også.
- I: Og har du mødt dem gennem kommunen så?
- R1: Nej
- I: Nej, okay.
- R2: Jeg har også mange, nogle som jeg kendte før jeg startede her.
- I: Ja okay.
- R3: Jeg kender også et par stykker.
- R4: Jeg kender ikke rigtig nogen.
- I: Nej, okay. Øh, ja.. og betyder det noget, at I er flere? Eller som dig, at der ikke er andre i din vennekreds der er tilknyttet kommunen [henvendt til R4].
- R4: Altså, jeg synes at det godt at, at der ikke er så mange.. at jeg ikke kender så mange, som.. altså veninder der er tilknyttet, for det er sådan lidt mærkeligt.. altså, det er ikke sådan noget jeg har valgt at være tilknyttet kommunen, altså. Så, så..
- I: Nej
- R4: Så jeg er da glad for at jeg ikke kender flere der skal igennem det.
- I: Nej, men er du så åben omkring det [tilknytning til kommunen]?
- R4: Det er forskelligt.. det kommer an på hvem det er, ja.
- I: Okay.. og hvem kunne du finde på at fortælle det til så?
- R4: øh, øh.. nok kun sådan to af mine veninder.
- I: Okay. Og hvad med jer andre? Nu har I jo venner.. I tre har jo venner der er tilknyttet kommunen, betyder det noget? Har det nogen betydning at der er flere i jeres omgangskreds?
- R1: Man kan snakke lort om kommunen, hvis de ikke er gode til deres job.
- I: Ja, gør I det meget?
- R1: ja, for mit vedkommende så gør jeg det
- R2: Jeg gør ikke, jeg synes sådan set at de gør det ret godt, men nu har jeg også kun oplevet det her ude, så det er okay.
- I: Ja, Så I er også meget åbne omkring jeres tilknytning?
- R1: Altså for mig så.. folk må gerne spørge mig hvorfor, men det er ikke alt jeg fortæller
- I: Nej.
- R1: Øh.. jeg holder også mange ting for mig selv øh.. eller hvis det er virkelig tætte venner så.. fortæller jeg selvfølgelig alt.

- I: Mmm. Og hvorfor er det, at I nogle gange vælger ikke at fortælle det til alle? Er der en grund til det?
- R1: Folk de behøver ikke at vide, hvad der foregår omkring mig hele tiden.
- I: Nej.
- R1: Det kommer egentligt ikke dem ved og hvad skal de bruge det til.
- I: Mmm. Har I andre det på samme måde?
- R2: Ja.
- R3: [Nikker]
- R2: Man kan godt blive kigget på, på en anden måde.
- I: Er det noget I oplever?
- R2: Sådan 50/50
- I: Ja. Er det noget I er bange for? At folk kigger?
- R3: Altså jeg er selv meget åben om det, så jeg tager bare snakken stille og roligt.
- R2: Jeg tror lidt at det kommer an på hvilke problemer man har og at det kan provokere, at man ikke er ligesom alle andre agtigt.. ikke alle jo, men det kan godt være at de ikke synes det og så er det bare nemmere at tie stille i stedet for at skulle fortælle det.
- I: Ja. Har I oplevet, at I har sagt det til nogen, som I ville ønske at I ikke havde fortalt det til?
- R4: Altså.. det kan godt være sådan, hvis man nu sidder og snakker med en om det og så lige pludselig sidder de bare sådan: "ej sådan vidste jeg slet ikke du var" og "hvorfor er du sådan?" hvor man tænker okay, jeg skulle nok ikke have sagt det til dig, fordi jeg havde ikke regnet med at du skulle se mig som en anden person fordi at.. ja.. man sådan har fortalt det og så kan man godt fortryde det bagefter sådan.. hvorfor sagde man det til den person.
- I: Ja, okay. Og så mit næste spørgsmål det er, om I møder udfordringer med de øvrige borgere i Varde kommune fx når I er i skole eller til fritidsaktiviteter?
[stilhed]
- I: Er der noget der er sværere for jer end det måske er for andre unge?
- R2: Altså jeg er blevet hevet meget fat i fx gymnasiet.. øh fordi at de ville snakke med mig hele tiden og det var pisse irriterende, fordi at jeg sådan ikke har lyst til at snakke om det.
- I: Nej.
- R2: Så
- I: Og hvad med jer andre?
- R3: Nej, jeg har ikke oplevet noget.
- R4: Naaarj..
- I: Nej. Men hvad er det så, nu siger du jo at du har mødt nogle udfordringer [henvendt til R2]?
- R2: Ja.
- I: Hvad kan det være for nogle?
- R2: Altså, det er sådan en lille ting.. det er fordi det var i Esbjerg øh.. og de fik jo at vide at jeg var med til det her ude og sådan noget og hvis jeg skulle til møde eller sådan noget med rådgiverne, så skulle jeg jo have fri til det og sådan noget og så blev det sådan noget, at de ville gå og snakke med mig om det hele tiden og var sådan "har du det godt?" og det har man bare ikke lyst til, når man bliver spurgt om det flere gange om dagen.. det er pisse irriterende.
- I: Ja.

- R2: Og så var der lige pludselig flere man skulle snakke med og.. og det er jo sådan lidt, man er jo herude for at snakke med dem herude om det, så man behøver jo ikke at åbne op til alle.
- I: Ja.
- R2: Og man ved ikke hvor det kommer til at stå henne og om det følger en så..
- I: Okay
- R5: Det er heller ikke sjovt at snakke med fremmede mennesker om det hvis man ikke kender dem.
- I: Og hvad med sådan noget når I fx er ude med pigegruppen, er der noget i oplever der?
- R4: Altså jeg kan godt være sådan, når vi nu fx kører i en kommunebil og der så kommer nogen, så kan jeg godt sidde sådan [gemmer ansigtet i hænderne] eller kigge væk, fordi jeg synes ikke at det er.. at øh alle behøver sådan at vide at øh.. at man er ved kommunen.
- I: Mmm.
- R4: Tit når vi er på ture jo så.. så står der jo ikke på vores pande at vi er fra kommunen af.. altså da vi var i tivoli, der var jo ikke.. altså der var jo ikke nogen der spurgte om og der var jo ikke nogen der kunne se det på os. Ikke fordi at, altså.. vi er jo bare, altså som nogle veninder der er afsted, altså jeg føler ikke at der står kommune på os alle steder.
- I: Nej
- R4: Så.. det er kun hvis jeg sidder sådan, altså i bilen at der står.. så kan jeg godt havde det sådan lidt med det, men ellers ikke.
- I: Nej, har I andre det på samme måde? Med kommunebilerne?
- R1: Altså ikke for mit vedkommende.
- I: Nej, okay.
- R1: Altså.. altså i min omgangskreds der ved folk godt at jeg er i pigegruppe og at jeg snakker med kommunen og sådan, men det er ikke noget de tænker over som sådan overhovedet.
- I: Nej.
- R1: Øh, altså de kan godt spørge sådan "hvorfør er du i pigegruppe?" og så svarer jeg så også tilbage at jamen det kommer egentligt ikke jer ved og det forstår de også godt.
- I: Mmm.
- R1: Så.. sådan noget tænker jeg ikke rigtigt over.. overhovedet.
- I: Nej, okay. Og hvad med jer? [henvendt til R2, R3 og R5]
- R2: Sådan har jeg det også.
- I: Mmm.
- R3: Altså jeg snakker med andre om det. Det har jeg egentligt ikke noget problem med.
- I: Nej. Og så.. nu har I fortalt mig lidt om hvordan I mener at borgerne tager i mod jer.. hvad tror I generelt? Altså hvordan tror I generelt at borgerne de ser på unge personer der er tilknyttet kommunen?
- R5: Altså jeg har oplevet, at der var nogen der stod og grinte, hvis man kom hen på kommunen og sådan.. og der er en pigegruppe hvor jeg har været tidligere, hvor du kommer ud og skal gå, hvor nogle af de unge.. hvor der står på ryggen at de er fra kommunen.. at de så kigger mærkeligt på én ja.. og står og snakker.. hvor du ikke ved om de snakker om dig, men de kigger på dig.. og det er rigtig rigtig ubehageligt.
- I: Ja.
- R5: Men der er jo også nogen der er ligeglade.. nå hun har brug for hjælp, jamen det er da fint.

- I: Ja, oplever du det tit?
- R5: Det ved jeg ikke, jeg er lige begyndt i går.. så.
- I: Nå okay. Har I andre oplevet det?
Alle respondenter svarer nej.
- I: Så i synes generelt at borgerne i Varde kommune ikke har noget problem med det her?
- R1: Jeg har i hvert fald ikke oplevet noget.
- I: Nej. Okay. Og hvordan oplever I så jeres forhold til de øvrige borgere?
- R2: Fint nok.
- R4: Der er ikke rigtigt noget.
- I: Nej.
- R1: Altså man er jo ikke anderledes, fordi at man har nogle ting i bagagen fx så er man jo ikke anderledes end alle andre.. øh.. og øh.. altså jeg har ikke oplevet at fordi at man har et problem og man ligesom har brug for hjælp, så ser andre borgere sig sur på én eller ser forkert på en eller sådan nogle ting.
- I: Mmm.
- R1: Det synes jeg overhovedet ikke at jeg har oplevet.
- I: Nej.
- R1: Øh.. og hvis det så endelig var, så ville jeg også være pisse ligeglad så.. altså det har jeg ikke oplevet overhovedet.
- I: Nej
- R5: De ved jo heller ikke hvad der foregår, så de kan jo også være pisse fucking ligeglade.. det er jo ikke deres liv.
- I: Okay, og hvad føler I så at den her pige gruppe giver jer, når I nu alle sammen er tilknyttet kommunen?
- R2: Noget at stå op til.
- I: Mmm.
- R1: Og den der.. fornemmelsen af at man ikke er alene og altså alene i verden med en helt masse problemer bag sig, fordi når man kommer herind så ved man at alle har en grund til at være her.. øh.. og at man ligesom ikke står med det hele alene og at man sagtens kan snakke med alle piger herude, hvis det endelig er.. øh.. for man får jo hjælp fra andre piger af også.
- R2: Ja det er super.
- I: Ja, men føler I også at det gør noget ved jer? At altså i oftere snakker med dem fra pige gruppen end dem som ikke er med i pige gruppen?
- R1: Den skal jeg lige have igen.
- I: Jeg tænker bare, det her med når I.. jeg forestiller mig at I har et tæt bånd her. Er det rigtigt forstået?
- R4: Ja, altså jeg vil sige.. jeg er ikke sådan så social med dem fra min klasse og sådan.. dem kan jeg godt skrive med, men det er lidt ligesom også noget andet når man kommer herud, hvor man sådan er sammen og at man er sammen med andre og ikke bare over telefonen, altså end dem man skriver på over telefonen.
- I: Mmm.
- R4: Der er en forskel, når man så kommer herud og snakker om hvad de så har lavet og sådan noget. Så i hvert fald for mig, når jeg ikke er så social.
- R1: Man får også et godt bånd til dem der er herude, for man er jo sammen flere gange om ugen og sådan nogle ting øh og når man så har nogle ting tilfælles som fx problemer eller

sådan noget så.. så er det også meget nemmere at skabe et bånd til den person, fordi så forstår personen én bedre end en anden person udefra, som ikke har været det samme igennem.

I: Ja.

R1: Så.. jeg kan sige at.. sådan en her gruppe for mig, det giver.. nu har jeg været i et misbrug og har været sammen med andre, det hjælper.. jeg har sådan et kæmpe problem med, at jeg går med de forkerte personer og gruppen hjælper mig også ligesom til at tænke sådan at.. dem som ikke er i misbrug og har været i misbrug, at det er den rigtige vej jeg skal gå.. jeg skal netop lære de mennesker, som ikke har været i misbrug og sådan noget at kende mmm.. for ligesom at vænne mig til at der er også et liv uden stoffer, så det hjælper virkelig.

I: Ja, men når I mødes så tit, er det så svært at holde jeres venskaber uden for kommunen?

R2: Nej, det er ikke noget problem.

R1: Hvordan?

I: Jeg tænker bare når I er herude, jeg ved ikke hvor tit I er herude, men det lyder til at I er herude et par gange om ugen, om det så bliver sværere at holde jeres kontakter uden for kommunen? Altså til jeres venner som ikke er tilknyttet kommunen.

R2: Altså jeg har det sådan.. de fleste som ikke er tilknyttet kommunen, det er nogen jeg helst ikke skal være sammen med.. så.. det er egentligt okay.

I: Okay, så det er kun godt at I ses så meget?

R2: Ja.. altså nu.. altså fordi.. jeg har mest.. sådan [mumlen] så vidste de hvor jeg var henne.. og sådan.. så det er egentligt okay.

I: Mmm. Ja. Og hvordan oplever I så arbejdet med kommunen? Altså I er meget positive omkring det at have pigegruppen, men sådan at være tilknyttet kommunen, betyder det noget for jer? Både positive og negativt.

R2: Jeg synes det er vigtigt at være herude. Altså det er ikke sådan noget depri noget, hvor man skal sidde i en rundkreds og snakke om sine problemer overhovedet. Det er sådan noget, hvor man må komme og gå som man har lyst til og..

R3: Man kan være sig selv

I: Mmm.

R2: Ja

R4: Og det er også et sted hvor man ikke behøves.. altså sådan hvor man ikke rigtig bliver set ned på, fordi at vi alle sammen har et eller andet, som vi godt kender til på en eller anden måde. Så det er ikke sådan at man bliver set ned på, fordi.. der er én som har gjort noget, som vi andre ikke har gjort, fordi vi kender jo sådan lidt til det alle sammen på en eller anden måde.

I: Ja.

R4: Fordi vi sådan er ens på en eller anden måde.

I: Ja, men kan det også være svært at være så meget sammen, når I har forskellige grunde til at være her? Altså at I har været igennem forskellige ting? Eller er det kun godt?

R2: Det synes jeg ikke.

R1: Jeg synes at alle er gode til at rumme altså.. hvis jeg har et problem, så synes jeg at alle herude er gode til.. altså er gode til at rumme.. øh.. hvis jeg kommer herud en dag og er pisse sur og skælder ud og alt sådan noget, så synes jeg at folk er gode til at rumme, at jeg har et problem fx den dag eller sådan noget.

I: Mmm.

- R1: Øhh.. og man altså.. andre folk herude giver også plads, hvis man nu har en lorte dag.. så har man også bare en lorte dag og det giver pigerne herude også sådan plads til at have.
- I: Ja
- R1: Så det er jo fint jo.. og komme ud et sted og rase fuldstændig af øh.. hvor folk de ligesom godt ved, at man godt kan have en lorte dag og at øh.. tingene bare har været noget lort og der har været familieproblemer og sådan nogle ting, hvor.. hvis man nu havde været ude sådan.. hvor de ikke har problemer og sådan nogle ting, de ville nok tage det anderledes og sige "okay, vi holder lige afstand til hende her", så det synes jeg at pigegruppen er virkelig god til.
- I: Okay. Men hvad så hvis vi ser bort fra pigegruppen, har I så kontakt til jeres kontakt personer udover det? Mødes I på andre tidspunkter? Og er det så også en positiv oplevelse?
- R2: Ja
- R3: Ja
- R1: Altså det er jo altid fedt at vide, at ens.. at der altid er én, altså udover pigegruppen, ikke også.
- I: Ja
- R1: At hvis det hele er noget lort, så kan man ringe til kontakt personen og sige "hey, kan vi ikke lige mødes, fordi alt det brænder bare på lige nu?"
- I: Ja.
- R1: Øhh.. så det er jo fedt at have en kontakt person, der sidder klar.
- I: Ja. Nu tænker jeg det her med, at I snakkede om det med kommune bilerne, altså jeg tænker det der med.. øh.. altså tager I lidt afstand fra det at være tilknyttet kommunen? Sådan udadtil?
- R2: Hvad?
- I: Jeg tænker det der med, når der står varde kommune på bilerne, om I sådan lidt.. distancere jer lidt fra at være tilknyttet kommunen udadtil? Altså ude i samfundet?
- R4: Altså på en eller anden måde, så er jeg lidt ligeglad med, at jeg sidder i den.. for jeg kender dem jo ikke, altså mit sociale netværk er ikke særligt stort, så hvis jeg ser nogen.. så er jeg lidt ligeglad med om der er nogen der ser mig.. der kan se at jeg sådan.. men hvis sådan.. der er et tog vi står på, som ligger lige op ad skolen, hvor mange af dem som jeg går i klasse med de er, og man sådan skal med én, så kan man godt få sådan nogle øjne derfra, hvor man tænker sådan lidt.. ja jeg sætter mig i en kommune bil, det er lige meget altså sådan.. man kan godt.. man kan godt sådan altså.. og så folk spørger hvorfor og så.. ja godt spørgsmål.
- I: Ja. Og hvad er det så? Har I nogensinde oplevet at, der har været nogle problemer med at folk har fundet ud af, at I er tilknyttet kommunen?
- R4: Ja.. altså så går det fra at der er en der ved det og så er der to og så.. altså så er der pludselig en stor omkreds der ved at man er tilknyttet kommunen og så.. altså så.. så digtes der historier om hvorfor man er i kommunen og..
- R2: Ja.. rygter
- R4: Når der ikke.. når der ikke.. altså
- R2: og så ved alle det..
- R4: Når.. ja.. at man godt kan se at det ikke er min mor [kontakt personen], hvis man har set min mor eller hvis man har set min far.. så kan man godt se at det ikke er, altså mine forældre eller.. hvor man så kører rundt med dem eller sådan.. eller står og snakker med

dem og sådan, så kan man jo godt se at der er et eller andet der.. og så lige pludselig, i stedet for at, altså sandheden eller, så er der pludselig folk der.. som ikke engang tilhører én der..

I: Mmm. Og hvad føler I så, når der er nogle rygter?

R4: Altså jeg er sådan.. sådan.. altså jeg er sådan lidt ligeglad med rygterne, jeg ved jo godt at det ikke passer.

I: Mmm.

R2: Det kommer an på hvad det er.. altså hvis det er sådan noget med.. sådan noget med at folk de går og siger at man hardcore narkoman eller sådan noget, så altså det er jo ikke rigtigt, man.. det er rigtigt nok at man har taget nogle ting.. så det er sådan lidt efter rygtet.. synes jeg.

I: Mmm.

R2: Før jeg egentligt gider at gøre noget ved det.

I: Okay.

R1: Altså sådan som [R4] forklarer det, sådan ser jeg overhovedet ikke på det.. fordi.. fx når [kontakt person] har taget mig med eller er taget med mig i skole og det har [anden kontakt person] også, og der har folk også spurgt sådan hvem er det.. altså.. efter så mange år med kommunen og alt sådan noget, så.. så er jeg begyndt at blive meget mere åben omkring det.. altså arbejdet med kommunen og sådan nogle ting. Så jeg har ikke noget problem med at sige "jamen det der det er min kontakt person og hun er lige med mig i dag, fordi hun skal lige støtte mig igennem det her" øh.. så for mit vedkommende, der har jeg ikke noget problem med det overhovedet.

I: Nej.

R1: Øh.. men det er også efter mange års øh.. læring af det. Øh.. det er ikke noget som jeg ser som pinligt. Øh.. men det er jo også forskelligt fra person til person.

I: Har du før syntes at det var pinligt?

R1: Ja, men det er også rigtig rigtig mange år siden.

I: Okay

R1: Fordi nu er det bare blevet en vane at sige, jamen det er fra kommunen af, jeg snakker med kommunen og jeg skal til samtale med kommunen og jeg skal til psykolog og sådan noget.. så det er bare blevet en vane.

I: Ja.

R1: Øh.. og min omgangskreds øh.. de er også pisse ligeglade med det altså.. hvad skal de bruge det til?

I: Ja

R2: Det er ligesom blevet en naturlig del af hverdagen.

I: Okay ja. Men har det for jer også været pinligt før [henvendt til R2, R3 og R4]?

R2: Altså jeg havde det sådan i starten af jeg godt kunne finde på at lave undskyldninger.. men altså jeg kunne godt sådan se at det ikke sådan holdt i længden.. og så prøvede jeg at være åben omkring det, men så kom der en masse rygter og så.. det er ligesom hvis folk spørger.. så det er sådan lidt.. lidt af det hele.

I: Ja. Er det blevet en del af hverdagen for jer alle at være tilknyttet kommunen?

Alle mumler ja.

R3: Hvis jeg sådan.. det er ikke det store, hvis man skal til møde og man ved at man tager herud.. man ved at der er nogen man kan snakke med.

I: Ja. Og har I det på samme måde?

Alle nikker.

[Stilhed].

I: Jamen, så er jeg faktisk ved at have det hele. Ja, men det var en stor hjælp.

R2: Selv tak [griner].

I: Ja mange tak [griner].

9.3 Appendix 3: Interviews with contact persons at Varde municipality

This interview guide is directed towards the contact persons working with the girl group. The interview guide consists of 9 overall questions directed to their work with the girls and how they experience the girls in different social situations. Moreover, the purpose of the interview, was to include another perspective and follow-ups on some of the answers the girls gave at the focus group interview. The interview guide is open and during the interview, it was possible for the respondents to direct the interview in different perspectives, but these questions were mainly leading the interview.

1. Må jeg optage denne samtale? Formålet med opgaven er at forstå de udsatte unges position i samfundet og jeres arbejde med disse unge.
2. Alder?
3. Hvor længe har du arbejdet som kontakt person?
4. Hvilke opgaver består dit job af?
5. Hvordan oplever du arbejdet med de unge piger?
6. Hvordan oplever du pigerne i samfundet sammenlignet med i pigegruppen?
7. Hvilken indflydelse oplever du at golfhuset har på pigerne?
8. Hvordan oplever du processen med at samle piger der er udfordret på forskellig vis?
9. Hvordan oplever du processen, når den unge ikke længere har behov for pigegruppen?

9.3.1 Transcription 1: interview with Contact Person 1

R5: Male, 41 years old.

I: Interviewer

I ask for permission to record the interview, which he accepts.

I: Ja, og jeg ved ikke om du vil høre lidt om hvad jeg skriver om, eller om du har fået det meste med, eller?

R1: Ja.. men altså, du må gerne lige sådan overordnet skitsere op inden jeg bliver spurgt ind til det, men jeg synes jeg har fået det meste af det med.

I: Ja, altså det jeg tænker, det er at jeg godt lidt det med at de unge piger de bliver sat i en gruppe, hvor de mere eller mindre har.. altså de har alle sammen nogle problemer og hvad det ligesom gør ved deres position ude i samfundet, at de lidt bliver trukket tilbage øh.. og det kunne jeg jo så også gerne tænke mig dit perspektiv på.

R1: Ja.

I: Og det første spørgsmål, det er til din alder?

R1: Jeg er 41.

I: Ja. Og hvor længe har du arbejdet som kontaktperson?

R1: Det har jeg i 5½ år

I: Ja, og hvor længe har du været ved pigegruppen?

R1: Det har jeg i tre måneder.

I: Okay

R1: Så det er forholdsvist nyt, ja.

I: Ja.

R1: Men jeg kender en del af pigerne fra tidligere, i noget åben kælder, der var inden og så var der også, så har der også været noget træningsgruppe inden, som lidt var forgænger til åben kælder.

I: Ja.

R1: Og åben kælder var forgænger til piger i bevægelse, så jeg kender nogen af dem fra langt tilbage.

I: Ja og hvor længe er det pigegruppen har været?

R1: Pigegruppen har sådan set været der siden Januar.. tror jeg.

I: Okay.

R1: Uden at du må hænge mig helt op på det, men jeg tror at det er der omkring, at det gik over fra det ene til det andet her.

I: Okay, så det er ikke så lang tid endnu.

R1: Nej, men egentligt så var der det der åben kælder inden, som jo så blev til piger i bevægelse [pigegruppen] og det havde kørt i et års tid inden.

I: Okay.

R1: Og der.. det var faktisk de fleste piger der gik over fra det ene til det.. fra åben kælder og til piger i bevægelse. Så konceptet det har kørt lidt længere, end at det bare hed piger i bevægelse.

I: Ja, okay. Og hvilke opgaver består dit arbejde af med pigegruppen?

R1: Jamen min opgave den består egentligt i at jeg byder ind med.. med øh.. med noget natur kendskab og sådan noget, det er sådan set det der er min vinkel derpå, men ellers så er

- jeg ansat på lige fod som [de andre kontaktpersoner] er øh.. hvor vi er kontaktpersoner for hele den her gruppe af piger og varetager de opgaver der er omkring dem.
- I: Ja.
- R1: Så har vi hver især nogen enkelte, vi sådan er.. primære på og det vil sige at vi varetager.. ja sådan egentligt er tovholdere for de enkelte piger, der har vi nogle primære hver, som vi er primære for.
- I: Okay, ja.
- R1: Og ellers så er vi fælles om opgaven, hvis nu man skal øh.. høre noget om hvordan det er at flytte i egen bolig, jamen så kan vi tage dem sammen ned til Domea [boligselskab] for eksempel, hvor der kun er en af os der kører, i stedet for at man kører i.. kører i rutefart bagefter hinanden derned, ikke?
- I: Ja, okay.
- R1: Vi er alle sammen fællesansvarlige for alle piger og så har vi nogle, vi sådan er primære for.
- I: Okay. Og laver i så også noget hver for sig?
- R1: Altså det er sådan noget, der.. der sådan er af privat karakter.. det kan være læge, hm.. det kan være sygehus besøg, ja det kan også være enkeltmands problematikker med skolen, hvor man sådan er lidt mere på end de andre er. Men ikke, at det betyder at vi ikke alle sammen kan.. kan tage hånd om de her problematikker, men primært læge og sådan noget, så er det nok rart for de unge, eller for pigerne, at de har en de ved, det er [de andre kontaktpersoner] der tager sig af det. Så at de ved det.
- I: Ja, og står i så.. altså nu tænker jeg sådan noget med i weekenderne, så må de da også opleve nogle problemer, står i også til rådighed der?
- R1: Ja. Det.. vi er ansat til at kunne arbejde i weekender. Det er ikke fordi at det er i et ret stort omfang at det sker.. pigerne ved jo sådan set godt at vi har fri, men det sker af og til at vi får en SMS eller bliver ringet op, at der er et eller andet galt. Og i et sjældent tilfælde så rykker vi ud.
- I: Okay, ja.
- R1: Men som udgangspunkt, så.. så gør vi det ikke. Vi kan også gå og arrangere en aktivitet i weekenderne, det sker af og til.. Ja vi kan arbejde i weekenderne.
- I: Ja, okay. Og hvordan oplever du så arbejdet med de her unge piger?
- R1: Uhh.. det er jo et interessant arbejde.
- I: Ja.
- R1: Det er meget interessant den gruppedynamik man får skabt, ikke? Altså det der med at der er nogle piger der har været med i noget længere tid og der kommer nogle nye til. Og der sker jo så det, at de piger der har været i det i lang tid, de kan godt se, at de er langt foran dem.. de nye der kommer ind og så byder de faktisk ind med det, de selv har lært.. altså så bliver de sådan lidt rollemodeller.
- I: Okay.
- R1: Og tager sig af de nye, tager dem med ind i huset øh.. som egentligt måske tidligere har været vores opgave, når vi har lavet sociale arrangementer.. det overtager pigerne og får selv noget ejerskab for gruppen og for de nye medlemmer.
- I: Ja, okay
- R1: Øhm.. og det er jo fantastisk at se, fordi de kan jo meget mere, end.. end de måske egentligt selv tror at de kan eller at de har oplevet i samfundet. Så det der er vores opgave som pædagoger i det her, det er at skabe de her trygge rammer, som gør at pigerne går

ud og udvikler sig og tager sig af hinanden og når de gør det, så giver de jo hinanden meget mere end vi.. vi egentligt kan, ikke.

I: Okay

R1: Ja, men vi skaber rammerne og det er det der er vores sådan primære arbejde.

I: Okay og er der også nogle problemer? Altså oplever du nogle problemer i arbejdet med dem?

R1: Oh ja.. altså der er jo ligesom alle andre steder i verden, så er piger jo sådan anlagt, at der hurtigt kan komme skandaler i det [griner].. drenge gør det på en anden måde, piger de gør det på deres måde og det mærker vi selvfølgelig også ude ved os, så det er jo noget vi bruger rigtig meget tid på at udrede de der konflikter der.

I: Ja.

R1: Fordi så har den ene sagt og så har den anden sagt.. så bliver der nogen, sådan.. så bliver der sådan nogle kampe og vi har haft en periode, hvor det har været sådan meget, hvor der har været nogle af pigerne der slet ikke ville komme, hvis den anden var der. Det har vi jo brugt rigtig meget krudt på at rede ud.. og jeg synes egentligt at det er lykkedes sådan hen af vejen også, fordi at pigerne i fællesskabet de også tager ansvar. De piger der står udenfor konflikten øhm.. de prøver på ikke at tage parti, men sådan prøver at hjælpe de andre, at selvfølgelig er det rigtig svært ikke, men prøver på at genskabe den der gruppedynamik, som der bør være der.

I: Ja.

R1: Og så lærer man jo også at i det virkelige liv, der er der jo også nogen man ikke bryder sig om, men man skal møde dem hver dag og så må man få det bedste ud af det.

I: Okay, så det er mest problemer i blandt pigerne?

R1: Jamen det er det.. det er.. der er mange problemer blandt pigerne, men så er det selvfølgelig også uddannelses problemer, men der kan også være nogle piger der har kærestesorger og altså alle de der teenager problemer, som der nu engang er, det mærker vi jo også. Det kan også være, at der er nogen der er rigtig meget uvenner med familien der hjemme og nogen der hænger lidt med mulen når de kommer ud i pigegruppen og det skal der også være plads til.

I: Ja. Men du som kontaktperson, oplever du nogle problemer mellem dig og pigerne?

R1: Det synes jeg ikke. Jeg synes faktisk de.. altså nu har jeg jo heller ikke været der i så lang tid, det kan godt være at de ser.. de ser lidt mildere på mig, men jeg synes sådan egentligt ikke.. selvfølgelig når vi stiller krav, så er det svært for dem at håndtere, men jeg tror egentligt at det.. at de har den gruppe at læne sig op af gør at de måske har nemmere ved at håndtere de her krav, som vi stiller til dem.

I: Okay.

R1: Jeg synes de har.. jeg synes at de respekterer meget, meget godt i det her og så tror jeg også, at vi meget.. altså som fag.. nu tænker jeg også [de andre kontaktpersoner] som har været længere i det, ikke. At man virkelig formår, at sørge for at de unge de kan se, at vi gør en forskel for dem, ikke.

I: Ja.

R1: Og selvfølgelig er vi nogle idioter en gang i mellem, ikke. Men det skal voksne mennesker være. Men jeg synes faktisk at de er godt til.. pigerne at komme tilbage. Rammerne må jo være rigtig gode, ikke.. kan man sige.

I: Ja, okay. Ja og hvilke oplevelser har I så sammen? Altså nu har jeg jo være med ude i huset og været med jer ude i naturen, er det noget i gør ofte?

- R1: Ja, ja altså det er jo sådan noget med naturen, det vil jeg gerne bringe lidt mere i spil, fordi at jeg synes det er.. det giver ro mange gange i en stresset ungdoms hverdag, det er at komme ud og sidde ved et bål og.. spise noget godt kylling og noget godt brød og selv lave noget smør og sådan noget og det tror jeg.. det giver sådan en anden indgangsvinkel til at man måske ikke hele tiden skal være på på øh.. facebook og man skal se godt ud og nogle gange så er det også bare fint at lugte af røg og være ude og slappe af og være sig selv, ikke?
- I: Ja.
- R1: Det er i hvert fald min tese med det, det kan jeg godt lide at byde ind med. Så er der selvfølgelig også nogle andre arrangementer som vi går til noget der bliver skabt af det offentlige.. ungdomshuset lavede i går faktisk et halloween arrangement.. der var vi nede og så havde de lavet sådan nogle ruter som man kunne gå og de var jo så meget skræmmende, med spøgelse og folk med motorsave ja.. og det er jo en skæg oplevelse at få sammen med dem. Vi prøver også på at deltage i.. i det naturlige, den naturlige almindelige anførselstegn, hvis man kan sige det, liv der er omkring, for ligesom at.. at hjælpe de unge ind i den almene verden.
- I: Ja. Mange af de her arrangementer, er det kommunen? Altså noget der bliver gjort bevidst for at få pigerne ud?
- R1: Nej, det er det egentligt.. altså det er jo sådan noget ungehuset, vi har sådan et ungehus, der har deres eget hus som de selv har renoveret og så har de et ungeråd som er repræsenteret i byrådet også og de skaber nogle arrangementer for unge mennesker generelt øh.. og der prøver vi så på at få vores piger med i, for der møder de jo dem de går i skole med og den almene verden, hvis man kan sige det sådan, ikke.
- I: Okay.
- R1: Og så er der også idrætsforeninger der laver arrangementer og der prøver vi også at få vores unge med og tager dem i hånden og går ned og er med dernede.
- I: Mmm. Og er pigerne interesseret i det?
- R1: Ja, det er de. Og det har de måske egentligt altid været, men førhen der har man måske ekskluderet sig selv, sådan lige hvis man har haft nogle problemer eller følt sig mobbet eller.. at man synes at man ikke er helt ligesom alle de andre og så har man ekskluderet sig selv ved ikke at gå til sådan nogle arrangementer.
- I: Ja.
- R1: Men nu har de jo hinanden at tage om når de går øh.. og så prøver vi at hjælpe ved at tage med dem, så de føler sig trygge, men prøve at lade dem selv gøre det.. ja og i går der lykkedes det også. Vi havde to piger med derned og de.. jamen de tog hinanden under armen og så gik de egentligt selv turen.. de kiggede lige en gang imellem om vi var med og vi gik der tyve meter bagved eller tredive bagved, men ellers så klarede de sig sådan set selv.
- I: Okay.
- R1: Og det er jo en måde sådan at [mumlen] få dem ud i normalen på, ikke.
- I: Ja okay.
- R1: Det vægter vi meget og det står også i Varde kommunes målsætning og det er at.. at vi skal hjælpe de her unge mennesker til at blive selvforsørgende og deltagende samfundsborgere, det er egentligt vores primære mål med det her. Så derfor skal vi bruge nogle foreninger og hvad der ellers er. De har også tidligere pigerne.. det var inden jeg kom med der først på sommeren, der var de med til sådan et fællesarrangement,

integrationsarrangement hvor der var nogen der lavede ansigtsmaling og.. og det var også åbent for hele byen og børn og.. så det prøver vi rigtig meget at få dem ud i. At være en del af det også, ikke.

I: Ja. Og nu lige i forhold til det du snakker om med alle de arrangementer, oplever du sådan at pigerne ændrer adfærd fra at de er i deres hus til at de er ude i samfundet?

R1: Ja, altså men.. men det tror jeg altså, jeg ved ikke hvor meget, men det synes jeg at de gør. Men det tror jeg måske at alle mennesker gør, fra de er i deres tryghedsbase og til at man kommer ud i større forsamlings, ikke. Der tror jeg måske.. måske at man ændrer adfærd, men det der måske egentligt er udfordrende med vores piger det er, at de sådan mener at de skal præstere når de er derude. Der er måske mange der bliver sådan lidt generte og.. øh.. mange altså normale familier hvor børn de kommer til at blive lidt generte, der er vores måske lidt mere frembrusende.

I: Okay.

R1: øøh.. og det er jo egentligt også mange af dem der har sociale problemer og det er jo det vi prøver at hjælpe dem med.

I: Ja.

R1: Men det at de har en anden at støtte sig lidt op af, det tror jeg også gør at de holder lidt mere fast i sig selv. Så ja de ændrer adfærd, men jeg tror egentligt at det er positivt, fordi de har en tryghed i hinanden og i at vi er med, til at prøve sig selv af og bare være mig, jeg behøver ikke at vise mig eller.. jeg behøver ikke at være en anden end jeg er.. jo de ændrer adfærd, men jeg synes at det er på en positiv måde.

I: Okay og hvordan mærker du det? Altså..

R1: Jamen man kan jo mærke det der med at de sådan hele tiden øh.. sådan hele tiden sådan søger øh.. er det okay det jeg gør? Det er sådan meget på fornemmelsen. Det er svært at forklare, ikke. Men man gør måske et eller andet og så kigger man måske lige over på en af de voksne, eller man ved.. hende ude i huset, hende jeg er sammen med altid, hun ved hvordan jeg er så.. nu prøver jeg på at være sådan og sådan og er det så okay? Hvordan reagerer de andre mennesker på det, ikke?

I: Okay.

R1: Så man skaber den der lille tryghedsbobbel rundt omkring dem og så kan de prøve sig selv af, hvor de er trygge og.. men adfærdsændringen, den er.. det er måske sådan lidt usikkerhed. Jeg tror også at vi alle sammen kender det, at man kommer steder hen hvor.. hvis man kommer til en fest hvor man slet ikke kender nogen, kun den der har inviteret, ikke? Så er man også sådan lidt utryk og sådan lidt, ja så ændrer man også lidt adfærd.. øh nogle mennesker de bliver meget generte og siger ikke noget, nogen de snakker helt vildt fordi.. og det tror jeg nemlig er det samme med vores piger.

I: Ja.

R1: Men vi prøver at gøre dem trygge og at de kan være sig selv.. de er jo fantastiske som de er og de skal jo ikke lave om på sig selv, for at være en del af det samfund derude, vel?

I: Nej. Og når du så er med ude, er der nogle ting du sådan tager hensyn til, når du er med pigerne ude et sted?

R1: Ej, jeg ved ikke om jeg tager hensyn, men jeg.. altså jeg er hele tiden sådan et skridt foran. Jeg ved hvad det er for nogle piger jeg har med og hvad det er for nogle problematikker.. hvad for nogle problematikker de arbejder med. Der er nogen der har let til stoffer ikke og så.. så er jeg hele tiden et skridt foran, hvis man kommer hen et sted hvor.. så undgår jeg jo steder, hvor det er muligt at rende ind i de typer, ikke.

- I: Ja.
- R1: Sådan, det er måske meget en planlægningsdel, men også når man sådan er afsted, at man prøver at se, hvad sker der lige rundt om hjørnet, hvad sker der.. så.. jeg er egentligt ikke barnepige for dem, jeg er der jo egentligt bare for at hjælpe dem igennem det, ikke?
- I: Mmm.
- R1: Men ja, jeg synes at jeg tager højde for rigtig mange ting, når vi planlægger noget.. altså hvis det var en.. fx et arrangement nede i ungdomshuset, som bliver til en fest bagefter, jamen så ville jeg jo ikke tage alle vores piger med derned, fordi at jeg ved at der er nogle af dem der ville blive fristet af rigtigt at feste igennem.. men der ville også være nogle, der ville have godt af at komme derned og være til det arrangement og måske også være med til festen bagefter.
- I: Ja.
- R1: Så det er sådan meget på hvad det er for en ung vi har og selvom at vi arbejder gruppeorienteret, så arbejder vi jo også altså primært individuelt med de her unge.
- I: Ja okay, og hvad med sådan noget.. I har jo sådan et lille skilt, hvor der står at i kommer fra Varde kommune og kommune biler.
- R1: Ja, det er ligemeget.. altså kommune biler det kan de nu godt være lidt.. det kommer nu an på altså.. hvis vi er nogle steder henne, så vil de gerne have at vi tager skiltet af og det gør vi så. Medmindre det er officielle besøg og sådan som ved lægen eller på sygehuset for at få taget blodprøver, så har jeg i hvert fald mit kommuneskilt på, fordi så kan de se at jeg er en officiel person, ikke?
- I: Jo.
- R1: Men hvis vi går nede i byen, så tager jeg den af og jeg er også blevet bedt om det.. vil du ikke lige putte den i lommen, ikke.. af pigerne.
- I: Okay.
- R1: Og det er selvfølgelig fordi at de ikke vil skille sig ud fra.. fra normalen og det må man jo respektere, ikke.. ja det er jo pinligt, sådan en kommune mand, så er det meget bedre hvis det er en onkel, ja.
- I: Ja, tror du at de er meget bevidste omkring det?
- R1: Ja det tror jeg.. jeg tror de er meget.. jeg tror.. jeg tror unge mennesker.. i almindelig og piger i særdeleshed de er meget bevidste om hvordan deres fremtoning er.. øh.. specielt når de er ude i det store offentlige rum og derfor så tror jeg, at der er nogle af dem.. de ønsker rent faktisk ikke, at der er nogen der skal vide at de har en kontaktperson. Der er jo nogle af de her piger, som er meget flot klædt og passer deres skole, men så har en masse problemer indadtil og det er måske, at de er bange for at det kan gå udover deres image, hvis det er sådan at.. at de skal have hjælp fra kommunen af, så derfor frabeder de sig mange gange at vi har det på [kommuneskilt] og det.. det kan jeg godt forstå.. jeg forstår dem rigtig godt, fordi noget af det allervigtigste som ung det er, at man er ligesom alle de andre.
- I: Mmm, ja. Nu ved jeg ikke, altså nu er det et meget generelt spørgsmål, men har du nogen idé om eller fornemmelse af hvordan samfundet ser på de her unge piger?
- R1: Jeg tror, at de kigger på dem ligesom alle mulige andre teenagere øh.. jeg tror ikke, at der er nogen der tænker på at, at det der det er et barn med en kontaktperson, men det tror jeg er noget der sker inde i pigerne selv.
- I: Ja.

- R1: Ja, når vi kommer ud nogle steder, jamen så reagere folk jo som de reagere på alle mulige andre, ikke.. øh.. så jeg tror ikke, at der er nogle der ser anderledes på dem. Men selvfølgelig, hvis vi kommer ind i en butik og jeg har et kommuneskilt på og øh.. går og mandsopdækker en ung, så vil de selvfølgelig kigge anderledes på dem. Så det er egentligt ikke pigerne eller den unge de kigger anderledes på, tror jeg ikke, men jeg tror at det er mere omstændighederne omkring de her unge mennesker.
- I: Okay.
- R1: Hvis man kommer skæv ind i en butik, så vil alle mennesker kigge, det er klart.. øhm, hvis man kommer ind og er beskidt, så vil alle mennesker kigge, det er klart, ikke. Men det er ikke specielt for vores piger, mange af problematikkerne, det sker inde i dem selv tror jeg og det er jo egentligt essensen i sociale problemer, det er jo egentligt at man ikke selv formår.. eller at man ikke passer ind.
- I: Ja, okay. Og hvilken.. øh.. indflydelse tror du så at [huset de er i] har på pigerne?
- R1: Jeg ved ikke lige om det er [huset de er i], men det der med at man har et sted, man kan sige der er vores, det tror jeg er sådan lidt som at komme hjem til far og mor eller komme hjem på værelset.. eller.. være et sted hvor man er tryk og hvor man har det rart og hvor man ved at de mennesker der er der, der kan jeg være mig selv, uden at der er nogen der skriver på Facebook at jeg er en idiot eller udleverer mig eller tager billeder af mig eller sådan et eller andet. Det er sådan lidt helle for dem og det tror jeg er enormt vigtigt for at man kan arbejde som pædagog, men også så pigerne kan arbejde med sig selv, det er at man er et sted, hvor man er tryk.
- I: Ja.
- R1: Vi oplever jo også at vi deler det her hus med [andre] drenge og vi oplever jo også nogle gange at de er der og så er der fuldstændig ro. Pigerne de siger ingenting, fordi det kan rent faktisk være nogen de går i skole med eller.. eller de kender storebroren eller lillebroren eller sådan et eller andet og så siger de ingenting.
- I: Nej.
- R1: Men når vi er derude selv, så slapper de af og er godt tilpas og så.. det har du jo selv oplevet, der kommer alt muligt ud af munden på dem [griner].
- I: Ja [griner]. Og hvorfor er det at i har valgt det hus? For det ligger jo rimelig langt ude.
- R1: Ja, altså man må sige at vi har søgt nogle forskellige ting.. øh.. som vi gerne vil have og det hus var egentligt.. ja altså det var ikke en nødløsning, men det var en af de ting der var i spil og det var faktisk det der blev besluttet, at det var det bedste sted af de muligheder vi havde på daværende tidspunkt.
- I: Okay.
- R1: Vi arbejder stadig på.. om det er muligt at få et andet sted og det er noget med økonomi selvfølgelig men det er sådan planen.. man har også snakket en lejlighed eller et kolonihavehus og det er stadig sådan på arbejds.. altså i støbeskeen øh så [deres] hus er egentligt et midlertidig løsning.
- I: Okay.
- R1: Det der er ved deres hus, det er at man deler det med andre. Mange gange kunne det være rart at have.. at man kunne have en fødselsdagskalender hængende, men det kan man ikke, fordi at sådan nogle drenge eller andre i det hele taget skal egentligt bare have de første.. altså fødselsdagene og så et navn og så kan de jo søge på Facebook om.. og det er man måske ikke interesseret i, man vil gerne være lidt privat, ikke. Igen det der med, at man behøver ikke at vide at.. der er ikke nogen der behøver at vide, at jeg rent

faktisk er tilknyttet en pigegruppe i kommunen øh.. så, så egentligt det der ville være helt optimalt og gøre [deres hus] lidt bedre, var hvis vi havde det for os selv, som at man havde et kolonihavehus eller en lejlighed.

I: Ja.

R1: Og så er der noget.. et andet forhold i huset som gør at det taler lidt imod det.. hvis man nu havde.. man burde have et rum, man kunne gå ind i og lukke døren og snakke privat øh, med pigerne imellem eller voksen/pige eller sådan et eller andet, men det har vi ikke derude, så alle sammen er sådan set med i alt eller også så skal man trække sig udenfor eller.. men huset det øh.. eller stedet hvor man bor, det bringer tryghed ind i gruppen og det gør at man kan arbejde med de her piger.. tror jeg.

I: Okay. Så det er ikke bevidst, at det ligger så langt ude?

R1: Nej, nej det er ikke bevidst, det er..

I: Okay.

R1: Og egentligt så er kørselsturen, den er meget længere end den egentligt er, fordi hvis du går ind til Varde, så tager det altså ikke mere end 10 minutter, så er du inde i midtbyen.

I: Okay.

R1: Ja, så det virker langt ude, fordi at man kører ud af den lange vej.

I: Ja, okay. Og hvordan, altså når I nu har haft det her åben kælder.. hvad tror du at [deres] hus giver dem, som åben kælder ikke kunne give dem?

R1: Jamen jeg tror altså det.. det betyder noget at det er væk fra kommunen, det gør det. Det der med at man kommer herind, der er nogle gange nogen der får sådan lidt øh.. at de stopper op og tænker åh åh kommer min sagsbehandler nu fordi en sagsbehandler er sådan lidt.. det er dem der tager beslutningerne, det er dem der bestemmer lidt over de unge og deres liv og deres skæbne, ikke. Øh.. så, men jeg tror egentligt at vi fik formålet at skabe en tryk ramme i kælderen også, men det der med at man kan komme væk hernede fra, det gjorde faktisk at der blev åbnet lidt mere op for.. at de unge de blev lidt mere trygge, det er lidt mere vores sted end bare ovre på kommunen.

I: Ja, okay.

R1: Så det betyder noget, at det er et eksternt sted, det er der slet ikke nogen tvivl om.

I: Ja, og tror du at øh pigegruppen kan have en negativ indflydelse på de sociale relationer som de har udenfor pigegruppen?

R1: Som udgangspunkt der tror jeg det ikke, det gør jeg ikke. Altså det kan da godt være, at der er nogen.. det tror jeg igen er meget det der sker inden i pigerne selv, at de tænker, at hvis der er andre der ser at jeg er en del af kommunen, så ser de ned på mig. Øh.. det tror jeg egentligt er det største problem ved det, men.. jeg skal da ikke udelukke, at der kan være en enkelt øh.. ond én i klassen der gerne ville kunne finde på at mobbe nogen med det, det skal jeg ikke kunne udelukke, men som udgangspunkt, så tror jeg egentligt at unge mennesker respektere andre unge mennesker, der prøver at gøre noget ved deres egen situation, ikke.

I: Mmm.

R1: Så.. nej jeg tror ikke at det kan have nogen nega.. vi arbejder jo virkelig parallelt ikke, altså.. og så altså også udad, vi prøver virkelig på at få tingene til at hænge sammen, så nej.. det tror.. jeg tror egentligt at det går meget godt, vi giver dem sådan lidt en omvej videre i livet, kan man sige, ikke. Hvor man giver dem lidt et helle øhm.. så nej jeg tror ikke at det spænder ben for det ene eller det andet.

I: Nej. Går i også op i hvorvidt pigerne de ser nogen fra deres skole eller?

- R1: Ja. Vi arbejder jo meget med sociale relationer og.. bæredygtige sociale relation og ikke bæredygtige sociale relationer.. og det gør vi jo ud fra, at hvis dem man ser i sin fritid, de har en negativ indflydelse på én, så er der jo stor risiko for at man selv går med den vej, ikke. Man vælger selv sine venner, det er klart, men øøh hvis vi kan hjælpe dem til at vælge nogle venner der også trækker dem i den retning, som er sund for dem, ja så gør vi selvfølgelig gerne det. Men det er svært at hjælpe unge mennesker med at få venner, det skal man lidt selv klare, men vi prøver på at hjælpe med omstændighederne omkring det. Det kan være at man råder til, hvad ville være bedst for dig i forhold til skolegangen. Få dem væk fra.. et miljøskift vil altid være godt, hvis man har sociale problemer.
- I: Ja.
- R1: Jeg havde en pige, der gik på en lille landsbyskole og havde det rigtig dårligt øh.. og så skulle hun egentligt i tiende klasse på en anden landsbyskole øh.. og i stedet for det, så flyttede vi hende ud til campus i Varde, for at få hende væk fra det miljø, fordi hun blev fastholdt i den rolle, hun egentligt var i af hendes daværende klassekammerater og det skoleskift hun kom ind i, det gjorde at hun fik nogle nye venner og hun voksede helt vildt med det, samtidig med at hun også fik venner i pigegruppen.
- I: Ja.
- R1: Så hun kom lidt ud af hendes.. ud af det billede hun.. eller det stereotype billede, som hun selv havde og andre havde af hende, ved at flytte sig selv. Så på den måde prøver vi på at dyrke venskaber og så snakker man også lidt om, hvordan er det.. hvordan er det man vælger venner? Jamen altså hvis man selv, man skal finde noget man selv er interesseret i. Hvis man er interesseret i foto, jamen så skulle man egentligt opsøge en klub eller en forening eller ungdomsskole hold, hvor de laver foto. Så kan man møde nogen, som har fælles interesser, ikke. Det er sådan alle andre mennesker gør, når man er færdig med skole og man er færdig med uddannelse og man har et arbejde, så finder man nogle interesser og derigennem finder man nogle mennesker, man kan have et fællesskab med, ikke.
- I: Ja.
- R1: Så på den måde prøver vi at støtte dem i det.
- I: Mmm, ja. Og hvad er det for nogle udfordringer de her piger de har? Altså er der nogle der har de samme som fx misbrug?
- R1: Ja, det er der. Altså der er jo en del af dem, der har været i misbrug og der støtter de hinanden helt vildt godt, i at komme ud af det.. og nogle der måske har været ude i noget tid af misbrug og så kommer der en ny ind og så.. det skal nok gå og du får det meget bedre og sådan noget, det er jo egentligt sådan en rigtig god opbakning. Det kan vi jo godt sige, men der er vi måske bare de der voksne, der er alt for langt væk.. vi forstår ingenting og der forstår de hinanden, så på den måde der og så er der meget sociale problemer altså sådan noget med identitets problemer også, ikke. Som måske egentligt alle teenager piger har, men måske de her unge mennesker de har lidt svære ved at spare med deres forældre eller med nogen omkring dem.
- I: Ja.
- R1: Og der stiller vi os til rådighed altså.. og stiller de andre piger i gruppen til rådighed.
- I: Ja.
- R1: Så der er mange fælles problematikker øh.. men der er også mange forskellige problematikker, men meget af det går jo indover hinanden, ikke.
- I: Ja.

- R1: Det der med at man forstår, hvordan det er at have været udenfor eller føle sig udenfor i en klasse, det er jo måske egentligt gennemgående for dem alle sammen.. og det kan de jo hjælpe hinanden med. Men der er mange, mange, mange forskellige problematikker. Det kan jo være alt fra.. jamen det kan være alt fra misbrug til øh.. til øh.. at spille for meget computer, var jeg lige ved at sige, ikke. Altså ja.
- I: Ja, og hvad med sådan noget, når der nu er flere piger der har været i et misbrug. Har i nogle bekymringer omkring at sætte dem sammen?
- R1: Naarj, altså.. vi har jo, vi har jo dagligt kontakt, mere eller mindre, ikke. Så vi vurderer lynhurtigt hvad det er der sker, men det er jo klart, på det faglige plan, uden at vi lader pigerne mærke med det, så snakker vi jo om strategisk, hvordan griber vi det her an. Vi har nogle piger der ikke er ret langt ude af misbrug og de er stadig risikotruet, og så kommer der en ny ind der er i misbrug, så tænker man er der en eller anden fare der, så prøver man i hvert fald på, sådan at.. at få dem lidt væk fra hinanden.. eller i hvert fald veje stemningen rigtig meget.
- I: Ja okay.
- R1: Men det er da sket, at der er nogle piger der har haft lyst til misbrug og så er de blevet præsenteret for hinanden i øh.. i pigegruppen og så har det været fint at skulle mødes privat omkring det.. og så arbejder vi jo hårdt med det, ikke altså. Og det kan måske også være en styrke, at de har hinanden til at komme ud af et misbrug. Så vi prøver hele tiden på at se de muligheder der er, frem for de begrænsninger der er og det kan være rigtig svært. Vi er meget åbne overfor pigerne omkring det, så.
- I: Ja, okay.
- R1: Så de bliver inddraget hele tiden.. de bliver hele tiden inddraget i deres eget liv. Det er sådan en tese vi har.. vi tror jo mere de selv er med til at ændre deres liv, jo længere tid sidder det også fast. Så kan det godt være at vi skal bruge lidt længere tid på at få det gjort, men hellere det, end at lave et halvt stykke arbejde.
- I: Ja, så det er nogle ting i sådan tænker over.
- R1: Vi tænker over rigtig mange ting.. altså jeg tror stort set ikke at vi laver noget uden at tænke over det.. altså fordi det er hele tiden er.. altså det er så skrøbeligt at arbejde med nogle mennesker, der er så.. øh der er så pressede øh.. socialt, ikke. Og de kan vise en rigtig god adfærd ude ved os, men det er jo ude i det virkelige liv i skolen og på deres uddannelsessted, det er jo der de bliver pressede, så derfor prøver vi at give dem en ballast. Altså hele tiden sådan vurdere hvor er de henne og hvordan fungerer det for dem og.. også det der med, det der med har du haft en god dag, det får en helt anden betydning, end det gør ved spisebordet derhjemme. For os der er vokset op i en velfungerende, forholdsvis velfungerende.. jeg plejer at sige normal forstyrret familie, ikke [griner].. vi har også det der med, at vi kommer hjem hver aften. Det er en vane at man fortæller at så oplevede man det og det og det, men for de her børn, der er det måske egentligt endnu vigtigere at man gør.
- I: Mmm.
- R1: For det første for at de får lov til at få taletid og fortælle hvordan deres dag har været, men også for at vi som fagpersonale kan følge med i hvad der sker. Når de fortæller om det der, så kan vi jo hurtigt se om det er den samme problematik der har været fire dage i streg og så kan vi jo godt se hvordan er det vi.. altså hvordan er det vi hjælper vedkommende ud af det. Er det noget vi skal ind og have fat i, i forhold til skolen eller er det rent faktisk noget den pige eller dreng sætter sig selv i. Nu er det jo så piger her, ikke.

- I: Ja.
- R1: Men er det noget de sætter sig selv i, så jo. Vi tænker stort set over alt hvad vi gør.
- I: Oplever du også, at nogle af pigerne fx siger: "det er bedst at jeg ikke er sammen med hende"?
- R1: Ja. Og det har der også været så længe du har været der, der har også været nogle piger, der har været rigtig, rigtig på kant med hinanden øh.. og hvor man hele tiden skal være over dem øh.. og der har vi jo holdt øje, alle tre hver især har holdt øje med de piger og så hver gang der er en mulighed, så snakker vi lige lidt med dem hver især. Så de får måske fuld opmærksomhed fra tre voksne, selvom vi laver noget andet, ikke.
- I: Mmm.
- R1: Øh.. så er der en der går ud og ryger og så går man lige ud for at snakke om hvordan går det og så kan de sige jeg synes fandme det er svært, at hun er her altså.. jeg synes fandme at det er godt du har taget det valg og hvor er det godt gået, at du virkelig gør det, i skal heller ikke være hjerteveninder, men det er godt gået, at I kan tåle at kigge på hinanden. Og sådan nogle ting der, det er jo hele tiden det der er under overfladen, det er hele tiden det vi går og fokuserer på. Når vi er på arbejde, jamen vi kan også godt sidde i sofaen og hygge os og spille et spil, men der er hele tiden sådan nogle følere, der hele tiden har fat i, hvad foregår der ude i køkkenet, hvad foregår der ude ved bordet ude i gården og vi er hele tiden med på den der.. så man er på arbejde konstant med sådan nogle piger, fordi der er intriger og de ligger og lur under overfladen og hvis de ikke bliver taget i opløbet, så kan de vokse sig rigtig store.
- I: Ja. Hvor mange piger er det i har?
- R1: Jamen lige nu.. jeg tror vi har.. der er gået.. der går tre ud her i dag og så har vi fået to ind, så jeg tror at vi har ni piger pt. Det er deromkring, jeg er ikke helt sikker på det og så kommer der nogle flere til her henad.
- I: Ja, så det er også mange piger, der skal kunne enes.
- R1: Det er det jo og de skal heller ikke være ens, men vi vil gerne have at de kunne enes derude, ikke. Ja.. det kan de også primært. Så er der sådan noget med, at de alle sammen har kysset på den samme fyr og så er de rigtigt uvenner over det og.. så vil de ikke se hinanden og.. men det er vel egentligt ikke problemer der kun hører os til. Det er vel egentligt ungdomsproblemer og vi ja.. vi har bare en mulighed for at hjælpe dem igennem det på en ordentlig måde.
- I: Ja.
- R1: Mmm, det har forældre også, men forældre har måske ikke så meget indsigt i pigernes liv, som vi har.
- I: Nej. Nu tænker jeg lige i forhold til det her, hvilken rolle ønsker du at have i forhold til pigerne? Altså er du lidt en far rolle eller en onkel eller?
- R1: Jeg kan egentligt godt lide det der begreb vokseven altså.. og jeg skal jo ikke være venner med de her piger, for jeg er jo ansat professionelt, men de skal kunne se på mig, som en de kan være trygge ved og en de kan stole på og øh en de kan komme til, hvis det bliver svært.
- I: Ja.
- R1: Men de skal heller ikke være så glade for mig og trygge ved mig at de ikke kan slippe mig igen. Det er jo også en af mine primære roller og det er jo ikke.. jeg holder jo ikke distance til de her piger på nogen som helst måde, de får hundred procent [respondents navn] når det er, men vi snakker jo også hele tiden om, du skal jo også videre, ikke. Og der er

også nogle der knytter sig enormt meget til én og det snakker man også om.. hvordan.. er der nogen du kunne tænke dig udover, altså i din familie, er der en ung, er der en nabo, er der en håndboldtræner eller et eller andet, som du kunne bruge og snakke med de her ting om i stedet for?

I: Mmm.

R1: Så man prøver på det der med.. det er jo fint at de oplever, at de er trygge ved et menneske, der respekterer dem, men så prøver man også at hjælpe pigerne med at finde en anden én udenfor kommunalt område, ikke. For vi er der kun på lånt tid.

I: Okay og det fører faktisk lidt videre til mit sidste spørgsmål og det er nemlig det her med, når pigerne ikke længere har behov for eller ikke længere skal være i pigegruppen, hvad oplever du så? Altså sker der nogle tilbagefald? Eller..

R1: Vi har lige fået en pige tilbage, som har været en del af pigegruppen før, ja så der sker tilbagefald.. det er klart. Og det må der også godt, det er en del af livet.. det er at man lærer noget og så laver man fejl og så lærer man noget nyt og så laver man den samme fejl igen.. og sådan er det.. det er læring. Så de må gerne komme tilbage.. at de vil tilbage, det er jo frivilligt at være en del af det. At de vil tilbage, det betyder jo bare at det har givet dem noget, ikke. Men det der med at slippe noget.. altså vi har nogle piger nu, der lige er på vej ud, de har faktisk sidste dag i dag og en af dem har snakket meget om de sidste par dage, at det vil blive svært og "jeg kommer alligevel" og "jeg kommer og besøger jer" og sådan noget og vi har jo jeket med, at hun kan melde sig ind i [klubben der hører til huset], så kan hun jo få lov til at bruge huset derude, ikke. Altså.. og det.. men det.. jeg tror også at det er sådan en trygheds overgang i at.. noget man har været så glad for og noget der har udviklet én så meget, det er så svært at slippe.

I: Ja.

R1: Men så italesætter man jo også, at der kun er en grund til at hun ikke skal gå der længere og det er at det går skide godt, ikke.

I: Mmm.

R1: Ja. Så man prøver også på at give dem den der styrke med videre til at gå ud i noget nyt. Tit og ofte så hjælper vi dem også med at få et fritidsjob sådan hen af vejen.. "få nu et fritidsjob, så du ikke står helt alene fra den ene dag til den anden".. så man prøver egentligt at sætte noget andet i stedet.. der er også en pige som vi har nede på frivillighuset og hun er som frivillig dernede i stedet for at være ude ved os, så hun får et andet fællesskab, ikke. Og det arbejder vi meget på, men vi er jo heller ikke længere væk end et telefonopkald altså.. de må jo gerne ringe, hvis tingene bliver svært efter at de er blevet afsluttet.

I: Okay.

R1: Det er sådan lidt både en uskreven, men også en skreven regel at indenfor de første tre måneder efter at de har stoppet, der har de ret til tre besøg, ikke. Og det er sådan, at det kan også være at man bare ringer op eller det kan også være at man lige mødes øh efter skoletid og snakker en halv time.. hvordan går det og sådan, ikke.. og så er vi jo også sådan, som social arbejdere, at hun har været en del af.. pigerne har været en del af gruppen derude, ikke.. og så kontakter man dem da lige og hører hvordan.. de er jo stadig medlemmer af den Facebook gruppe vi har..

I: Ja.

- R1: Mmm.. men selvfølgelig altid noget der har gjort en godt, det er svært at komme væk fra og der er nogen der falder tilbage, der er nogle der ikke har fået styrke nok med.. mmm.. men jeg synes straks at vi hjælper nogen videre.
- I: Okay, så I har løbende med jeres arbejde med dem fokus på hvad de skal efter pigegruppen?
- R1: Vi har hele vejen igennem fokus på hvad de skal efter pigegruppen.
- I: Ja okay.
- R1: Det er der slet ikke nogen hemmelighed i, men om det tager et halvt år eller om det tager et helt år eller halvandet år det ved vi ikke. Primært så har man sådan, at man siger at de kan være max et år i en pigegruppe, det betyder ikke at man efter et år, så skal man være frelst, men det er sådan det man siger.. det er det der er rimeligt at kunne arbejde med. Så er der nogle der går et halvt år og så er de på vej videre.. så er der nogle der skal have halvandet år eller måske to år og så visiterer man bare til det. Vi evaluere hver sjette uge på vores unge med rådgiverne, der er opfølgning på hvordan går det, hvordan ser de næste seks uger ud og sådan noget. Så der er tæt opfølgning på dem.
- I: Ja.
- R1: Så vi slipper ikke nogen, uden at de sådan.. sådan bare fra den ene dag til den anden. Det kan også ske, at man har været i pigegruppen og så er man egentligt så velfungerende, at man godt kan slippe pigegruppen, men man har måske stadig brug for hjælp til nogle enkelte ting. Så kan man få en individuel kontaktperson.. så vi prøver at hjælpe dem så godt på vej, som overhovedet muligt.
- I: Ja. Og hvad er det egentligt der afgør, at pigerne ikke længere skal være i pigegruppen?
- R1: Jamen det.. man laver jo alt arbejde ud fra en handleplan og det kan.. primært er det jo meget uddannelsesmål og det er jo netop det der med at blive selvforsørgende og aktiv deltagende samfundsborger, ikke. Men så kan der også være nogle problemer og det kan være at der er nogle forløb ved børn og unge psyk som man skal igennem.. fulgt til dørs, det kan være at man skal i gang med uddannelse øh.. det kan være at man skal finde egen lejlighed. Det er sådan nogle mål, det er egentligt dem der er med til at afgøre, hvornår man er færdig i pigegruppen. Men så er der også hele tiden de der seks ugers vurdering af altså hvad tænker vi, hvor er hun henne her og nu. Hun er i en god udvikling, men vi mener ikke at hun er klar. Det er sådan vores vurdering af det.. vi mener at hun skal have opbygget en tryghed og.. og en stabilitet og en tro på sig selv, til at vi kan slippe hende. Så det kan egentligt godt være at hun er rigtig, rigtig velfungerende på nuværende tidspunkt, men vi giver hende lige seks uger mere eller et halvt år mere, til at blive helt stabil og tro på sig selv.
- I: Ja.
- R1: Ja.. så det er en individuel vurdering hele tiden, ud fra nogle opskrifter og mål, og de mål kan jo godt ændre sig. Man kan jo godt have nogle mål at arbejde med i et halvt år og så er de opfyldt, men så kommer der måske nogle andre ting der er svært for den unge og så kommer der nye mål i handleplanen.
- I: Ja. Og har den unge noget at skulle have sagt?
- R1: Den unge har alt at skulle have sagt. Altså vi laver.. har ingen møder omkring de unge, uden at de er med. Selvfølgelig kan vi godt have sparringsmøder, hvor vi snakker igennem hvordan det går med vores unge os tre, hvor vores leder så også er med øh.. men det er sådan mest på det faglige plan. Men vi tager ingen beslutninger omkring den unge, uden at de selv er en del af det.

- I: Okay.
- R1: Og vi prøver også at skriver deres ønsker ind øh.. i forhold til hvad de gerne vil, både uddannelsesmæssigt øh.. vennemæssigt, skolemæssigt og også fritid og sådan noget.. det er jo en dødsdømt succes, hvis vi skal prøve at bestemme hvad de skal, ikke.
- I: Ja.
- R1: Ja, så vi har dem med hele vejen igennem. Det er et stort stykke arbejde for fagpersonerne omkring de piger, men det er fandme også et stort arbejde for pigerne selv. De er på, når de er i den gruppe der og umiddelbart så er det rart og hyggeligt at være der, men de der ti minutter hver dag, hvor de skal arbejde med sig selv, det er det der koster.. altså det er det der koster personlige ressourcer, så skal det også være rart at være i det område sammen med de andre piger. Så de er på arbejde, det er de virkelig. Og så griner de også, men det skal man også.
- I: Ja, jamen så har jeg faktisk ikke mere.
- R1: Okay, jeg håber at du kan bruge det.
[Samtalen bliver mere uformel]
- I: Det synes jeg. Det var meget spændene at høre om.
- R1: Det var godt. Det er også fantastisk at være en del af, det er det.
- I: Ja. Jeg tænker også, at det hurtigt kan blive personligt.
- R1: Jamen altså alt socialt arbejde, der skal man jo skelne mellem det professionelle og det private og det personlige, ikke. Selvfølgelig skal man give noget af sig selv, men man må aldrig putte sine personlige ting ind i det.
- I: Nej.
- R1: Øh.. og det er jo der hvor.. det der fra personlig til privat, det er sådan det der er rigtig svært. Fordi man bliver påvirket af det og man kommer til at holde af de her piger og man bliver også rigtig ked af det, når det går dem skidt og det kan ikke undgås, når man arbejder så tæt.
- I: Nej.
- R1: Men det synes jeg vi har nogle gode redskaber til, for som personale får vi også supervision. Så hvis der er nogle ting der, altså.. man møder jo mennesker og der er jo nogle der går længere ind under huden end andre gør.. og det skal man lære at kunne give slip på igen. Vi er rigtig gode til det som fagfolk, men der er jo også nogle der bare sætter sig fast og så er det jo så at vi får supervision og så..
- I: Okay.
- R1: Men det bliver også det mere ægte af, at man godt kan lide at være der og det kan pigerne mærke. De kan mærke med det samme om man er.. om man synes det.. de kan mærke med det samme om man gider at arbejde med dem eller ikke, for at sige det sådan.. så.
- I: Ja, for jeg tænker også bare jeres arbejdstider. Man skal virkelig brænde for det.
- R1: Ja, det skal man, det skal man. Og det skal dem derhjemme også, min familie skal jo også være indforstået med at man er væk så mange aftner.
- I: Ja.
- R1: Men det giver noget. Det giver også noget tilbage. Jeg kommer glad hjem fra arbejde, næsten hver dag.
- I: Ja, det er dejligt.
- R1: Ja, det betyder meget. Nu har du selv været med ude at opleve det et par gange, hvad synes du om stemningen?

- I: Jamen jeg synes egentligt, at der har været meget sådan.. jeg synes det har været rart at se. Altså jeg synes at de har mange muligheder og de har meget selv at skulle have sagt. Jeg var jo med ude til det møde der, hvor de gerne ville have et andet sted at bo og der tænkte jeg godt nok, at der bliver virkelig lyttet til dem. Man kunne jo også høre, at de var helt overrasket: "og så svarede i så hurtigt" og at man også giver dem ansvar, til selv at finde noget [andet sted at bo]. Jeg synes.. og det i siger med, at i hele tiden har fokus på at beholde dem ude i samfundet og ikke tage dem væk, det synes jeg jo er imponerende.
- R1: Jamen det er jo.. det er alfa og omega, de skal jo ikke.. vi skal jo ikke lave et eller andet trykkesamfund for dem, vi skal jo netop lære dem at være i det samfund som vi alle sammen er i. Vi skal ikke skabe en falsk virkelighed for dem.
- I: Nej.
- R1: Vi har også haft piger der har været i misbrug, hvor vi har mandsopdækket dem. Hvor der er en der hver eneste dag er på dem i tre uger eller sådan noget og så er der jo også weekend arbejde. Og så kan det bare være "hej har du det godt?" ud og kigge i øjnene ti minutter og videre, men det der med at der er en daglig kontakt, det betyder sindssygt meget for sådan nogle piger. "Det er dem fra kommunen altså, de arbejder fra 8 mandag morgen til klokken 14 om fredagen, og så kan vi ikke få fat i dem" det holder jo ikke. Ikke når man har så massive problemer, så bliver man svigtet hver fredag klokken 14.. det.. det betyder rigtig meget, at man.. man kan selv mærke hvor meget det betyder, at man også giver det der kvarter i weekenderne en gang i mellem, ikke. Vi kan godt køre ud og handle, min kæreste og mig, og så tager hun ind og handler og så kører jeg om og så bare lige er der et kvarter og så tilbage og henter og så hjem igen.
- I: Ja.
- R1: Så det er ikke.. egentligt ikke noget der sådan forstyrrer sindssygt meget i mit privat liv i weekenderne på den måde der, men det tager alligevel noget tid.
- I: Ja og jeg tænker at det vel også fylder i hovedet?
- R1: Det gør det, man forbereder sig lige på det, ikke. Men det er næsten ubeskriveligt, hvor meget det betyder for de unge. Det kan være forskel på en god og en dårlig weekend. Også det at svare på en SMS nogle gange.. altså, jeg kan godt sige at lørdag må i gerne skrive, men jeg svarer ikke lørdag, men jeg tjekker altid min telefon søndag eftermiddag.. sådan ligesom for at komme i gang med ugen.. og så det at man lige får svaret på de SMS'er de har sendt, det betyder enormt meget for dem.
- I: Ja.
- R1: Så det er ikke en maskine man sådan slukker for om fredagen og så tænder den igen om mandagen. Det bliver man nødt til jo.
- I: Og det kan jeg jo også mærke når jeg er derude, at det er et helt specielt bånd pigerne har til hinanden og til jer. Jeg kan huske at [en af pigerne] sagde til [en af kontaktpersonerne] "du er ligesom sådan en mor".
- R1: Ja, det er jo nok noget af det allerbedste ros man kan få, ikke.. altså.. og det er jo fordi at man favner dem og man rummer dem. Det er jo det de mest har brug for.
- I: Ja.
- R1: Jeg har også unge, som jeg havde for 5 år siden, der stadig ringer eller skriver en besked. Så ved man, at man har gjort en forskel. Det kan man da ikke lade vær med at smile af, når det sker. Eller når man møder dem, med deres nye kæreste nede på gågaden og nu skal du se at vi har købt hus og.. Og så er socialt arbejde, det er bare ikke nogen der

arbejder 8-16 vel, altså.. det er noget man har lyst til, det er noget man gør og det er fordi at man godt kan lide at rumme andre mennesker og give dem noget af sig selv, ikke.

I: Ja.

R1: Så når man er ude at handle og så møder man nogen, jamen så stopper man op. Nogle gange i mit privatliv, så tager jeg ikke til Varde, hvis der er et arrangement. For eksempel sådan noget music for free og sådan noget og det gør jeg ikke, fordi at altså.. jeg kommer til at snakke med tusindvis af mennesker, som jeg kender helt fra da jeg startede i den pædagogiske verden i 95 ikke, så.. og så gider man heller ikke altid lige fulde forældre, vel? Så må man tage et andet sted hen, hvor de ikke er [griner]. Men sådan er det og det.. jeg synes jo det er fedt og jeg synes jo at det er dejligt at se udviklingen. Det er jo også trist at se nogen man har haft, som ikke er kommet videre og der har det endnu værre når man ser det. Det kan man jo godt gå og skumle lidt over, ikke.

I: Er der tilfælde af det?

R1: Ja, det er der.. der er desværre nogle. Vi kan ikke redde alle sammen.

I: Jeg synes at I gør et godt stykke arbejde i hvert fald.

R1: Tak, det prøver vi i hvert fald på. Og tøserne, mange gange kan man godt læse på dem, om de er tilfredse eller utilfredse, ikke. Man får svar på tiltale i det her arbejde. Og vi har jo også alle tre [kontaktpersoner] forskellige tilgange til det, og det er jo det der gør.. det kan godt være, at det er mig der er primær på de unge, men så søger de stadig noget andet ved [de andre kontaktpersoner]. Nogle gange skal de også prøve af, om det jeg har sagt er rigtigt.. det er jo sådan det er og det er jo det der er dynamikken i at vi er tre forskellige voksne i det. Og så er det jo også sådan nogle ting, at hvis jeg er primær på to piger, så kunne det jo også være rart, at de har en dame at snakke med om nogle ting og det gør de også, og det synes jeg er rigtig fint. Jeg har ikke så meget forstand på de der girly stuff [griner].

I: Nej [griner]. Men det har i hvert fald været spændende, at høre dit perspektiv på det her, for du ser dem jo i forskellige sammenhænge.

R1: Jeg håber virkelig at du kan bruge det her til din opgave.

I: Det kan jeg bestemt, tak.

9.3.2 Transcription 2: Interview with Contact person 2

R6: Female, 39 years old.

I: Interviewer

I ask for permission to record the interview, which she accepts.

- I: Yes, og så skal jeg lige høre om du vil vide lidt om opgaven, eller om du synes at du har fået det meste med?
- R2: Jeg vil gerne vide lidt, hvad er er du søger, for så kan jeg bedre svare mere direkte til dig.
- I: Ja. Altså det jeg gerne vil vide, det er det her med når I som kommune kommer og hjælper de her piger, hvad det ligesom gør ved deres position i samfundet. Altså det her med at I har alle der her tiltag og arrangementer og at I er ude i det hus, hvad det gør ved deres andre relationer ude i samfundet.
- R2: Ja.
- I: Ja, det synes jeg jo er lidt spændende.
- R2: Ja, det kan jeg da godt forstå.
- I: Ja. Og så det første spørgsmål, det er til din alder.
- R2: Og så skal jeg være ærlig jo [griner] jeg er 38, nej jeg er sku blevet 39.
- I: Ja, og hvor længe har du været kontaktperson?
- R2: Øh.. siden 2010.. ja cirka eller de første par unge som unge konsulent, men ja 2012 må det jo så være overgik jeg til kun at være kontaktperson.
- I: Ja og hvor længe har du så været tilknyttet pigegruppen?
- R2: Siden det startede øøh.. 1 november sidste år 2015.
- I: Okay og kendte du nogle af pigerne inden?
- R2: ja, der er nogle der er overgået fra øh.. noget åben kælder, som egentligt var mine piger, på min sagsliste, som så stadigvæk profiterer af at kommer over i det andet.. øh.. i forhold til deres position øh.. som værende øh.. enten forhenværende i misbrug eller nogle introverte piger, som havde brug for noget socialt, ja.
- I: Okay.
- R2: Ja, og at de havde en støtte i mig.. det der med at jeg kunne følge med dem og at de kunne få lov til at give slip på mig og at det ikke var mig der skulle afslutte dem og at de følte sig som vraget, så det var.. det var helt bevidst, at de fik lov til at komme med, med de er så afsluttet nu, ikke også. Ja.
- I: Okay, er der egentligt en grund til at det gik fra åben kælder til at I er ude i huset?
- R2: Ja, ja men det er fordi.. ja det er der.. altså den lange historik det er jo egentligt, at man kiggede på Ølgod projektet. Åben kælder var første gang at vi har arbejdet med de andre unge, som ikke var i Ølgod projektet øh.. hvor man tænkte empowerment.. at, at vi havde jo en masse unge mennesker herinde, som havde én til én kontaktperson, men hvor man kun mødtes, hvis to kontaktpersoner lavede en aktivitet, som gjorde at vi tænkte, hvem der kunne passe ind. Åben kælder var et tilbud, hvor de selv kunne sig til og fra, i forhold til hvad de havde behov for eller hvad de kunne mærke, at de egentligt havde lyst til, plus at de selv kunne opsøge noget socialt, hvis de havde lyst. Det kan man jo ikke til en én til én kontaktperson, der kommer kontaktpersonen det x antal timer der er sat af, hvor i åben kælder kunne de øve sig i selv at mærke efter, hvad har jeg egentligt behov for. Der var så.. vi var to voksne, så der har altid kunnet være en, der kunne gå fra, hvis man havde

en ansøgning eller øh.. man godt ville kigge lidt på efterskoler eller på jobs øh.. hvor man var lidt usikker på at tage alene afsted, så kunne det være fedt, at man kunne sige til en af de andre piger eller drenge herinde, vil du ikke godt gå med mig over til Føtex, for jeg kan ikke lide at gå alene ind.

I: mmm.

R2: Eller at få hjælp til at lave en god ansøgning eller.. det var alt der var åben herinde, men man skulle selv melde ind og mærke efter hvad man havde behov for.

I: Okay.

R2: Og så var der jo en udfordring i forhold til, hvordan man skulle håndtere timer. Og fordi.. at alle de unge der kom her, de fik det tilbud om at komme i åben kælder, det var unge som i forvejen havde en kontaktperson, som der jo var afsat timer til og nogle af dem kom faktisk lige pludselig herinde, fordi at de fik noget socialt i en større gruppe herinde og lærte hinanden at kende på tværs, så de begyndte jo at bruge timer. Så skulle de så gå fra deres almindelig kontaktpersons opgave og.. ej det blev et stort misk mask.. så valgte man at lukke åben kælder ned og så øh.. efterlyste rådgiverne heroppe øh.. et tilbud der lignede drengenes "drenge i bevægelse" altså og Ølgod projektet øh.. og derfor blev det andet oprettet "piger i bevægelse".

I: Okay.

R2: Så.. så og egentligt startede det hele med, at jeg havde en pige som øh.. som gik i seng med drenge for at få.. øh.. til sin stoffer og det kunne jeg jo ikke stå og kigge på, på sidelinjen og.. og så snakkede vi lidt om det med vores.. hvad hedder det.. hvad hed han.. vi havde en der kom udefra og.. som coach og han sagde, at jeg skulle tage over og se hvad de lavede ovre i pigegruppen i København og derfor startede åben kælder egentligt, så de havde et alternativ til at hænge ud på gaden eller de kunne få et alternativ fællesskab, fremfor at ligge hjemme ved andre fyre og sælge sig selv.

I: Okay. Og hvad består dit arbejde af? Altså hvilke opgaver har du?

R2: I det nuværende piger i bevægelse?

I: Ja.

R2: Jamen min opgave, det er jo egentligt at gøre dem selvhjulpne, selvforsørgende og holde sig i normalen. Øh.. så de unge mennesker kan holde sig i normal samfundet. Jeg skal ikke klient gøre dem eller.. jeg skal fremhæve alt hvad der fungerer og gøre det endnu bedre, i samarbejde med den unge.

I: Okay.

R2: Så det er et samarbejde, det er jo ikke mit arbejde, det er et samarbejde.. sådan tænker jeg det.

I: Ja.

R2: Ja, og hele tiden gøre dem opmærksomme på de små succeser, som de måske selv nogle gange kan have svært ved at sætte ord på.

I: Okay og hvor meget står du sådan som kontaktperson til rådighed for de her piger?

R2: Jamen jeg står til rådighed øh.. 37 timer plus, det vil sige at hvis der er en ung der er ved at vælte, så er det op til os.. øh.. at få det strikket sådan sammen, at en ung ikke bliver tabt, bare fordi det er weekend. Så det vil sige, at det jo rent praktisk.. lavpraktisk har et tillæg der gør, at vi må arbejde eller tilse en ung i weekenden. Hvis det er døgndækning, så skal rådgiveren og en helt anden instans ind over, men indtil da kan vi egentligt selv tilrettelægge vores timer. Hvis vi har en ung som fx ikke går i skole, så skal vi kunne åbne huset fra formiddagen, så den unge stadigvæk kan holde en dagsrytme, for at hjælpe

hende bedst muligt til at.. hvad kan man sige, ikke at synke længere og længere ned, men faktisk have en fornemmelse af, at jeg står op på samme tid som alle andre normale gør og jeg føler en dagsrytme. Det kan godt være at jeg ikke lige går i skole, for det magter jeg ikke inde i mit hoved, men jeg har stadig noget at stå op til og jeg har noget at være der for. Altså, så kan det være at man bliver sat til at bage boller i huset til de andre kommer, så man stadig har et værd, for det er så vigtigt for alle mennesker at have et værd.

I: Ja. Jeg hørte også en af pigerne, der sagde at det var meget det der med at have noget at stå op til.

R2: Ja, det er død vigtigt. Det er det for os alle, det tror jeg og det der med at man ikke bare laver om på nat og dag. Det er for det første ikke særlig sundt for psyken og det er ikke særlig sundt for ens relationer rundt om én og det er heller ikke sundt for én selv.. så, så ja. Vi skal faktisk kunne åbne huset, i det omfang det giver mening for pigerne og ikke mening for os.

I: Ja og hvordan oplever du så hele arbejdet med de her piger?

R2: Jamen det er jo skønt. Jeg elsker de tøser og de er så vilde.. øh.. de gør så store fremskridt øh.. bare ved at føle at der er en støtte, som ikke er forældre, fordi der kan relationen på mange måder være ramt af at forældrene fx har givet rigtig meget til dem i rigtig lang tid og har følt nogle svigt eller tillidsbrud eller hvad det kan være. Jeg har ikke de samme følelser i spil, som forældre har øh.. og tit tør de måske også at fortælle nogle andre ting, fordi at jeg ikke er så farlig at fortælle det til og jeg synes at jeg oplever en øh.. en kæmpe åbenhed og en tillid til at jeg vil dem det bedste, fordi jeg har ikke noget ondt at ville dem og de blomstrer lynhurtigt i det fællesskab de får med andre piger. De er meget øh.. forudindtaget og har nogle ideer om at det er sådan noget rundkreds navlepilleri selskab derude, indtil at de kommer derud og finder ud af jamen det er jo bare hyggeligt.

I: Ja.

R2: Øh, det er deres ord på det og jeg tænker at hvis det er det, som de er med til at danne en kultur om at det.. de føler at det er hyggeligt og når de føler at det er hyggeligt, så kan de slappe af og når de kan slappe af, så kan de måske også begynde at få skuldrene ned og turde at tage nogle nye skridt. Så det er jo egentligt.. hygge er et farligt ord, fordi det lyder som om, at hygge kun er noget, hvor man ikke laver noget, men måske er det der hvor.. hvor pigerne og jeg i særdeleshed har tid til lige at synke ned i en sofa og egentligt får snakket om det, der egentligt rumsterer, ja.

I: Okay og hvilken rolle ønsker du sådan at have for pigerne? Altså nu siger du, at det ikke er en mor rolle..

R2: Nej [højt] det er det i hvert fald ikke.

I: Nej.

R2: Øh.. jeg vil allerhelst have, at de ser mig som en voksen, de kan læne sig op af, indtil de kan stå selv. Jeg går gerne vejen med dem, ved siden af dem, men jeg.. jeg.. altså et godt eksempel er at, hvis de kommer ind et fremmed sted så er det okay, at jeg for eksempel her på borgerservice, når de skal ind og oprette en ID, så kan jeg godt gå forrest første gang, for at vise dem, at det ikke er farligt at gå herind alene. Anden gang der vil jeg have, at de går ved siden af mig som ung. Tredje gang vil jeg have, at de selv går ind og trækker et nummer og går hen til disken. Så det er den der, øvelsen i at blive et skridt bedre, for hver gang man gør noget. Så jeg er både en støtte, men jeg er også en vejleder.. men jeg er ikke deres nærmeste. Jeg skal ikke være deres nærmeste.. øh.. det kunne jeg nemt

blive og det er jo en øvelse altid for mig, ikke at få så mange følelser i det, at jeg bliver deres nærmeste.

I: Mmm.

R2: Det må jeg gerne være i en meget, meget kort periode, hvis det er det de higer efter.. her snakker vi max en måned og så skal jeg jo allerede i den måned begynde, sammen med den unge, at kigge i netværket, hvem er der så du kan bruge som din nærmeste. Jeg vil gerne være der hundred procent for dig lige nu, hvor du synes at det er sværest, lige nu hvor du er ved at kvitte dit misbrug eller komme ud af dem med kæresten eller et eller andet, men jeg vil aldrig kunne blive din aller nærmeste.

I: Nej.

R2: Det gør jeg egentligt også meget ud af både at signalerer, men egentligt også at sige højt til dem, med en stor respekt. Fordi at de skal ikke blive klient gjort eller.. blive ofre i systemet. Altså de skal.. de skal jo helst ud, før de kommer ind, ikke.

I: Ja. Og hvad gør det så ved dig? Fordi den ene dag ude i huset, der kan jeg huske at én af pigerne hun sagde at du var ligesom en mor, fordi at du sagde at hun skulle huske at sove ud og sådan.

R2: Ja [griner].

I: Hvad gør det ved dig, når de så siger sådan noget? Eller er det bare sådan lidt i sjov?

R2: Nej. Jeg.. rent faktisk så tror jeg når pigerne siger det, at det er kærligt ment.. at, at de faktisk ser det som en omsorg og den omsorg ønsker jeg faktisk at give dem. For nogle af dem har ikke det altså.. pigen der sagde det øh.. hun har ingen relation til hendes mor, så jeg ved at hun savner én som måske gør nogle af de ting, som mor gør.. en almindelig mor i generelt billede gør: "husk at få noget at spise, husk at komme op til tiden, har du lavet dine lektier" og alle de der ting, som man både som en fornuftig voksen prøver at lære dem nogle generelle leveregler øh.. og noget moral.. øh.. social moral.. men når pigerne så siger "du er lidt ligesom en mor" så tager jeg det også som at jamen så er jeg på rette vej, ved lige at strukturere lidt for dem, men også vise omsorg, men også lidt den der kæft, trit og retning.. øh.. jeg har egentligt mange funktioner.

I: Mmm.

R2: Det er svært at sætte ord på.. det kommer an på hvilken pige vi snakker om, nogle af dem.. altså en pige kan for eksempel have mere brug for en sparringspartner, fordi hun er ved at.. hvad kan man sige, at løsrive sig så meget, at der hvor hun er øh.. det er lige på vej til egen bolig, men hun har lige brug for sådan en praktisk gris til, hvordan er det lige at jeg får udfyldt de papirer til kommunen og hvor finder jeg det billigste bord til stuen eller øh.. og en anden pige kan virkelig have brug for øh.. lige at mærke at der er en voksen, der vil hende hundred procent, fordi hun måske have mødt tyve voksne det sidste stykke tid mens hun har været i aktivt misbrug, der har vendt hende ryggen.

I: Mmm.

R2: øh.. og min teori er, at alle unge har bare brug for en, der altid hepper på dem, så skal det nok lykkedes. Så, så øh.. så når en ung siger, du er lidt ligesom en mor, så tænker jeg at det må være fordi.. altså så håber jeg da i hvert fald, at det er fordi, at hun tænker at det er noget rart øh.. ellers så plejer de jo nok at sige det til mig, hvis det er at jeg er for meget.

I: Mmm, okay.

R2: Det gør de og det kan jeg også godt holde til at høre, vil jeg så sige.

- I: Ja. Oplever du nogle problemer i arbejdet med dem? Altså mellem pigerne og mellem pigerne og kontaktpersonerne?
- R2: Ja, ja. Flere af pigerne derude de er rigtig dygtige til splitting eller.. eller kan i hvert fald ikke.. hvis vi lige tager den en tand ned og så siger.. mange af dem har ikke lært, at komme ordentligt ud af diskussioner eller problemer. De har været vandt til at hvis de har psykisk syge forældre eller noget.. at så er det et clean cut og det er jo det jeg skal lære dem at øh.. både at gå ind i en diskussion, måske ikke vinde, at det handler ikke om at vinde og tabe, men at det handler om at lære at der er andre, der har det på en anden måde end én selv.. og lære at komme ordentligt ind i relationen igen, fordi at mange af dem har tabte relationer på kontoen, lige fordi.. lige nøjagtig fordi at man ikke har lært, at komme ordentligt tilbage igen øh.. ja..
- I: Skaber det så også nogle problemer ude i huset?
- R2: Ja ja, ja selvfølgelig gør dét det.. og.. og øh.. dem ser vi tit, fordi at piger, har jeg sådan en generel holdning til, at de snakker tingene ud og en gang imellem, sådan når man er et helt pigehus, så vil der være noget, hvor man godt kunne have brugt en dreng øh.. en dreng en gang i mellem der havde sagt "så hold dog mund, kom nu videre", men pigerne har brug for at gå i detaljer og få tingene.. få lov til at tale færdig omkring dét emne øh.. og det skaber nogle problemer, fordi det allesammen er piger, der.. der i perioder måske har det så svært selv, at så har de svært ved at øh.. nogle af vores bedste piger, det er der hvor vi kan mærke, at de begynder at være så langt, at.. at de måske egentligt snart skal videre, det er der hvor de kan begynde, at sætte sig over i andres sted.. øh.. det er der, hvor man kan begynde at have overskud til at sætte sig ind i andre menneskers øh.. liv igen.. øh.. mange af pigerne har det sådan, at når de starter, at de er så lukket i deres egen tilværelse eller mangel på styring i eget liv, eller hvad det nu kan være, at de bliver sådan meget.. det er mig, mig, mig, mig, mig øh.. og mig og efter noget tid, så er det at de begynder også at kunne se, at der er andre der har et behov. Der er andre jeg kan gøre noget for, der er andre jeg kan tilbyde noget, det kan godt være at jeg selv har det svært, men der er også nogle der har det sværere end mig.. øh.. og når de så sidder og snakker, kun ud fra eget livssyn og øh moral og etik og oplevelser og problemer, så kan det være svært, når de så støder sammen otte andre der også gerne vil fortælle om deres problemer øh.. ja, så selvfølgelig at det at navigere i, så der fungerer vi som personale et eller andet sted også som.. en buffer og.. og en stopklods, øh, nogle gange skal de have.. altså hvis man sender en sviner ud i lokalet, så skal man også regne med, at der også er nogle der er så verbalt stærke, at de sviner tilbage eller i hvert fald sender den tilbage til modtageren.
- I: Ja.
- R2: Og nogle gange er det en umiddelbar sviner der kommer ud af en mund, men man regner ikke med at den kommer som en boomerang tilbage og så bliver de ramt i det, og så er det jo der, hvor vi lige pludselig står med et oprydningsarbejde, for at alle parter føler sig anerkendt og mødt og at der ikke er én der trækker sig fra gruppen, fordi at.. ja, jeg sagde det der, men det var jo ikke sådan ment.. nej, men så er det jo vigtigt, at du går hen og fortæller den anden at "hey, jeg sagde det fordi jeg var irriteret, men det var ikke myntet på dig" .. at det der at lære at sige både undskyld, men også at prøve at møde hinanden.. så huset er jo egentlig.. skulle gerne blive til et sted, hvor de danner en kultur og hvordan er det vi er sammen, hvordan er det vi møder hinanden, men også mødet i den sjette provins, hvor man lægger sine våben ude foran døren eller hvor man prøver at snakke

sig til en enighed eller en ny forståelse øh.. ja og det er det vi er foregangsmænd for, det er det vi er fanebærer på, fordi vi er de voksne i det hus, vi er dem der kan blive nødt til at tage et ansvar, for at de lærer det på den bedst mulige måde.

I: Ja.

R2: Håber det giver mening.

I: Jamen det synes jeg.

R2: Ja [griner]

I: Øh.. ja, hvilke oplevelser har I sådan udenfor huset og udenfor kommunen? Hvad laver I sådan sammen?

R2: Jamen øh.. det er jo sådan, at vi om mandagen gerne skulle have noget, der hedder wild life, som er i tråd med Varde kommunes politik om, at vi skal bruge naturen.. øh.. det der hedder "vi i naturen" som er det nye tiltag øh.. hvor vi bruger den omkring liggende natur til både.. det kan være kano ture, det kan være det at lave bål ude i en hytte, det kan være at gå en tur øh.. her til foråret, der er nogle af pigerne der er begyndt at snakke om.. det nye område ude ved fildø, at det vil de gerne ud og se øh.. og så er vi så heldige, at den ene af vores kollegaer jo er natur øh.. i gang med naturvejleder uddannelsen, så han ved en masse og pigerne virker faktisk interesseret i det efterhånden, også nogle af de andre piger, der ikke lige har været med endnu øh.. så laver vi jo mad om tirsdagen og der er vi ude at handle lokalt selvfølgelig øh.. om onsdagen er vi øh.. har vi førhen været på sygehuset og give en hånd, hvor vi har været inde på børneafdelingen og lege med børnene et par timer om onsdagen.

I: Mmm.

R2: Øh.. nu er vi så startet ovre på det lokale plejehjem øh.. for netop at pigerne både kan få noget historik, men sørme også øh.. dyrke lidt den empatiske side af sig selv, hvor man kan blive nødt til at tilsidesætte sig selv og være tilstede i det og give noget til nogen.. øh.. de bringer noget liv og noget hygge og noget overskud, til nogle ældre folk, som faktisk glæder sig til at de kommer. Øh.. så, så det er noget af det vi gør ud af huset.. så udover det, så har vi også en dag, hvor vi som voksne.. øh.. kan stå til rådighed for, hvis de har brug for, at vi tager med til læge eller psyk eller andre ting.. altså det gør vi jo også hvis de kun kan få en tid ved lægen tirsdag klokken 10, jamen så er det der vi tager med.. men, men.. vi har sat en hel dag af, hvor de selv kan melde ind, hvis der er noget de gerne vil have en ene samtale eller vil altså.. "vil du ikke godt tage med mig et eller andet sted".. det kan også være til en jobsamtale, hvor vi kører med i bilen, men ikke får med ind, for at støtte dem bedst muligt, så ja.. jeg synes egentligt at vi laver mange ting ud af huset.

I: Ja og oplever du, at de sådan ændrer adfærd fra at de er i huset, til at i kommer ud og handler eller et eller andet?

R2: Nej.

I: Nej.

R2: Nej, det gør jeg faktisk ikke øh.. det de siger når de er i huset og den energi de har i huset, den bærer de også med, når de er andre steder og jeg vil vove den påstand, at jeg vil til enhver tid kunne blive væk.. øh fra sygehuset derinde.. øh de første to gange vi var på sygehuset, der var jeg med inde og lege med børnene, sådan de kunne føle sig trygge i det, men allerede tredje gang så.. jeg havde en pige som særligt var med og så hvad hun gjorde, så der kunne jeg faktisk trække mig helt og sidde og lave andet arbejde, i et rum inde ved siden af.

I: Mmm.

- R2: Fordi det styrede de selv, så.. så der ændrede de egentligt ikke adfærd, om jeg var med eller ej, eller om de var i huset eller ej øh.. og jeg tænker også, at når vi er ude at handle, så er de lige så højtrøstede eller lige så stille og rolige, som de plejer at være. Det synes jeg egentligt ikke at de gør øh.. det er ikke min opfattelse.
- I: Nej. Og er der nogle ting du tager hensyn til, når I er ude at handle eller når I er ude eller køre bil eller andre steder?
- R2: Jeg prøver så vidt muligt, når jeg lige husker det, at tage mit kommuneskilt af, når vi går ind nogle steder, fordi at øh jeg synes ikke, at de skal stemples som værende en gruppe af piger der er sammen, fordi at der er andre der synes at det har været en god idé, men at de er sammen, fordi at det giver mening for dem. Der behøves ikke, de skal nok selv.. jeg synes at de skal have mulighed for selv at fortælle, der hvor de kommer, hvorfor at de lige kender hinanden øh.. fordi det giver dem muligheden for at være anonyme og neutrale, som alle andre unge mennesker, ved bare at sige "jamen det er bare nogle jeg kender" øh.. hvis der kommer fire piger gående sammen ned igennem gågaden, så skal det gerne være sådan, at de ikke øh.. der stiller man ikke spørgsmålstejn ved at det er fire veninder, men altså hvis jeg kommer gående med et stort kommune skilt, så er det klart, at så tænker man med det samme huha.. eller det er der nogle der gør og det vil jeg helst ikke have.
- I: Nej.
- R2: For det er ganske almindelige piger, ja.
- I: Mmm. Og oplever du at pigerne selv spørger efter om du vil tage skiltet af eller er det noget du gør af dig selv?
- R2: Nej, det er noget jeg gør af mig selv. Det er ikke noget de gør.
- I: Nej okay.
- R2: Øh.. de vil faktisk gerne have den og rende rundt med den om halsen nogen gange. Altså øh.. hvor jeg tænker, jamen det er fint nok, det må i meget gerne, hvis I har lyst til det øh.. jeg kunne se en stor fordel i at vi ikke havde klistermærker på bilerne, fordi der er flere af pigerne, der faktisk omtaler at når vi går ud herinde fra [kommunen] hvis vi har været herinde på kontoret efter en bil, og vi så kommer ud på parkeringspladsen, hvor der er flere unge der står og venter på toget, at der kunne det være rart, hvis vores kommune biler fx ikke havde skilt på, fordi det på.. altså de siger det selv højt, jeg tænker ikke over om der er skilt eller ej på bilen, men det gør de og det siger noget om, at de øh.. at det betyder noget for dem.
- I: Mmm.
- R2: At der kunne det være rart, at det var neutrale biler, så når vi holder i et kryds øh.. hvor end det måtte være, at de ikke tænker, åh nej alle folk kan se det, ja.
- I: Mmm og har du nogen idé om.. det er nok et meget svært spørgsmål at svare på, men har du nogen idé om eller fornemmelse af, hvordan de øvrige borgere i Varde kommune ser på de her piger? Altså oplever du at de ser anderledes på dem?
- R2: Nej. Det.. jeg oplever det ikke, eller.. jeg tror også at jeg har en blind vinkel øh.. jeg synes, at når vi kommer rundt til andre professionelle og andre instanser, som vi arbejder tæt sammen med, så behandler de dem akkurat lige så smukt, som havde det været en anden ung. Jeg gør meget ud af at øh.. at sige til dem, ville du ikke selv kunne gå op til din UU-vejleder, for at jeg ikke skal med. Altså jeg kan sagtens tage med, men jeg tror faktisk, at de unge får en bedre samtale, hvis jeg ikke sidder der. Fordi at så er der kun én de skal forholde sig til, og det er den unge.

- I: Ja.
- R2: Men jeg oplever også, at når jeg er med, at de stadig heldigvis holder fokus på, at det er den unges samtale, det er den unge der har noget at skulle have sagt, det er ikke mig. Jeg er der kun som støtte for den unge øh.. når vi er ude for det der hedder kommunal, så oplever jeg tvært imod at øh.. at det nok mere er mig, der er optaget af at pigerne bliver set på en ordentlig måde.. at, der er ikke nogen der spørger, der er ikke nogen der.. altså.. spørger anderledes eller kigger anderledes eller.. nej, det føler jeg egentligt ikke.
- I: Nej.
- R2: Men pigerne opfører sig også ordentligt, så.. så det var noget andet, hvis de gik og bandede og svovlede eller råbte efter folk, eller havde et synligt handicap fx så ville man måske opleve noget andet tænker jeg, hvis man havde øh.. hvis man havde downsyndrom fx og kom gående med fem, så kan det godt være, at folk ville kigge eller smile lidt mere, eller ville være lidt mere overbærende.. men øh pigerne er jo bare ganske almindelige piger.
- I: Mmm.
- R2: Ja, ja.
- I: Ja og hvilken indflydelse tror du så at huset har på de her piger? Hvad tror du det giver dem, som kommunen ikke kan?
- R2: Hmm... jeg.. altså pigerne er visiteret ind af en rådgiver øh.. fordi at det er det sted, hvor de vil kunne få størst øh.. flest mulige timer, hvor det giver mening for pigerne. øh.. alle vores piger, ingen undtaget, passer en eller anden form for skole praktik eller tilbud, job eller noget andet øh.. og det er ude i normal samfundet, så det skal vi jo helst bibeholde.. den tilknytning.. så det gør også at øh at pigerne skal have en mulighed for at kunne deltage ude hos os, flere gange end bare en enkelt dag i ugen, fordi det kan give mening at komme to timer en mandag måske øh.. kun en time en onsdag, men så fem timer en torsdag.. at det er efter deres behov og efter hvornår de kan mærke at øj nu skal jeg have hjælp til det eller nu har jeg lyst til at snakke og ej hvor kunne jeg godt bruge at sidde og koble af. Der tror jeg, at en én til én kontaktperson, hvor det er meget skemalagt, hvor det kan være meget planlagt, for at en kontaktperson kan få skemaet til at hænge sammen, der er vi lidt bedre stillet derude, fordi pigerne selv kan vælge til og øh.. når du så siger hvad vi giver, i forhold til kommunen, var det dét?
- I: Ja, hvad huset giver pigerne?
- R2: Et frirum.. et åndehul øh.. det giver.. én af pigerne sagde den anden dag, og det kom lige fra hjertet, "hvor er det egentligt fedt at kunne komme her i huset og selv om du ikke er der [kontaktpersonen], så er [en anden kontaktperson her], og hvis hun ikke er her, så er [en tredje kontaktperson] der og jeg kan altid få råd eller jeg kan altid snakke med én og der er altid andre piger at være sammen med" .. så det giver et alternativ fællesskab i det omfang, at selv de piger der har været i misbrug, som måske har cuttet alt, hvad der hedder relationer i forhold til venner, at så kan de stadig komme i huset og være sammen med nogen, som ikke øh.. er i det miljø eller måske se på, fordi pigerne har vildt forskellig baggrund, nogle er introverte og andre er ekstroverte, nogle har haft misbrug og nogle har haft selvskade, nogle har været i en stille familie og nogle har været i en voldsom kaos familie og så videre.. at de kan komme ud og få et modspil til det de kender og måske se, at bare det at være sammen med en pige, som bare er stille og rolig og måske savner venner, at hun er jo ikke mere dårlig at være sammen med øh.. hun er måske.. de har sådan et billede af, at hvis de fx har været i misbrug, at hvis de skal være sammen

med nogle der ikke har været i misbrug, at så er det bare kedelige piger, men når de så kommer ud i huset og opdager.. jamen bare fordi man ikke har været i misbrug, så er de ikke nødvendigvis kedelige piger, at det er rart for dem at få en Pang dang til det de har været i i lang tid, hvor de har set sig selv og hvordan deres egen liv.. altså historie og deres egen identitet, at de tør måske, når de kommer derude i huset og kan se andre piger, som ikke har været i misbrug, at turde at begynde at lave en ny identitet.. så det er det huset kan, tænker jeg.

I: Ja.

R2: Og det øh.. de har hinandens ryg. De bruger hinanden på kryds og tværs de øh.. får.. mange af pigerne, selvom de stopper i huset eller ikke er i huset, så kan de bruge hinanden i weekenden. De ringer til hinanden, for det er ikke altid, at man gider at snakke med kontaktpersonerne, at så kan det være rart bare at snakke med en af de andre piger, om ham der den lækre hende fra skolen eller øh.. det er det, som det her kan.

I: Ja. Er de kun ude i huset, når I er der? Må de ikke være derude selv?

R2: Jo, det må de egentligt gerne øh.. og det er de også, hvis det er.. hvis vi skal til møde eller noget andet, eller der er en pige, hvor vi er til statusmøde eller noget.. altså så, så kan de jo blive i huset. Men det kræver, at der er én af os der kommer og låser op, men.. fordi de fleste af dem har fri og så er vi der jo egentligt når de kommer øh.. de må gerne være der, men de ser også gerne, at der er nogle voksne derude, så altså dem der har lånt os huset ja øh.. og det er mere, jeg tror det er af sikkerhedsmæssige grunde, i forhold til at huske at slukke for.. ja det ved jeg ikke elektricitet eller kogeplader og sådan noget og det vil de gøre, og der er også nogle gange, hvor vi kan blive nødt til at køre nogle timer øh.. og så komme tilbage, og de nyder det.

I: Mmm.

R2: Altså det kan de sagtens, det er jo store piger, altså.

I: Ja, men oplever du at huset kan have negativ indflydelse på deres relationer udenfor pigegruppen, når de er derude så meget?

R2: Øh.. vi har en fornemmelse af, at pigerne faktisk kommer meget i de perioder, hvor de har brug for det, men de begynder også at vælge huset lidt fra, når de er begyndt at få nye veninder i deres klasser eller i hjembyen eller andre ting og når.. med det samme vi ser, at de begynder at få nogle relationer, som er gode for dem, som er uden for huset, så daler deres fremmøde, men vi spørger også meget ind til, hvad er det du bruger din tid på, siden du ikke kommer i den her uge særlig meget andet end en eller to dage, før der kom du alle fire dage, nu er du der kun to dage. Ofte så er det når de starter med sport, fritidsjob eller får nye veninder eller starter i skole og begynder at lave lektier eller.. altid når vi spørger og vi følger også op på forældre, så er det faktisk fordi at de laver noget andet fornuftigt, og det er jo bare dejligt og det presser vi rigtig meget på for, fordi de skal kun være i huset, fordi at det giver dem noget og den dag, hvor de har fundet noget andet at sætte i stedet for, der er de faktisk gode til selv at sige "jamen ved du hvad i morgen der kommer jeg ikke, for der skal jeg være sammen med min veninde".. jamen super fedt, altså det.. vi klapper i vores hænder hver gang det sker, fordi det er et positivt tegn.

I: Mmm.

R2: Ja, så jeg tænker ikke at huset har en negativ indflydelse, tværtom.. altså det ville jeg jo altid sige, at det har det ikke, men jeg tænker også at det har det ikke, fordi at huset er til for, at de kan få opbygget deres selvtillid og få et nyt billede af sig selv, at de også er

noget værd og at de også er vigtige og at de også har noget at byde ind med, og det lærer de i huset, at de er ikke undværlige.. øh.. alle har et værd øh.. og en rolle og selvom at de går ud af huset og laver noget andet, så har de stadigvæk en rolle, når de kommer tilbage igen og det øver de sig også i, at prøve at begynde og gå til volleyball fx øh.. og selvom at de er væk øh.. nogle af dem siger "jamen har I så bare glemt mig, fordi jeg ikke har været her i sidste uge?" nej det er du faktisk ikke og det fedeste det er jo, når de andre piger siger "hey, hvor var du i sidste uge?", fordi det gør noget ved dem, det gør øh.. det gør noget positivt ved dem, at vide at de også er savnet, fordi at det har de jo manglet nogle gange, at være savnet.

I: Ja. Er du som kontaktperson, er du opmærksom på at de får nogle sociale relationer uden for pigegruppen også?

R2: Ja. Fra første dag de starter, der går vi på opdagelse i øh.. hjemmeforhold, hvad er der på hjemmefronten af relationer og netværk? Hvad er der rundt om dem i skolen, har du en god klasse, har du nogen der du kan gå med? I din fritid øh.. har du venner, sport? Har du fritidsjob? Har du noget andet du kan gå til? Øh.. vi gør dem meget opmærksomme på frivillige huset og de tiltag der er i Varde de kan være i og gå til og ungdomsskolen, ungeshuset og alt det der, så de i hvert fald ved, hvilke tilbud der er til rådighed.

I: Mmm.

R2: Psykisk hvor er du henne? Husker du at komme ud og hvor vigtigt det er? Det gør vi dem meget opmærksomme på, så vi er egentligt normalt rundt om dem, fra første dag de starter.. hvor er det du har huller henne, som kunne gøre dig mere glad i låget? Øh.. hvor er det, at du for eksempel i dine ressourcer øh.. kunne have glæde øh.. altså hvis, hvis venskabstanken i billeder er helt tom, jamen så er det der, der skal fylde lidt på.. hvordan gør vi det bedst muligt? Hvordan kunne du selv se, at det kunne lykkes? Hvordan tror du, at du kunne få glæde af det? Og lige såvel med sport, du har ikke godt af at sidde hjemme på dit værelse, du skal få til et eller andet, hvad kunne det være?

I: Mmm.

R2: Det er ikke noget jeg siger du skal, men det ville bare være rigtig godt for dig. Kunne du selv se dig selv i det? Altså hele tiden med et fortegn der hedder, hvordan tror du det må føles?

I: Ja.

R2: Ja, eller hvordan tror du, at det kunne være godt for dig?

I: Ja, så i inddrager også meget pigerne?

R2: Ja, ja. Det kan vi da blive nødt til, fordi det er jo deres liv, det er jo ikke mit.

I: Ja. Og hvordan oplever du så det her med, at nu har I så mange forskellige piger, men I har jo også nogle øh.. flere der har været i misbrug.

R2: Ja.

I: Hvordan oplever du det, at sætte dem sammen? Kan det ikke være lidt bekymrende?

R2: Jo, øh.. det er det altid øh.. Vi kan altid have en bekymring for, om de så øh.. går ud af døren og står og tørfixer øh.. eller får ud af døren og ryger hash omme bagved, eller mødes nede i byen eller noget, men det ville de jo kunne uanset. Vi kan kun være der for dem øh.. I de timer de har lyst til at komme og i de timer vi kan give dem. Der vil altid være et slip, men der håber vi jo på, at give dem så meget at der.. at vi sætter noget i stedet for, som kan gøre det vigtigt. Hvis nogen ikke går i skole og hun er i en praktik, så håber vi lynhurtigt at den praktik kan blive så vigtig for hende, at hun måske øh.. tænker over det næste gang hun har lyst til at tænde en joint, ikke. At åh åh, hvad er det jeg

sætter på spil nu, der er faktisk en virksomhed der står og venter på mig i morgen og jeg ved godt, at hvis jeg ryger her til aften, så kommer jeg ikke op i morgen tidlig og så skal jeg igen i gang med hele den der undskyldelses proces og.. føle mig mindre værd øh.. så det gør vi rigtig meget ud af, men vi prøver så vidt muligt at støtte dem øh.. i hver gang det går godt, og ikke fokusere på alt det der går skidt.

I: Ja.

R2: Vi kunne også.. det er vores pligt, at holde øje med, at de ikke bare sidder og snakker om de gode gamle dage og tørfixer øh.. og snakker om alt det de har gjort sammen, alt det de har oplevet, fordi det er ikke gavnligt. Men vi oplever så også tit i huset, at det egentligt slet ikke er det der er i fokus. At tit, så snakker de slet ikke om deres forbrug, eller deres relationer til hinanden i misbrugs miljøet, fordi at de alle sammen egentligt er på vej et andet sted hen, så vi skal passe på med ikke at tage det op i fælles forum, fordi så er det os der åbner hele tiden, for den gamle snak. Hvor vores primære opgave egentligt er, at snakke om den nye.. den nye tilgang og den nye idé de har fået, om at have et clean liv. Øh.. og støtte op om det på alle mulige tænkelige måder.

I: Mmm.

R2: Men jo, det er da en risikofaktor, men det skal vores hus også og vi kunne holde til, tænker jeg. Øh.. fordi.. hvis vi yderligere siger, at en pige der har været i misbrug, hende er der ikke plads til i huset, så stempler vi hende jo endnu mere, som værende ikke værdig til noget og hun er værdig, bare det at hun har taget et skridt øh.. eller taget en beslutning om, at hun rigtig gerne vil ud af misbrug, eller lige er startet på at være clean, så har hun jo allerede gjort sig selv værdig til at tage sig selv alvorligt, så skal vi da også tage hende alvorligt som kommune og hjælpe hende på allerbedste mulig måde, ikke.

I: Ja.

R2: Øh.. det synes jeg at vi skylder vores borgere, ja.

I: Ja. Men kan de godt bruge hinanden, selvom de har forskellige problemer?

R2: Ja. Vi oplever faktisk tit, at en pige som har været i forbrug, hun er ikke ret tit sammen med en anden pige, der har været i forbrug. De vælger tit, egentligt at være sammen med nogle helt andre øh.. og det har vi undret os lidt over, hvorfor lige.. fordi tit øh i misbrugsmiljø, hvis du ryger masser af hash og du.. det er lige før at de kan kende hinanden på gaden på 200 meters afstand "ham der henne, han ryger også hash" øh.. det kan de sku også ude i huset. De ved da godt hvem hinanden er eller hvor de kender hinanden fra, de alle sammen.. "dig har jeg vidst røget med engang", men det er sjældent, at de snakker om det. De finder faktisk nogle andre at være sammen med og det, det.. det er egentligt ikke, egentligt ikke dem som starter det op øh.. eller sidder og snakker om øh.. hvor de kender hinanden fra og hvornår de røg sidst, og alt det der. Så, så.. ja, det har undret os nogle gange.

I: Mmm.

R2: Ja, fordi det ville jo være det nemmeste.

I: Man kunne jo også motivere hinanden måske på den måde.

R2: Ja. Men deres øh.. deres afslutning på deres forbrug af hash eller misbrug, eller andre stoffer eller whatever eller det kan også være vores unge, som øh.. har haft cutting tæt inde på leivet øh.. eller stadigvæk er selvskadende af anden grad øh.. de sidder heller ikke derude og snakker om deres cutting, det er så privat og jeg tænker også, at det er i hvert fald noget vi er OBS på, at hvis der pludselig sidder piger, der hele tiden snakker om det, snakker om det og snakker om det, at.. at når vi sætter piger sammen, som kan have

tilsvarende problemer, men egentligt ikke ved det om hinanden, så er det jo heller ikke der, jeg går hen og siger "for resten øh.. piger, mød den nye pige, I skærer begge to i jer selv", det gør man ikke som professionel.

I: Nej.

R2: Faktisk så er det tit øh.. noget man tager i én til én timerne sammen, fordi at det er op til pigerne selv, hvad de har lyst til at dele med hinanden derude. Det er ikke mig der skal sidde og afsløre noget om en anden pige.. det ville være nedværdigende og det ville være udleverende, og det er ikke værdigt.. det er ikke værdigt for nogen.. det er op til dem selv, at komme dertil, hvor de har lyst til at fortælle noget om sig.

I: Ja. Oplever du nogle gange, at de ikke har lyst til at dele det?

R2: Ja. Fordi, det er ikke der de er mere. Så hvis det er en del af det, de har lyst til at lægge låg på, eller som de har en terapeut at snakke med det om, så er det ikke derude de sidder ret meget og taler om dét, fordi det er ikke vigtigt. Det er ikke vigtigt.

I: Nej.

R2: Og nogle gange popper det op, særligt når de begynder at føle sig trykke i gruppen, at så kan det godt være at de fortæller lidt om sig. Altså.. men nødvendigvis ikke graden af "ja jeg har også prøvet at snitte lidt i mig selv" og "ja, jeg har også røget en masse hash" eller et eller andet. "Nå men gør du stadig det?" "nej, det gør jeg ikke", nå så det.. det er egentligt op til dem selv, hvor meget de har lyst til at udlevere, ikke.

I: Ja.

R2: Og jeg synes, at jeg møder en stor respekt for de andre piger, det er ikke dem. De spørger nysgerrigt, men hvis én siger det har jeg ikke lyst til [at fortælle om], fair nok altså. Det er igen det, det er en kultur, som de selv er med til at oppebære. Hvordan er det vi respektere og anerkender hinanden i det vi har været i.

I: Ja. Hvad sker der så, når pigerne de ikke længere har brug for at være i pigegruppen? Hvad oplever du så at der sker?

R2: Uh, det er jo svært at sige, fordi det har jo kun været i gang i et år. Præcis et år, ikke. Men øh.. men de, som er blevet afsluttet øh.. det afsluttedes jo også vos. Så det vil sige, at vi har jo ingen kontakt i den forstand, medmindre de selv tager kontakten eller kommer i huset eller noget.. men min fornemmelse er, at de er godt på vej. Øh.. ja.

I: Ja, fordi nogle af pigerne fortæller at det er blevet en naturlig del af deres hverdag, men hvad sker der så, når den del ikke er der mere?

R2: Ja, men som jeg sagde før, det der med.. når de starter, så begynder vi allerede.. jeg vil gerne være en primær voksen i 14 dage, maks en måned og så begynder vi jo allerede at skulle ud til netværket osv. Og det er jo derfor, at det er vigtigt, at når de er hos os, så er det klart, så bliver deres hverdag eller deres fritid også i huset. Øh.. men for os er det vigtigt, at de hele tiden har en anden fritid, så de også har noget andet at give sig til, at de stadigvæk har nogle andre relationer, fordi ellers så bliver det for sårbart for dem og når de så stopper i huset, så vil de føle endnu et svigt. Så det skal gerne være dem, der slipper os, fordi det går godt og ikke os der slipper dem og siger nu må du fandme klare dig selv. Fordi det har de oplevet nok øh.. og mange af dem, når vi slipper dem og jeg siger til dem, at jeg kan mærke eller "ved du hvad, jeg kan mærke, at du er ved at være klar, til at klare dig selv". Jeg har ikke oplevet en ung endnu, der har sagt at det er hun slet ikke enig i, fordi de kan godt selv mærke det, fordi vi gør meget ud af hele tiden at fortælle, når vi kan mærke de små fremskridt fremadrettet, ikke.

I: Ja.

- R2: Og jo mere de mestrer.. vi kan aldrig vide, om en ung træder et skridt tilbage, men det gør alle andre unge mennesker også, så der er jo ingen forskel. Livet er jo ikke kun lyserød lagkage øh.. det er altså også engang imellem bare at stå op på en grå november morgen, og synes at det er træls det hele. Men jeg har ikke mødt en ung endnu, som siger at hun slet ikke er enig i, at hun afsluttes her. Øh.. og det er vigtigt også, at det er dem der får lov at slippe, så de føler igen, at det er dem der har taget en beslutning.
- I: Ja.
- R2: En beslutning om at jeg er klar, jeg vil gerne selv, jeg kan stå på egne ben, ja. Og de får jo også at vide, hvad der er rundt om dem af alle mulige hjælpeinstanser og fritidsinteresser og ting de kan udfylde deres hverdag med og få støtte fra, samtidig med ved de jo også, at de til enhver tid kan gå op til deres rådgiver og tage en snak, hvis de synes at de kan mærke, at de har brug for et eller andet igen.
- I: Ja. Hvordan er det egentligt, fordi jeg kunne høre at der var tre der afsluttede i tirsdags?
- R2: Ja.
- I: Hvordan, altså.. er det en fejring eller er det trist, eller hvordan foregår det?
- R2: Øh.. vi øh.. vi holdt faktisk afskedsmiddag for den ene af dem, fordi det er en fejring af at øh.. de skal ikke, vi har fra starten sagt, at jamen det er ikke sådan, at det skal være en trist dag at stoppe i huset øh.. ikke fra vores side øh.. de andre piger kan godt tænke ej nu kommer hun ikke mere, fordi alle har en rolle og alle har en plads i huset, så selvfølgelig kommer der et tomrum og det er egentligt også vigtigt for en ung at vide, at man har haft en vigtig rolle.
- I: Mmm.
- R2: Øh.. og det der med at have et værd, at selvom at jeg stopper, så bliver det hul ikke bare fyldt af en anden, det var mit, det var min plads, det var min rolle, det var mit øh.. sted øh.. og min tid. Men det er da en fejring af, hold nu kæft jeg er blevet så dygtig, jeg kan selv. Det skal da til enhver tid fejres positivt, at jeg bare er en almindelig borger.
- I: Ja.
- R2: Jeg er bare en almindelig ung, der skal ud og bo selv, lære selv, være selv øh.. og mestre selv. Øh.. det kan da godt være, at de andre de sørger lidt øh.. de andre piger, men de har Facebook og de har Instagram, de SMS'er sammen, de ringer sammen, de er sammen i weekenden, de fester sammen i Varde, og så videre så.. Varde er jo en minilandsby når det kommer dertil, så de, de er i hvert fald aldrig alene, hvis de ønsker at være sammen. Ja, men der vil altid være sådan lidt en sørge stemning fra de andre piger, fordi at de har nogle andre relationer til hinanden, end jeg har, end vi har, ikke.
- I: Ja.
- R2: Men det er klart en fejring. Ja, for søren da.
- I: Mmm.
- R2: Ja og det skal altid, altså det håber jeg altid vi vil huske, at det er, det er en lykkedag altså.
- I: Ja, ja. Jamen så har jeg faktisk ikke rigtig mere.
- R2: Helt i orden.
- I: Mange tak for hjælper.
- R2: Ja, selv tak.

9.3.3 Transcription 3: Interview with Contact Person 3

R7: Female, 48 years old.

I: Interviewer

I ask for permission to record the interview, which she accepts.

I: Ja, men det det går ud på det her jeg er i gang med, det er at jeg synes det er meget spændende, det her med, når I som kontaktpersoner kommer og hjælper de her piger, hvad det gør ved deres position i samfundet. Altså hvad sker der med de sociale relationer de har uden for kommunen.

R3: Ja.

I: Ja og det synes jeg er meget interessant og derfor kunne jeg godt tænke mig at snakke lidt med dig.

R3: Ja.

I: Og det første spørgsmål, det er til din alder?

R3: Jeg er 48.

I: Ja, og hvor længe har du arbejdet som kontaktperson?

R3: Det har jeg gjort i snart 8 år.

I: Okay og hvor længe har du været tilknyttet pigegruppen?

R3: Jamen det har jeg været.. der var nogle før mig øh.. der var én der gik fra, fordi hun fik andre opgaver og så var der én som sagde sin stilling op, og så kom jeg på.

I: Ja.

R3: Og hvornår var det nu.. har det været i foråret engang.. jeg tror det har været omkring Marts.

I: Ja og havde du mødt nogen af pigerne inden da?

R3: Nogle af pigerne havde jeg i forvejen øh.. så de ville så overgå til pigegruppen, i forbindelse med at jeg også overgik altså, skulle der over og andre af mine sager blev afsluttet eller fik andre kontaktpersoner, ja.

I: Okay, ja. Og hvilke opgaver består dit job af?

R3: Hvad mit job, hvilke opgaver?

I: Ja.

R3: Jamen jeg ser det som, at den består af to ting. Den på mange måder, består den af det af almindelig kontaktpersons arbejde, som er.. er praktisk hjælp, køre til og fra møder øh.. hjælp til at komme i skole øh.. og hjælp til at snakke om de ting som er svært.

I: Okay.

R3: Være et talerør for den unge i forhold til forældre eller andre øh instanser. Og så består den i, at øh få pigerne ind i gruppen øh.. hvor de så øh.. kan få gavn af den gruppedynamik der er og få gavn af hinanden. Hjælpe dem med at skabe et netværk i gruppen.

I: Ja.

R3: Øh.. så det er lidt.. det er lidt både gamle kontaktpersons arbejde, men også pigegruppe arbejde, ikke.

I: Ja. Og har du nogen som ikke er med i pigegruppen?

R3: Nej.

I: Nej, okay. Og hvor meget står du til rådighed for de her piger?

- R3: Jamen jeg har en ansættelse, der hedder at jeg skal stå til rådighed 24/7, hvis opgaven kalder på det.. men.. ofte altså, som udgangspunkt, så er der en rådgiver, som skal beslutte, at jeg skal gøre det.
- I: Mmm.
- R3: I en given periode, men så har vi nogen, som øh måske har det dårligt i en periode, og så går vi sammen med vores nærmeste leder eller rådgiver, og så kan vi selv tage initiativ og sige, jamen der er én der har et massivt misbrug øh og en weekend er rigtig lang, så det er vigtigt, at det.. eller vi tænker, at det er vigtigt, at den unge øh får et besøg eller to i løbet af weekenden.
- I: Ja.
- R3: Og det bliver så clearet med chefen og rådgiveren, ikke.
- I: Okay. Og hvordan oplever du arbejdet med den her pigegruppe?
- R3: Jamen øh.. vi skulle lige have det op at stå sådan ordentligt og nu synes jeg faktisk, at jeg ser en rigtig, rigtig god øh effekt af den, som man ikke kunne have opnået ved almindelig kontaktpersons arbejde og det er blandt andet at øh.. jeg havde en ung pige, som havde rigtig, rigtig svært ved at gå i skole og havde rigtig svært, ved at beslutte sig til, hvilken skoletilbud hun skulle have og så øh.. kom hun så ud på produktionsskolen og der var en af vores gamle piger, altså der var en pige fra pigegruppen, som hun kendte og hun var rigtig god til at få hende rigtig godt i gang, og jeg tror ikke, at hun ville have haft den samme succes med skolestart, hvis ikke det var fordi, at hun havde en rigtig god relation til én ude fra gruppen af.. og så kunne man sige, kunne en veninde have gjort det samme, ja måske, men øh.. det at de kender hinanden og kender hinandens udfordringer øh gør at øh.. og at de bliver guidede, både i deres egne problemer, men også i.. i deres fælles problemer, eller.. i de ting som er fælles udfordringer, kan man sige at der er en gruppe, der kan have de samme slags udfordringer, så kan de støtte hinanden i det.
- I: Ja.
- R3: Så, så.. hvad er det det hedder, så deroppe tror jeg faktisk, at det var en stor fordel, at de kendte hinanden. Så har vi haft nogle, som øh.. når man har en kontaktperson, så knytter man sig rigtig, rigtig meget til den kontaktperson, så kan man få nogle af de samme følelser i spil, som man har hos øh.. en primær omsorgsperson, altså en forælder eller bedsteforælder eller hvem man nu, som man holder af, og nogle af de følelser kan være, at man nødig vil skuffe den person, så der kan være nogle ting, som man synes man kan snakke med [kontaktperson] om alt, men så er der også nogle ting, hvor man måske vil sige "ej, det har jeg egentligt ikke lyst til at sige til [kontaktperson], at jeg er kommet til at ryge hash i weekenden, fordi så ved jeg, at hun bliver ked af det" eller ikke ked af det, men.. "så ved jeg at hun bliver skuffet over mig, eller jeg tror at hun vil blive det" og så kan man faktisk snakke med den anden voksen. Det har vi set et par eksempler på, hvor der er én, der har snakket med mig om noget, som hun lige skulle afprøve inden hun snakkede med sin kontaktperson eller én af mine, som har snakket med en anden voksen. Der tænker jeg egentligt, nå men øh.. der kan man se, fordelene ved at vi er flere voksne. Altså man har én man knytter sig meget til og andre, som man også kan bruge, på forskellige grader.
- I: Ja okay. Og hvilken rolle, ønsker du at have for pigerne?
- R3: Jamen altså, der er jo helt specifikke retningslinjer for hvilken rolle vi skal have, og det er jo at man skal være en voksen, som de kan have tillid til og som de kan sparre med og få råd og vejledning ved.. og det er sådan set den rolle jeg gerne vil have.

- I: Okay.
- R3: Jeg vil gerne opnå deres tillid og få en rigtig god relation, men jeg vil heller ikke.. helst heller ikke være én som de bliver afhængig af, fordi at min opgave er jo.. i det øjeblik at jeg kommer på en sag, så er min opgave, at gøre mig.. gøre det sådan, at jeg kan undværes. Hvis det giver mening.
- I: Ja, okay, ja.
- R3: Så jeg skal hele tiden arbejde på, at de bliver så godt selvhjulpne, at jeg kan komme af sagen igen. Så jeg skal både.. jeg skal både skabe en relation, men jeg skal også sørge for, at.. at de bliver så selvhjulpne, at jeg ikke behøver at være der mere, efter en given periode.
- I: Ja, og hvordan kan du gøre det? Altså at de bliver selvhjulpne?
- R3: Jamen, og det er jo også det som.. som vi arbejder ud fra generelt, det er, at vi skal jo øh.. finde ud af hvilket netværk de har og hvem i netværket kan overtage nogle af de opgaver vi har, eller at de bliver styrket så meget i det, at de slet ikke har brug for hjælp i de forskellige udfordringer.
- I: Mmm, okay. Og oplever du også nogle problemer i samarbejdet med de her piger? Både mellem dig som kontaktperson og pigerne, men også i blandt pigerne.
- R3: Ja, altså nu er det jo unge piger vi har, som øh.. som har alt det her pigefnidder, der er blandt piger generelt og øh.. de her piger har så forskellige udfordringer, der gør at de måske ikke altid løser deres konflikter optimalt, det gør teenage piger sjældent, men vores er så tit mere sårbare i deres eget selvværd og selvtillid og i forhold til øh.. svigt de har oplevet, der gør at det kan være sværere at tilgive hinanden for ting de har gjort. Så, så der er tit.. der er tit, hvor vi skal hjælpe dem med at øve sig i, hvordan øh hvordan de får løst indbyrdes konflikter.
- I: Okay.
- R3: Og prøv lige at sig spørgsmålet igen.
- I: Om du også oplever konflikter med dig som kontaktperson og pigerne?
- R3: Ja ja, jamen jeg siger jo tit noget, altså jeg.. og det snakker jeg allerede med pigerne om fra starten af, jamen nogle gange så siger jeg noget, som I bliver sure over øh.. fordi I måske ikke er enige. Jeg kan have en holdning til hvordan I skal leve jeres liv og det er ikke sikkert, at I er enige, men jeg gør det, fordi at jeg mener, at det er den bedste måde jeg kan hjælpe jer på. Det er fx at øh.. så kan de have en eller anden kæreste og så kan jeg sige, at "jeg synes faktisk, at det er en rigtig dårlig idé med den kæreste, fordi jeg oplever, at han er en usund relation for dig, fordi der sker det, det, det, det og det når I er sammen" og så kan hun godt sige "fuck dig, det er mit valg, det skal du sku da ikke blande dig i" .. "nej nej, men det er bare min mening".
- I: Ja.
- R3: Eller.. altså af den slags og det opstår selvfølgelig hele tiden, fordi at vi også både udfordre dem og på en eller anden måde også provokere dem i, at de skal foretage nogle valg, som er sunde for dem selv og så bliver man jo, når man, når man bliver presset, det er jo noget med at skulle presse dem, på den rigtige måde, men hvis man bliver, altså når man er presset, så bliver man jo tit sur, men så har jeg, jeg har aldrig oplevet at øh.. at vi ikke kan blive gode venner igen, fordi relationen er bygget solidt op, så kan jeg også sige de her ting, måske kan jeg faktisk nemmere sige det, end deres forældre kan, fordi jeg ikke er så tæt på.
- I: Ja okay, så er det en fordel der, at I er flere kontaktpersoner ind over?

- R3: Ja, det kan det også være. Hvor der er en der kan blive sur på mig og øh.. så kan, så kan en anden voksen gå ind eller [kontaktperson] går ind og øh.. måske snakke om, hvad sker der lige mellem dig og [kontaktperson].. så det er også en fordel.
- I: Mmm, okay. Og så vidt jeg kan forstå, så har I også oplevelser uden for huset med pigerne.
- R3: Ja én til én tid.
- I: Oplever du fx hvis I er ude at handle eller et eller andet, at pigerne kan ændre adfærd? Øh fra når du har dem i huset og til at de kommer ud?
- R3: Øh.. jeg forestiller mig, at du er.. prøver at bevæge dig ind i på det, at man er sammen med en kontaktperson i det offentlige rum.
- I: Mmm.
- R3: Ja, øh jamen der er nogen.. af og til så oplever jeg, og jeg har en pige, som jeg havde svært ved at skabe en relation til, eller jeg havde ikke svært ved at skabe den, da jeg først havde fået kontakt til hende, men hun blev ved med at undgå de første aftaler med mig og mødes med mig, fordi hun havde ikke lyst til at være en kommune pige øh.. der er nogen kontaktpersoner, de kører altid i kommunebiler, hvor der står Varde kommune på, jeg bruger altid min egen private bil øh fordi jeg er også ansat til, altså i tidernes morgen, er jeg ansat til at jeg skal bruge min egen bil.. men hun sagde nemlig "jeg er så glad for, at du ikke kører i en kommunebil, fordi jeg har ikke lyst til, at der er nogen der skal se at jeg sidder i en kommunebil".. så der er nogen, nogen som, altså som det betyder.. øh.. som tænker over det, at de.. at de ser sig selv som en person der har problemer, fordi jeg er sammen med én fra kommunen, at det gør noget ved dem og at andre ikke må se det.
- I: Okay og oplever du så at de gør noget eller ændrer sig?
- R3: Øh nej, jeg har egentligt ikke oplevet altså, fordi at det er ikke så tit, at vi er sammen med nogen øh.. af deres netværk og hvis vi går ude og handler, så kan folk ikke.. altså der er tit at der er folk der tror, at jeg er deres mor, så der kan sige, at i kraft af at jeg er så meget voksen, at jeg kunne gå for at være deres mor.. altså jeg er ikke en voksen på 32 fx, som, hvorfor går du med sådan én person? Og jeg er heller ikke en voksen på 67.. altså jeg er en voksen, der kan gå for at være.. altså det er tit, hvis vi er inde at handle, så kan man se på folk, som vi betaler til, at det er dét de tror vi er.
- I: Ja.
- R3: Øh.. og det.. mange af dem, når de så får at vide.. altså når de har opnået en god relation og de er glade i det de er i, men så hvis der er nogen der ringer til dem, så siger de "jamen jeg er sammen med min kontaktperson" og så snakker de bare videre.. øh ligesom at det er den mest naturlige del i deres liv.
- I: Okay og er der nogle ting, som du tager hensyn til?
- R3: Jamen det er fx ikke at køre i en kommunebil eller øh.. øh hvis vi står i en situation, hvor der er nogen der tror, at jeg er deres mor, så siger jeg ikke, at jeg er en kommunedame. Så lader jeg bare de her mennesker tro på, at det er sådan det er, fordi vi ikke skal til at snakke om det.
- I: Okay.
- R3: Så.. så det ikke bliver synligt, kan man sige. Eller.. også bare have et helt naturligt øh.. altså, altså være et helt naturligt.. altså jeg er [navn], jeg bruger selvfølgelig de pædagogiske redskaber, som jeg har, men et af mine redskaber er også at bare være mig og ikke være alt for pædagogisk, fordi så vil andre tænke, at det er en mærkelig måde jeg

snakker til hende på måske øh.. plus at man også får bedre fat i pigerne eller de unge generelt, hvis man er øh.. naturlig og bruger sig selv og ikke er alt for pædagogisk.. så er det bare sådan "åh fuck dig, det der pædagog pis, det gider jeg ikke at høre på" øh.. så, så skal man være sådan, bare sig selv.

I: Nu er det måske et svært spørgsmål at svare på, men har du gjort dig nogle tanker omkring, hvordan du tror de øvrige borgere i Varde ser på de her piger?

R3: Øh.. jamen jeg tror det er, at det er næsten lige så forskelligt, som der er mennesker. Øh.. jeg oplever at hvis jeg, jeg kan sige at hvis jeg.. hvis der er nogen der spørger mig om hvad jeg laver, og jeg så fortæller, hvad det er jeg laver.. så er der nogle som er øh.. er meget sådan medfølelse og siger at det er synd, at der er så mange unge mennesker, som har det så dårligt.

I: Mmm.

R3: Og andre som siger at de skal kraftedeme også bare lære at opføre sig ordentligt, så det er sådan lidt de to modpoler der er, ikke.

I: Okay, og har du oplevet, at der har givet udtryk for, at de ser negativt på dem?

R3: Jamen ikke.. altså jeg snakker jo aldrig med nogen specifikt om de sager jeg har, men jeg kan sige, at jeg arbejder med socialt belastede børn og unge, som har været i noget misbrug eller kriminalitet osv osv.. og der kan godt være nogen, som siger, jamen der godt kan have en negativ holdning til den type unge. Øh.. men jeg har ikke oplevet, at jeg har været i en social sammenhæng og der er nogen der har vidst, at den unge jeg var sammen med, var en af mine kontakt unge, at de så har været øh altså vist negativ adfærd overfor dem.

I: Okay. Og det her med, at du ikke vil have at det er synligt, er det noget du gør for din egen skyld eller er det noget du gør for pigernes skyld?

R3: Det gør jeg for pigernes skyld, altså jeg er jo på arbejde, jeg er glad for mit arbejde og stolt af mit arbejde, så jeg har ikke noget problem med, at der er nogen der kan se, at jeg er ude og gå med en af mine unge. Så, så det er for at den unge ligesom.. kan føle at, at.. at det ikke er noget som man skilter med, hvis det er det de har lyst til. Der er også øh.. som, du ved, hvis jeg møder dem ude på gaden og jeg ikke har tid med dem, så kan de godt råbe "Hej [navn]" altså at de selv skilter med det, eller piger eller unge som jeg har haft før øh.. som ser mig i gadebilledet eller der er også unge, der bliver ved med at kontakte mig, selvom jeg er afsluttet sagen.. ellers altså ikke kontakte mig sådan på den måde, men som måske også giver udtryk for, at de gerne vil have, at man skal blive ved med at have en eller anden kontakt og det kan vi selvfølgelig ikke, øh.. på den måde, men man kan selvfølgelig altid være sød og imødekommende og virke interesseret, og det er man jo selvfølgelig også i de unge, som man har givet slip på, ikke.

I: Ja, og hvad oplever du så at huset kan give pigerne, som de måske ikke har mulighed for at få ude i samfundet?

R3: Jamen det er et rum, hvor man er sammen med ligesindede og et rum, hvor man kan øve sig øh i de udfordringer man har og hvor man kan blive guidet og hvor der hele tiden er fokus på, at de på en eller anden måde også selv.. altså de bliver både guidet og de bliver også guidet i selv at skulle øh.. altså i forhold til vores empowerment, at de selv skal være ansvarlige for deres egen øh.. deres eget liv og deres egne valg, så.. så på en måde, så kan man, nogle gange føler vi måske, at de får et råd, som de måske har stor glæde og gavn af, fordi det giver lige mening og andre gange så kan de sige "jamen det du siger,

det hjælper mig ikke” ”nej, fordi jeg vil faktisk gerne have, at du selv skal komme frem til hvad du selv mener og tænker, ikke” .. så det er den der form for guidance, der er i det.

I: Ja.

R3: Men det er det der rum, jeg har nogle som siger, at det er et pusterum.. det er mit sted, hvor jeg kan være mig selv øh.. og så det, at de har hinanden øh.. det at man ikke, jeg oplever faktisk, det er sådan min egen personlige holdning, at den måde, at man skal inkludere alle som har udfordringer øh.. i alle de normale, altså skole, fritidsaktiviteter osv. Vi skal være inkluderede og inkluderede øh.. fordi så er vi alle sammen lige, men nogle gange, så ser jeg unge mennesker, som faktisk føler sig ekskluderet i normal samfundet eller normal skole eller normal fritidsjob tilbud, fordi de ikke magter at være der, på lige vilkår, med de almindelige unge.. så det gør faktisk, at deres følelse af selvværd og af ikke at høre til, bliver større, end hvis man har en gruppe, hvor man føler at man hører til.. fordi sådan er vi også alle andre som mennesker. I min fritid er jeg sammen med folk, som har nogenlunde de samme fritidsinteresser eller samme politisk holdning eller livssyn eller et eller andet, dem føler jeg mig bedst tilpas sammen med.

I: Mmm.

R3: Så, så ville jeg måske føle mig.. øh.. jeg kan begå mig i de fleste samfunds relationer, men jeg vil selvfølgelig søge det, der hvor jeg føler mig bedst tilpas. Det giver mig mest, der hvor jeg føler at jeg bliver værdsat, der hvor jeg føler, at der er andre, der kan bruge det jeg har at byde ind med og det er det samme for dem. Så, så hvis man er øh.. man har så mange udfordringer og så bliver man smidt ind i en klasse, fordi at nu skal man være ligesom de andre, man er ikke ligesom de andre, så derfor synes jeg det er vigtigt, at man har et sted, hvor man føler sig velkommen og værdsat lige som den man er.. og det er derfor, jeg synes det er vigtigt, at vi har som kommune, at vi byder ind med at have, det er selvfølgelig, jeg ved godt at den politiske og den ledelsesmæssige holdning er at de skal inkluderes og de skal være så meget med i normal samfundet, ja det skal de også, men de skal også have et sted hvor de kan øve sig og de skal have lov til at øve sig længe og de skal have lov, til at føle sig helt sikre, før vi smider dem ud i noget, fordi så starter man bare på fodbold og så føler man sig bare udenfor og så isolerer man sig bare igen og så er vi tilbage igen.

I: Ja, og oplever du, at der nogle gange er nogen i pigegruppen som føler sig udenfor, fordi de fx har nogle andre udfordringer?

R3: Ja

I: Okay og hvad gør I for at imødekomme det?

R3: Jamen det kan være fx skoletilbud, at de føler sig udenfor i skolen, fordi at øh.. at de jo ikke.. de kan ikke koncentrere sig og øh.. de øh.. de andre unge har hørt ude i byen hvem de er og hvad de har lavet, så der er nogle der tager afstand fra dem fx øh.. så har vi et tæt samarbejde med skolen, om hvordan skolen bedst muligt kan, kan sørge for.. jeg havde en ung, der startede på en ny skole og øh.. og der følte hun sig ikke ordentligt budt velkommen og så fik jeg en snak med læren, jamen når børn i de helt små klasser de starter på Brorson skole, så får man det der hedder en skoleven, der skal hjælpe én med at få én ind i skolen og vise alle steder og hvem man kan SMS'e med, hvis man ikke lige ved hvilke lektier man har for og sådan.

I: Mmm.

R3: Og øh.. så foreslog jeg, at den her pige om læren måske kunne se, om der var én i klassen, der kunne være en slags skoleven, for at få hende øh med i det fællesskab der var. Det

kunne være et eksempel på, hvordan at man samarbejder med skolen, for at få dem til at føle sig mere velkommen.

I: Okay, men oplever du sådan i pigegruppen, at der er nogen der føler sig udenfor? Jeg tænker det her med, at de har forskellige udfordringer?

R3: Nej, egentligt ikke på den måde føler sig udenfor øh.. der kan være nogle, som har nogen.. nogen.. hvad kan man sige.. nogle tanker om, at de ikke har lyst til at være der, fordi at.. at de tænker, at de ikke har noget tilfælles med de piger der er der. Øh, men det er gerne en opstart, indtil de kommer ind øh.. og så kan der være indbyrdes konflikter, der gør at der er nogle, der trækker sig eller ikke føler at de har lyst til at komme der og så føler dig udenfor. Det er mere på den måde.

I: Ja, okay. Oplever du, at huset kan have en negativ indflydelse på pigernes sociale relationer uden for pigegruppen? Når de nu er ude i pigegruppen så tit.

R3: Jamen nu er vi jo ikke på samme måde som drengegruppen.. jeg ved ikke, om du har haft med drengegruppen at gøre også.

I: Nej, det har jeg ikke.

R3: Nej, hvor.. hvor vi ligesom, vi prøver ligesom at.. vi arbejder meget ud fra, at som minimum så vil jeg gerne have at mine piger kommer en gang i ugen, og hvis der er nogen som har fx øh.. fritidsaktiviteter og arbejde og kæreste og veninder, så skal vi jo ikke tage dem væk fra det der er normalt og få dem ud til os, men de skal til gengæld også bruge det, fordi ellers så er der en anden der kan få glæde ud af det.

I: Ja.

R3: Øh.. plus at jeg bliver nødt til også at have en fornemmelse af hvor er min unge henne.. men.. men vi kan også være large.. så er der nogle og de har lige taget knallertkørekort og det bruger de enormt meget tid på, så har de ikke så meget tid til at komme ude ved os, jamen så skal de sku tage deres knallertkørekort. Altså vi skal jo ikke afholde dem fra deres normale liv øh.. og så er der nogen der kan sige i perioder "jamen" de har gang i et eller andet og de har måske slet ikke lyst til at være der og så trækker de sig lidt selv, men så prøver vi at drage dem med ind igen. Men jeg synes egentligt, at dem der har rigtig meget brug for det, de kommer også rigtig meget, de søger det selv. Så kan vi have en, jamen hun har rigtig meget brug for det i nogle måneder og kommer hele tiden og så begynder det at gå godt og så trækker hun sig lidt, så giver vi rum til, at hun kan trække sig også. Men samtidigt, skal vi jo, altså så bruger vi måske én til én tid eller forlanger at de kommer, men det er forskelligt fra person til person, for der er nogen, hvor man kan sige "det er okay, at du ikke kommer de næste tre uger, fordi at jeg ved, at du har gang i en helt masse ting, så er det godt for dig, så er det også fint".

I: Okay, og er du som kontaktperson opmærksom på, at de har nogle relationer udenfor kommunen og udenfor pigegruppen?

R3: Ja, altså for det er jo igen, som jeg startede ud med at sige, at man skal gøre sig, gøre det sådan at de kan undvære én igen. Øh.. nogle gange så kan jeg også finde på.. øh.. altså vi laver ting sammen, men jeg har også nogle gange haft sager, hvor jeg så siger "jamen nu inviterer vi én, er der én i din omgangskreds, som du har lyst til at lave noget sammen med? Har du lyst til at den her relation skal styrkes?", at vi så kan invitere en veninde med til at lave noget, som ikke er i gruppen, men bruger fx én til én tid og siger "jamen så inviterer vi [navn] med, fordi du gerne vil have styrket den relation, så kører vi til stranden eller et eller andet og så kan vi invitere [navn] med og spørge hendes forældre om det er okay, at hun kommer med"

- I: Mmm, okay.
- R3: Så at man ligesom også prøver på at styrke, eller man snakker måske med klasselæren om, at min ung snakker enormt varmt om en eller anden i klassen, kan du måske sådan lidt diskret sørge for, at de kommer i gruppearbejde sammen eller sådan et eller andet. Så kan man gøre sådan.
- I: Ja, okay. Og hvordan oplever du det her med, du sagde jo at der var nogle der havde været i misbrug og nogle der havde været selvskadende og hvordan oplever du det her med, at sætte så mange sammen, som har forskellige udfordringer?
- R3: Jamen det kan være en udfordring, ja. At vi har haft én i gruppen, hvor mor.. øh.. synes at det var overvældende og at mor ikke synes, at den her pige passede ind sammen med de andre og så blev pigen taget fra gruppen igen, fordi at mor kunne slet ikke rumme, at der var piger med misbrug og som var længere fremme, fordi vi.. vi har jo nogle piger, som er stille piger og har lavt selvværd og isolerer sig meget og har ikke ret meget netværk og så har vi nogle af de der meget frembrusende piger, som øh.. som har en stor bekendtskabskreds, men en lille vennekreds, som måske er ude i nattelivet og drikker og har misbrug og mange forskellige fyre og sådan noget, og der kan man sige at de her to typer unge, ville jo ikke møde hinanden ellers og det gør de hos os. Men der har jeg nogle af den ene slags og den anden slags og der har jeg en af dem, som er meget frembrusende som siger jamen "ej hende der, hun er bare den bedste i verden, fordi at øh hun er sådan over for mig og det kan jeg rigtig godt bruge og jeg har behov for at snakke med hende, når jeg har det sådan", fordi de er forskellig typer piger og øh og så nogle af de stille piger, jamen øh så kan de egentligt godt se, den der gå på mod som nogle af de frembrusende piger kan have, kan også, kan også gøre at øh at det kan de måske også bruge noget af, ikke.
- I: Ja. Oplever du også udfordringer med at sætte flere sammen, som har samme udfordringer, som fx misbrug?
- R3: Jamen det ved jeg ikke.. vi har været utrolig heldige. Vi har en, to, tre, fire, som har været i forholdsvis massivt misbrug, som øh.. som nu er øh.. der er én, hun har været 2 måneder stoffri, én fem måneder stoffri, én har også været flere måneder stoffri.. og så har vi én, som on and off, hun vælter lige nu, men øh.. så jeg synes egentligt, jeg har én af mine piger, som har været stoffri i de her to måneder, hun oplevede, da hun besluttede sig for at nu ville hun.. hun kom ind til os og til at starte med "jeg gider fandme ikke alt jeres pis og jeg er ligeglad" og så valgte hun alligevel at sige, at "jeg tror faktisk, at jeg vil stoppe" også fordi at hun vil så tage kørekort og så sagde jeg til hende "helt ærligt, du kan da ikke tage kørekort og så være skæv, så jeg vil anbefale, at du først tager kørekort, når du er stoffri" "jaaaa, jamen det er der ikke nogen der lægger mærke til". "Nej, men du kan faktisk miste, hvis du tager dit kørekort og du bliver taget i dag når man er skæv, jamen så kan du miste dit kørekort og du kan også få sådan at der kan gå.. hvis nu din kørelærer finder ud af, at du er skæv, jamen så kan der jo måske gå lang tid før du kan.. jeg synes ikke at du skal tage kørekort lige nu, jeg synes faktisk at du skal vente" og så var det jo sådan en dobbelt motivation agtig, men hun oplevede så, da hun stoppede med at ryge hash, så mistede hun de venner hun havde, fordi det fællesskab øh var baseret på det, og der er hun så begyndt at være lidt sammen med en fra gruppen af, fordi at de sammen ligesom kan styrke hinanden i at det er svært og man mister, man mister sine venner og sit fællesskab, man har abstinenser nogle gange øh, man oplever at øh omverden tror, at man stadig har et misbrug og de prøver at presse én til at ryge, man oplever at øh, at

man har et rygte der hedder, at man bare er en eller anden fucking hash junkie eller et eller andet og man bliver ved med at have det rygte, også selvom man er stoppet.

I: Mmm.

R3: Fordi at man skal ud og bevise, jamen jeg ryger faktisk ikke mere, så de kan, så de kan støtte hinanden i nogle ting som de oplever.

I: Så det kan være en motivationsfaktor?

R3: Det kan det også og der kan også være nogen, som øh.. jeg har også oplevet, at der er en der, hvor vi har én der er helt vildt oppe at køre og ryger rigtig meget og som bare snakker om det hele tiden, så er man sådan fuldstændig optaget af det hele tiden og hver tanke man får, drejer sig om det eller det eneste man kan snakke om er at man "var fucking skæv i går man altså med [navn] og vi røg bare en bong og nu skal jeg ud og" altså man har det bare sådan lidt, at der er andre der ikke har lyst til at høre om det, fordi det er ikke der de er.

I: Nej.

R3: Og så må man tage en snak med den pige "ved du hvad, de andre de prøver faktisk på at lade være og de gider ikke at høre på dit lort. Du kan snakke med mig om det, du kan bare sige [kontaktperson] skal vi lige sætte os ud på bænken, jeg har lige brug for at snakke om det her eller et eller andet, men de andre har måske ikke brug for at høre det" eller også så siger de andre måske "vi gider kraftedeme ikke høre på dit hele tiden altså, så snak dog med nogle andre" og hvor de også regulerer med hinanden.

I: Ja okay.

R3: Og det er jo også det der er godt, fordi jeg kan sidde og sige alt muligt, men det som andre unge siger, kan ofte have en større effekt, end det som en voksen siger.

I: Og oplever du at de her piger, også ser hinanden uden for pigegruppen?

R3: Ja, nogle får tætte venskaber øh nogen øh holder en netkontakt øh og andre det bliver sådan øh vi kan sætte os ned på McD-agtigt øh og nogen, altså nu har vi ikke haft så forfærdeligt mange der er stoppet, fordi vi har ikke kørt så længe men øh.. hvis jeg går med nogen, som er i gruppen og møder nogen som har været i gruppen så "hej" og "dav" og sådan noget, altså.. så jeg tror at.. at hvis man selv vil det, have kontakt med dem man har været i gruppe med så øh.. så kan man have det.

I: Okay og hvad oplever du at der sker, når pigerne de afslutter pigegruppen?

R3: Jamen det kommer jo an på hvordan man afslutter det.

I: Okay.

R3: Øh, hvis man afslutter, fordi at der er nogen der mener, at det er det man skal øh.. så kan man godt risikere, at.. de måske ikke selv synes, at de var færdige med det og så kan de måske få tilbagefald eller.. eller de kan blive.. altså blive ved med at skrive eller sende SMS'er til deres kontaktperson eller nogle af de andre piger, men hvis det er nogen som.. altså nu har vi nogen, der er startet på gymnasiet og en der er startet ude på campus og vi hører aldrig fra dem. Det er helt tydeligt, at de er bare godt på vej og øh de er bare et andet sted, de er bare klar til at øh, at øh komme videre.

I: Ja. Og hvordan forbereder i pigerne på, at I ikke længere vil stå til rådighed?

R3: Jamen altså, det.. når der bliver.. når man begynder at snakke om, at de ikke længere skal være en del af gruppen mere, så vil de jo få at vide, at det kommer til at [mumlen], selvfølgelig hvis der er nogen, som er usikre i og kede af at skulle miste én, jamen så er det jo noget med at sige "jamen så kan du jo fx bruge de andre piger til det og det og det" øh.. prøve at styrke nogle af de relationer, som man kan se at de har, sådan at når

de går ud af gruppen, at så har man forsøgt at styrke de venskaber så meget som muligt, så de kan blive ved med at bruge hinanden.

I: Mmm.

R3: Øh.. og så prøve også at styrke dem i det netværk, men det har man jo forhåbentligt gjort et stykke arbejde inden de skal stoppe, så de har.. altså det er jo mest, hvis man, hvis man har en sag, hvor øh.. fx den unge pige, hvor moren siger at hun ikke vil have, at hun skal være der mere, så har man jo ikke fået gjort sit arbejde, til at den unge skal ud af gruppen, så hun er ikke blevet rustet, men hvor vi kan se, at de piger der er klar, jamen de er blevet rustet. Så.. men jeg har så en der skal starte på en ungdomshøjskole efter jul, jamen så laver man en aftale der hedder, den første måned så kan du kontakte mig og ellers, så har jeg.. så har jeg det sådan, er der gået et halvt år og alting vælter omkring dig, så må du gerne kontakte mig og så kan jeg måske hjælpe dig, med at finde ud af hvad du så kan gøre, altså jeg kan ikke være din kontaktperson medmindre der er en rådgiver der beslutter det, men jeg kan måske sige til dig at du skal snakke med den rådgiver eller øh.. sådan at den rådgiver kan hjælpe dig.

I: Ja.

R3: Med de der nyopståede problemer der er, så. Min telefon, det er jo ikke sådan at man aldrig kan komme til at snakke med mig, hvis man pludselig bliver indlagt på psyk og man tænker, at den eneste man har lyst til at snakke med i hele verden, det er mig, jamen så, så er jeg til at få fat på.

I: Okay.

R3: Ja og det får de at vide, men jeg har aldrig oplevet, at der er nogen der har misbrugt det. Jeg har en som, en gammel sag, hvor hun ringer når det brænder på. Men det er sådan en gang hver halvanden måned eller sådan noget og så har vi bare en snak en halv time.. så har mor drukket for meget igen og så er der et eller andet.. så er det egentligt ikke fordi, at hun har brug for at jeg skal gå ind og løse noget, hun har bare brug for at jeg skal høre på. Altså hun kan godt løse hendes egne problemer, men hun savner sparringen med en person, som kender hende godt og kender hendes baggrund godt, ikke.

I: Okay. Nu ved jeg godt at det ikke har kørt så længe, men hvor lang tid er det, at de sådan gennemsnitligt er tilknyttet?

R3: Jamen øh.. altså som udgangspunkt så, så vidt jeg kan forstå sådan med de nye altså ledelsen, det er at de skal kunne være der i et år, det er det der er planen. Så er det ikke fordi at de ikke kan være der i længere tid, men at.. altså så skal man i hvert fald lave nogle nye mål og en ny handleplan på det, men jeg har og oplever egentligt, at mange.. jamen nogen er der i et halvt år og nogen er der trekvart år, nogen er der kun nogle måneder altså.. jeg har en, hende der skal starte på højskole, hun har været ude ved os i et par måneder nu pga massivt misbrug øh.. hoppet fra HF og ville ikke bruge produktionsskolen, nu kommer hun stabilt på produktionsskolen, stoffri og øh der ligger en plan efter hende, så hun stopper jo efter jul, så hun har jo været der i hvad 4-5 måneder.

I: Ja.

R3: Og så er der nogle andre, der har brug for lidt længere tid. Så.. det er svært at sige.

I: Ja. Jamen så har jeg faktisk ikke mere.

R3: Nej, godt [griner], men hvis der eller er noget, så siger du jo bare til.

I: Ja, jamen det skal jeg gøre. Tak for hjælpen [griner]

9.4 Appendix 4: Coding of observations

This section will present a meaning condensing process of the observations, which will lead to the focus of this assignment. These codes are produced through a thorough reading of each observation, in order to present the most used words in the observations.

Code	Category
Does not like municipality Feeling the system is against one Frustration with municipality Girl finds consultant gets mad fast Cancelling appointment Parents feel that the hospital are against them Unsympathetic towards municipality	Dislike towards the professionals
Problems Problems between parents Problems related to only living with father Problems with different cultures Problems with <i>forældre</i> Problems with girlfriend Problems with municipality Difficulties Disabuse problems Child not attending school Communication from hospital cut down Lack of contact between school and parent Lack of dialogue Lack of information Lack of welcomeness at the hospital Lack of relation Mother feels that there is a communication break-down Girl does not want to go to school Aunt does not know how to handle situation Does not want to attend Much absence from school Relevant with foster family	Problems

<p>Girl has left the house before</p> <p>Lot of absence</p>	
<p>Difficulties with detaching themselves from the system</p> <p>Dependent on the system</p> <p>Citizen personally close to consultant</p> <p>Splitting personal and professional life</p> <p>Professional relations get personal</p> <p>Falling back into the system</p> <p>Hospital employee defends girl</p> <p>Hospital wants good relation to parents</p>	<p>Being personally attached to the system</p>
<p>Bad examples</p> <p>Mistrust</p> <p>Mistrust towards adviser</p> <p>Mistrust towards foster family</p> <p>Mistrust towards others</p> <p>Mistrust towards school</p> <p>Afraid that the system will make mistakes</p>	<p>Mistrust</p>
<p>Asking the consultant for help</p> <p>Being honest with the consultant</p> <p>Mother leading conversation</p> <p>Open to share</p> <p>Parents ask for help</p> <p>Relaxed and safe atmosphere</p> <p>Searching for recognition</p> <p>Seeking for consolation</p> <p>Usage of the consultant</p> <p>Father's girlfriend defends the consultant</p> <p>How to handle daughter</p>	<p>Seeking help from Consultant</p>
<p>Accusations from grandmother</p> <p>Accusing</p> <p>Frustrated with being accused of being a bad mom</p>	<p>Being accused</p>

<p>Consultant being personal</p> <p>Consultant asking about personal life</p> <p>Consultant and citizen learning from each other</p> <p>Talking about personal things</p>	<p>Consultant being personal with citizen</p>
<p>Blaming others</p> <p>Blaming father</p> <p>Blaming sickness which is not there</p> <p>Replacing the blame</p> <p>Excuses to daughter being home from school</p> <p>Finding excuses</p>	<p>Replacing Blame</p>
<p>Consultant confronting mother</p> <p>Consultant confronting the girl</p> <p>Not dissatisfied, but lack of chemistry</p> <p>Relation between consultant and citizen</p> <p>The consultants experiences with the girl</p> <p>Girl defends herself</p>	<p>Confrontation between consultant and citizen</p>
<p>Getting financial help from municipality</p> <p>Aunt wants contact between girl and parents</p> <p>Role of the parent</p> <p>Wanting full custody</p>	<p>Help from municipality</p>
<p>Citizen being happy</p> <p>Being proud</p> <p>Thankful</p> <p>Thankful for recognition</p> <p>Girl happy at school</p> <p>Being listened to</p> <p>Happy for being praised</p> <p>Parents content</p> <p>Recognition</p> <p>Save money and take responsibility</p>	<p>Positive feelings amongst citizens</p>
<p>Father being sad</p> <p>Father feels watched by the hospital</p> <p>Feel inadequate</p> <p>Feeling like a bad mother</p>	<p>Negative feelings amongst citizens</p>

<p>Frustrated</p> <p>Girl gets angry</p> <p>Girl is frustrated</p> <p>Girl is unhappy</p> <p>Girl sad about temporary situation</p> <p>Girl strong, but sad</p> <p>Mad</p> <p>Upset</p> <p>Daughter concerned about state administration</p> <p>Afraid of father</p> <p>Cannot handle</p> <p>Desperate</p> <p>Daughter nervous for meeting father</p> <p>Not funny anymore</p> <p>Parents discontent with not being informed</p> <p>Emotional citizen</p>	
<p>Asks mother for help</p> <p>Lack of money</p> <p>Divorced</p> <p>Being with her son</p> <p>Daughter having anxiety and depression</p> <p>Daughter living at father's home</p> <p>Daughter sick</p> <p>Daughter sick which causes issues</p> <p>Daughter very tired</p> <p>Diagnosis</p> <p>Changing opinion of parent</p> <p>Father sleeping on couch</p> <p>Does not want to live at home</p> <p>Good relation between child and parent</p> <p>Good relation between parents</p> <p>Messy home</p> <p>Embarrassed about misery</p> <p>Mother has no education</p>	<p>Situation of the citizens</p>

<p>Psychologically making girl sick</p> <p>Sexual contact between parents</p> <p>Splitting</p> <p>Usage of the other parent</p> <p>Father having abstinences</p> <p>Happy, but sad about situation</p> <p>Daughter being home for half a year</p> <p>Daughter not attending school for three years</p>	
<p>Consultant finds work hard</p> <p>Consultant mad at the system</p> <p>Consultant's thoughts about the work</p> <p>Consultant distancing from citizen</p> <p>Spare the child</p>	<p>Consultant's opinion</p>
<p>Children being neglected</p> <p>Enrolled in hospital</p> <p>Messy and unclean home</p> <p>Mother not being able to send daughter to school</p> <p>Mother forgetting events for the child</p> <p>Neglecting children</p> <p>Unsanitary home</p> <p>Violent father</p> <p>When to stop</p> <p>Violence</p> <p>Embarrassed and protective of father</p> <p>Father drinking too much</p> <p>Father's opinion about daughter</p> <p>Getting sad when mother calls drunk</p> <p>Mother calling daughter while being drunk</p> <p>Alcoholic father</p> <p>Alcoholic parents</p> <p>Mother calling daughter while being drunk</p>	<p>Bad treatment of child</p>
<p>Children not being mistreated</p> <p>No problems</p> <p>No real case</p>	<p>Good treatment of children</p>

<p>Peaceful</p> <p>Soon ending case</p> <p>Father not violent according to son</p> <p>Father telling about daughter</p> <p>Having outdoor experiences with child</p> <p>Learning children about money</p> <p>Mother defending daughter</p>	
<p>Conflicts</p> <p>Conflicts between father and daughter</p> <p>Conflicts at aunt's home</p> <p>Conflicts in family</p>	Conflicts
<p>Daughter goes to school now</p> <p>A clear development</p> <p>Before the process</p> <p>Mother does practical things on her own</p> <p>Fighting to be sober</p> <p>Foster care</p> <p>Good sign</p> <p>Involving father in the process</p>	Development with the consultant
<p>Concerns for the girl in relation to school</p> <p>Concerns of the girl</p> <p>Girl nervous about medicine</p> <p>Municipality making definition</p> <p>Open dialogue</p>	Concerns
<p>Contact doctor</p> <p>Contact teacher</p> <p>Consultant helping father</p> <p>Consultant being helpful</p> <p>Definition of violence</p> <p>Consultant pressuring girl to go to school</p> <p>Consultant telling family they are well functioning</p> <p>Role of the consultant</p> <p>The role of the consultant</p> <p>Giving father responsibility</p>	The role of the consultant

<p>Giving responsibility</p> <p>Giving the father tasks</p> <p>Praising citizen</p> <p>Presenting action plan</p> <p>Practical work of the consultant</p> <p>Consultant wanting to solve the problem</p> <p>Being critical</p> <p>Being available</p> <p>Commends the citizen</p> <p>Consultant asking about daughter's situation</p> <p>Consultant makes sure how to contact her</p> <p>Consultant questioning about feelings</p> <p>Consultant assures girl about the medicine</p> <p>Consultant wanting girl to talk about the father</p> <p>Encourage citizen</p> <p>Enlightens girl in the goal of the process</p> <p>Motivating father</p> <p>Professionals are clear, but understanding</p> <p>Many aspects of being a consultant</p> <p>Finding solutions</p> <p>Helping father with money</p>	
--	--

9.5 Appendix 5: Description of the “Girls in movement” Group

Unge i Bevægelse er Varde Kommunes ambulante tilbud til unge som alternativ til og forebyggelse af anbringelse.

Formål

Formålet er, at den unge skal blive i stand til at føre et selvstændigt voksenliv, *med fokus på uddannelses og- erhvervsrettede valg.*

Der skal således være et fremadrettet fokus på den unges livssituation og udvikling, herunder egenomsorg, uddannelse, beskæftigelse samt øvrige relevante forhold.

Konkrete mål

- Den unge opnår stabilitet i forhold til skolegang, boligforhold og økonomi
- Den unge gennemfører ungdomsuddannelse eller anden karriere som er uddannelses eller -erhvervsrettet
- Den unge opbygger og udvikler sociale netværk knyttet op på almensystemets tilbud i nærmiljøet
- Den unges familier, netværk og almensystemet er obligatorisk en del af indsatsen.
- Den unges netværk aktiveres for vedvarende relation og fremtidige støtte

Målgruppe

Målgruppen er unge i alderen 16-18 (23) år med komplekse og vedvarende problemstillinger samt unge med behov for støtte til udslusning fra eksempelvis anbringelse eller kriminalitetsforebyggende indsatser. Fællesnævneren for unge i målgruppen er risiko for selvstempling både individuelt og i gruppesammenhæng, og hermed i risiko for negativ identitetsopfattelse. Unge i målgruppen står dermed overfor betydelige udfordringer og er objektivt set ringere stillet end andre unge i forhold til f.eks. sundhed, velfærd, uddannelse og økonomi, og målgruppen dør i højere grad end deres jævnaldrende med problemer omkring selvværd, psykiatriske vanskeligheder, misbrug og kriminalitet. Der kan b.la. være tale om

- Unge, som over en længere periode ikke har været motiveret for ændring af deres livssituation, og som udelukkende eller overvejende har søgt subkultur og/eller isolation fra det primære omgivende miljø
- Unge i udslusning fra anbringelse eller sanktion
- Unge som er i vedvarende misbrug eller kriminalitet, eller som er i risiko for udvikling af samme
- Unge med ingen eller kun sparsom tilknytning til skole/uddannelse, job og fritidsmuligheder i lokalmiljøet
- Unge med en diffus voksenkontakt og med svag tilknytning til netværket, og som er i risiko for at ekskludere sig selv
- Unge med psykiske eller psykiatriske vanskeligheder
- Unge med behov for fremmende og motiverende indsatser med fokus på den unges- og familiens ressourcer.

Tilbuddet er åbent på alle hverdage, og der fordres et dagligt fremmøde. Tilbuddet kan over en kortere periode fungere som alternativ til uddannelse indtil den unge er stabiliseret og motiveret til uddannelses eller -skolestart.

9.6 Appendix 6: Description of the contact persons

Børn og unge i alderen 11-18 (23 ved efterværn) år, og familier som har et særligt behov for støtte til at komme i trivsel. Det kan f.eks. være børn og unge med;

- Misbrugsproblemer
- Sociale vanskeligheder
- Svære familierelationer
- Selvdestruktiv adfærd
- Psykisk sygdom

Målet med kontaktpersonkorpset er, at disse børn og unge bliver i stand til at tage ansvar for deres eget liv, ansvar for deres egen udvikling og forberedes til et selvstændigt voksenliv.

Med udgangspunkt i barnet/den unges behov, mål, muligheder og ressourcer hjælper kontaktpersonen med f.eks at.:

- Yde vejledning og rådgivning inden for social-, beskæftigelses-, sundheds- og uddannelsesområdet.
- Støtte barnet/den unge i udvikling og personlige færdigheder, bl.a. med henblik på at skabe eller opretholde sociale netværk, struktur i dagligdagen m.v.
- Yde vejledning og støtte til barnet/den unges familie, og herunder at etablere et forældresamarbejde.
- Etablerer et samarbejde med interne og eksterne samarbejdspartnere med henblik på at støtte barnet/den unge i fastholdelse af stabile mønstre.
- Forbedre barnet/den unges fysiske og psykiske helbred og sundhed, så problemer med misbrug, fejllærning eller lign mindskes.
- Støtte barnet/den unge i at gennemfører en ungdomsuddannelse.
- Forberede barnet/den unge til et godt og selvstændigt voksenliv.
- Yde social adfærds træning og ADL (Almindelig Daglig Livsførsel) træning, med henblik på at opnå nødvendige færdigheder til at klare hverdagsaktiviteter som personlig hygiejne, madlavning, rengøring m.m.
- Støtte forældrene i deres forældreansvar.
- Koordinator opgaver i forbindelse med ungdomssanktioner.

9.7 Appendix 7: Contract with Varde Municipality

STUDY BOARD OF SOCIOLOGY AND CULTURAL ANALYSIS

Student

Name: Debbie H. M. Schenning

Phone: _____

E-mail: _____

Contact person in the organization

Title and name: _____

Phone: _____

E-mail: _____

Organization

Name: Varde Kommune, Afdeling: Børn, Trivsel og Sundhed

Address: Frisvadvej 35, 6800 Varde

Organization of the internship

Number of ECTS: 15

Period: September – December

Working hours in the organization per week: 37

Short description of work tasks:

The student, Debbie, will have to make qualitative and quantitative studies on the insert part and the citizen satisfaction on the insert part. There will be a need for gathering and analyzing on data for future use in the organization. The areas, on which there will be looked at, are the transfer of evidence-based programs to a general case solution, and there will be looked at the organizations efforts in relation to the refugee work.

Signatures:

Student: _____

Study program responsible: _____

Contact person in the organization: _____

9.8 Appendix 8: Logbook over Internship

Tasks during Internship at Varde Municipality

Week 35:

During the first week of my internship, I attended a meeting with the health department and furthermore a meeting with the leaders at each department of the municipality, about a new project. The purpose of attending these meetings was to get an understanding of the everyday life at the municipality, and understand the work they are conducting.

Week 36:

I started this week, with a meeting with the leader of the department, I was attached to. During this meeting, I was given some information about the office and the research area, and I had the opportunity to witness the delivery of a new case and the process of delegating it to a family consultant. I was shown to my office, where I got some time for reading literature and gaining an understanding of the terms in this field. Later, I was invited to observe a meeting with some of the vulnerable young girls. Furthermore, I this week had the opportunity to join a family consultant in her work.

Week 37 and 38:

During these two weeks, I was observing and conducting data for the assignment by following family consultants at their work. During these weeks, I was furthermore able to start on the assignment by writing down observations and I started working on a research question through the obtained information in the field.

Week 39:

Throughout this week, I attended a status meeting with the contact person at the department. During this meeting, I was told that they were interested in knowing, how the employees felt about their flat leader structure. Furthermore, there was another meeting held by the leader, where I got information about the organizations and the departments in it.

Week 40 and 41:

During these weeks, I was given the time to start on the assignment and start planning the necessary data for the assignment at the office. During week 41, I attended a meeting with the leader at the organization, to talk about the opportunities I had to gather data and to talk about my experiences with

the internship. Furthermore, I had a meeting with one of the contact persons, to talk about the possibilities for talking with the girls, in the girl group.

Week 42 and 43:

Throughout these weeks, I was attending the girl groups' trip into the nature, where I was observing a whole day. Furthermore, I through this week was sitting at the office, writing observations and started planning the interview with the girl group. During the next week, I conducted the interview with the girl group and afterwards I transcribed it. I furthermore started making the interview guide for the interviews with the contact persons.

Week 44 and 45:

Throughout these weeks, I conducted my three interviews with the contact persons. At the end of week 45, I had gathered all the relevant data and transcribed them.

Week 46, 47, 48 and 49:

During these weeks, I was able to plan my schedule myself, and I was mainly working on the project at the office. By this time, I had gathered all my data, and thus I could start coding and begin writing the assignment. Furthermore, I through these weeks were able to experience the work at an office, by sitting there and writing my assignment.

Contact person at the organization

Debbie H. M. Schenning